

NHIỀU TÁC GIẢ

10

HÀI KỊCH HAY
CỰC NGẮN

"ĐỜI CƯỜI"

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN NGHỆ
TP. HỒ CHÍ MINH

NHIỀU TÁC GIẢ

10 HÀI KỊCH HAY CỰC NGẮN

"ĐỜI CƯỜI"

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ
TP. HỒ CHÍ MINH

LỜI NÓI ĐẦU

Từ đầu năm 1999, Nhà hát Tuổi Trẻ lần lượt cho ra mắt người yêu sân khấu ba chương trình hài kịch ngắn: *Đời cười 1*, *Đời cười 2* (của Đoàn kịch 2) và *Ké khóc người cười* (Đoàn kịch 1) được đồng đảo khán giả Hà Nội, Đà Nẵng và Thành phố Hồ Chí Minh nhiệt liệt hoan nghênh.

Để bạn đọc yêu sân khấu, nhất là các bạn viết kịch nghiệp dư trong cả nước có thể tìm đọc trực tiếp các kịch bản đã được dàn dựng trong ba chương trình trên, Nhà xuất bản đã yêu cầu chúng tôi biên tập lại thành tập Hài kịch *Đời cười... Cười đời* này, bao gồm các vở kịch đã được trình diễn trên sân khấu hàng trăm đêm trong một thời gian rất ngắn.

Vì khi biên dịch nhằm mục đích để dàn dựng trên sân khấu nên chúng tôi đã mạnh dạn Việt hóa một số chi tiết, kể cả một số ngôn ngữ, như tên gọi, cách xưng hô, tên kịch và tên địa điểm trong kịch v.v... Ngoài ra cũng lược bỏ một số lớp không thực cần thiết về

một số phong tục, tập quán Trung Quốc có thể làm người xem khó hiểu. Trên tinh thần tôn trọng nội dung tư tưởng - nghệ thuật của nguyên bản, những chỗ cái biên hoặc lược bỏ nói trên hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến giá trị tư tưởng và nghệ thuật của nguyên tác.

Nhân dịp xuất bản cuốn sách này, tôi xin phép được bày tỏ lòng cảm ơn của tôi đối với Nghệ sĩ ưu tú Chí Trung, Đoàn trưởng Đoàn kịch 2, Nhà hát Tuổi Trẻ và Nghệ sĩ ưu tú, đạo diễn Lê Hùng là những người đầu tiên đã có sáng kiến đưa các vở vào thành một chương trình với tên *Đời cười*: và toàn thể các nghệ sĩ diễn viên của cả hai đoàn kịch 1 và 2 của Nhà hát Tuổi Trẻ đã làm cho các bản kịch của tôi được sống động trên sàn diễn qua các chương trình *Đời cười*.

Dịch giả: Thu Anh

Qua sông

Tô Quý Tân

Thời gian: Ngày hôm nay.

Địa điểm: Bờ sông.

Nhân vật: Hai vợ chồng nông dân và một người đi đường, đều khoảng 27, 28 tuổi.

Màn mở: *Người đi đường tay cầm dép, đi chân đất, cõng vợ người nông dân xinh đẹp lội qua sông sang bờ bên kia*

VND : Anh ơi (ra hiệu về phía bên kia bờ) Còn cái...

Người đi đường: Tôi biết rồi, chờ tôi một lát.

VND : Vâng.

NĐĐ lại lội qua sông. Vợ ND lo lắng nhìn theo, khi chị ta lộ vẻ vui mừng thì NĐĐ đã vác chiếc xe đạp qua sông, dựng trước mặt chị.

VND : Xin cảm ơn anh.

NĐĐ: Có gì đâu mà phải cảm ơn.

VND : Nước sông cũng khá sâu, anh phải lội qua lội lại vất vả quá!

NĐĐ: Không sao, không sao!

VND : Anh ơi, em còn 5 đồng đây, anh cầm lấy mua thuốc hút.

NĐĐ: (bực mình) Chị... chị coi tôi là hạng người gì nào? Tôi chỉ đáng giá có 5 đồng thôi à?

VND : Anh...

NĐĐ: Chị nghĩ rằng thời buổi này có ai làm việc gì mà không đòi hỏi tiền nong đâu, có phải thế không? Chị không qua sông được, tôi thì có thể lội được, tôi công chi qua sông là chuyện bình thường thôi.

VND : Em xin lỗi anh, anh đừng giận những điều em vừa nói.

NĐĐ: Vừa rồi thấy chị đứng nhìn dòng sông vẻ thất vọng, mô hôi nhẽ nhai trên trán, tôi biết ngay là người chị không được khỏe. Khi tôi bảo để tôi công chị qua sông, chị giật mình nghĩ rằng tôi là một tên "lưu manh" đều cảng chứ gì?

VND : Em xin lỗi anh, tại em có tính hay nghi ngờ. Người ta thường nói ở đời này người tốt bao giờ cũng nhiều hơn kẻ xấu, quả không sai.

NĐĐ: Tôi cũng chả phải là người tốt, cũng chả phải là người xấu, nhưng làm người thì phải ra con người.

VND : Anh ơi, quần anh ướt sũng cả ra kia, khéo không có bị cảm lạnh.

NĐĐ: Không sao. Để tôi ra đằng kia vắt cho kiệt nước là xong. Trời về chiều rồi, chị về đi kéo người nhà sốt ruột. (Ra)

VND : Cám ơn anh. (*Lấy chìa khóa xe trong túi định mở khóa*)

Chồng nồng dân vào

Chồng ND: (*thở hổng hộc*) Phương, em về rồi à?

VND : Anh cũng còn nhớ đi đón em kia à?

Chồng: Em làm anh sợ hết hồn. Anh đã bảo đừng có lên tinh, em cứ khăng khăng đòi đi bằng được. Em vừa đi một lát thì mưa như trút; nước dâng lên cuốn băng cá câu... Nếu không, mưa vừa tạnh anh đã đi đón em được rồi... Ô, em làm thế nào mà qua được sông?

VND : Có người cõng em qua.

Chồng: Có người cõng? Người cõng em đâu?

VND : Anh ấy bị ướt hết cả quần, đang đi vắt nước ở đằng kia.

Chồng: (*ngó theo*) Một người đàn ông, một thanh niên. Người cao to, vạm vỡ...

VND : Đúng thế, sông rộng thế kia, nước sâu thế kia, không khỏe làm sao đủ sức cõng em qua?

Chồng: (*khó chịu, hói vặt*) Hừ, sao cô không lội một mình?

VND : Chỉ vì đúng lúc đó thì mặt mày em xay xẩm, lại lên cơn đau bụng. Vời lại còn cái xe đạp nữa...

Chồng: Gi thì cũng không nên để người ta...

VND : Nhưng người ta nhiệt tình giúp đỡ.

Chồng: Nhiệt tình? Nhiệt tình cái con khỉ! Mèo nào ché mỡ - ở đời này chả có ai giúp đỡ không công cả!

VND : Anh...

Chồng: Hắn cõng cô.

VND : Chả công thì bế được à?

Chồng: Ngực cô áp vào người hắn?

VND : (*bực mình*) Chứ còn gì nữa.

Chồng: Hai tay cô ôm cổ hắn?

VND: Chứ sao?

Chồng: Hai tay hắn bê... bê... có?

VND : (càng bức) Anh chưa nhìn thấy ai công bao giờ à? Được, để tôi bảo anh ta làm lại cho anh xem.

Chồng: Hắn đòi bao nhiêu tiền?

VND : Không đòi tiền.

Chồng: Không đòi tiền?

VND : Chứ sao. Không phải thế, tôi còn 5 đồng, đưa cho người ta, người ta không nhận.

Chồng: Chết rồi, thế là cô mặc lừa tên lưu manh rồi.

VND : Anh đừng xúc phạm người ta.

Chồng: Xúc phạm? Cô cho tôi biết, đàn ông công đàn bà là nghĩa thế nào?

VND : Nghĩa cái gì? Giúp đỡ người khác là một niềm vui chứ sao.

Chồng: Si! Hắn thích thì có. Cô thử nghỉ xem, quần áo cô móng tang như thế kia, cứ dính chặt vào người, lại không... (*khó nói ra*) Cô bị với thằng đầu ấy rồi.

VND : Anh đừng có nói bậy nói bạ.

Chồng: Nói bậy à? Cái đồ Tru Bát Giới còng vợ chưa cưới mà lại không tẩy máy thì chờ...

VND : Anh đừng có mà hồ đồ, người tốt lại bảo người xấu.

Chồng: Người tốt, cô quen anh ta chu?

VND : Không quen.

Chồng: Không quen mà lại dám nói là người tốt? Ờ, tôi hiểu rồi...

VND : Anh hiểu cái gì?

Chồng: Nhất định là cô quen hắn, nếu không đã không nhờ hắn cống.

VND : Sông thì tôi không lội qua được. Cũng không thể quay về tinh để chờ cầu chữa xong rồi mới về. Chả nhì người ta cống thì làm thế nào?

Chồng: Cô nói đi, mấy bữa trước cô bị sái cả chân, tôi bảo để tôi công về nhá, tại sao cô không chịu?

VND : Vì tôi còn có thể đi được. Voi lại trên đường có nhiều người qua lại...

Chồng: Phải rồi, ở đây đông người qua lại, còn ở đây thì vắng người, bên bờ sông heo hút này, lại có cây cối này, đường thì vắng tanh vắng ngắt, chỉ có một nam một nữ này.

VND : Hai người thì sao nào? Cây ngay không sợ chết đứng nhé.

Người đi đường vào, nghe hết đầu đuôi câu chuyện

Chồng: Thôi đi, đừng có già mồm, đã không lấy tiền thi rõ là có chuyện ma ăn cỗ, mượn cơ công nhau qua sông...

VND : Anh... Tôi không ngờ anh lại là người nhở mọn đến thế.

Chồng: Chê tôi há? Chưa biết chừng cô chẳng những quen hắn, mà còn...

VND : Anh...

Chồng: Xem cho lăm Tivi vào rồi lại bắt chước các nhân vật trong phim.

VND : Thị đã sao?

Chồng: Bỏ bịch lăng nhăng chứ còn sao nữa.

VND : Anh đừng có mà nói bậy!

Chồng: Tôi nói bậy? Cô là học đòi các nhân vật có chồng rồi còn tơ tưởng người khác, đứng núi này trông núi nọ. Nay, báo cho mà biết nhé, đừng có mà đưa đòi một mồi nhé, không xong với thằng này đâu.

VND : Anh cút đi.

Chồng: Tôi cút?... (*Giót tay định đánh vợ*).

NĐĐ: (thấy thế vội ra mắt) Nay, suýt nữa thì tôi quên, chị chưa trả tôi tiền.

Cả hai vợ chồng: (*ngạc nhiên*) Hả? Tiền?

NĐĐ: Tất nhiên! Trên đời này có ai giúp ai mà không lấy tiền ~~đau~~, ~~đau~~ đây.

Chồng: (*lộ vẻ vui mừng, rút túi*) Đây! Một đồng.

NĐĐ: Ít quá!

Chồng: (*vui vẻ*) Hai đồng.

NĐĐ: Vẫn ít.

Chồng: (càng vui vẻ) Thế bao nhiêu?

NĐĐ: (đưa ba ngón tay ra) Đây này.

Chồng: Ba đồng!

NĐĐ: Ba mươi đồng.

Chồng: Ba mươi đồng? Chém đắt thế?

NĐĐ: Thôi, khỏi phải dài dòng. Anh không trả cũng được. Để tôi công vợ anh trả về bên kia sông.

Chồng: Được, được, ba mươi đồng thì ba mươi đồng (*đưa tiền*).

NĐĐ: (nói một mình) Ở đời này, mẹ kiếp, có nhiều chuyện thật khó hiểu, khó hiểu! (*Ra*)

Chồng: (yên tĩnh, tự mãn nguyên) Hừ, tôi đã bảo mà.

(Vợ nồng dân thấy thế càng tức, định bỏ đi)

Chồng: Phượng ơi, anh trách nhầm em, tại anh cứ nghĩ là...

Vợ ND: (tức tối lườm chồng) Hừ!

Chồng: Tại anh, tại anh cả, anh xin lỗi. (*Cúi đầu*)

(Vợ nồng dân quay ngoắt, dừng đứng bỏ đi)

Chồng: (ngẩng đầu lên, thấy vợ bỏ đi, gọi to) Phượng (định dắt xe đuổi theo thi
mới biết xe bị khóa, vội khiêng xe lên vai, đuổi theo) Chờ anh với!

Màn

Chiếc cầu

Vương Thiện Chi

Thời gian: Mùa đông

Địa điểm: Bờ sông

Nhân vật: Anh Ngưu

Người cao lớn

Ông già

Cô gái mù

Một con lạch nhỏ, chiếc cầu xây bằng gạch cũ kỹ đã bị Ngưu phá đổ, trên sân khấu chỉ còn trơ lại hai môt cầu. Ngưu mặc áo khoác ngoài, chân đi ủng, ở dưới lạch bước lên bờ.

Ngưu: Kể ra cũng khỉ vô đạo đức. Trời lạnh thế này mà mình phá cây cầu đi cũng là bất đắc dĩ. Nay giờ ai muốn qua con lạch này mình sẽ công, mỗi lần lấy một nghìn. Một nghìn chả đáng gì! Mấy bữa trước

mình có việc phái nhở người cõng qua sông mất những 10 nghìn kia! Về nhà ngâm nghĩ lại thấy thời buổi này phải lo tích góp tiền làm giàu. Bắt đầu từ hôm nay, mình sẽ làm ăn tích lũy ở đây. (*Lấy trong túi áo ra một chai rượu*). Có điều, lần đầu tiên làm chuyện này không biết mở miệng đòi tiền như thế nào đây? (*Uống một ngụm rượu*) Làm ngụm rượu này cho hăng hái, tiền của ai mình cũng dám đòi tất.

(*Người cao lớn ra. Dáng người đồ sộ, dữ dội*)

Người cao lớn: (đến bên bờ) Mẹ kiếp, cầu hồng mà không chịu sửa, cái bọn này thật... Hừ! (*Định tháo giấy lội qua*)

Nguru: Bây giờ ai cũng lo kiếm tiền, có ma nào nghĩ tới chuyện sửa đường, chữa cầu kia chứ? Nay anh bạn cao lớn, muốn qua lạch hả?

Người cao lớn: Hỏi vớ vẩn! Trời lạnh như thế này chặng qua lạch thì xuống đây mà tắm à?

Nguru: Tôi muốn nói nếu anh ngại trời lạnh tôi sẽ cõng anh qua mà!

Người cao lớn: Anh?

Nguru: Làm quen với nhau áy mà! Cũng là giúp đỡ lẫn nhau.

Người cao lớn: (*thán phục*) Được, người như anh thời buổi này hiếm lắm.

Ngưu: Có điều là, anh phải... (*giơ một ngón tay ra hiệu một nghìn đồng*).

Người cao lớn: (*hiểu nhầm*) Đúng, ở đây có ai nữa đâu, chỉ có mình tôi thôi. (*Ôm lấy cổ Ngưu*).

Ngưu: Ái dà, anh nặng gớm nhỉ.

(*Công anh ta qua bên kia lạch*).

Người cao lớn: Cám ơn nhé! (*quay người đi*)

Ngưu: (*gọi to*) Quay lại đã!

Người cao lớn: Anh gọi tôi?

Ngưu: (*Giơ một ngón tay làm hiệu rút tiền*) Cái này...

Người cao lớn: (*không hiểu*) Anh định làm cái gì vậy?

Ngưu: (*ngầm nghĩa thấy đối phương cao, to, hơi sợ*) Cái này... (*tiện tay rút trong áo ra một điếu thuốc lá*) Hút thuốc!

Người cao lớn: (*cầm điếu thuốc, thân mật đấm nhẹ vào người Ngưu một cái*) Cám ơn, người anh em. (*Vào*).

Nguru: (suýt nữa ngã xuống lạch) Ái dà, may mà mình chưa mờ miệng đòi tiền. Nếu không hắn đấm cho một cái thì lộn cổ xuống nước chứ lại không à? Chán thật, tiền đã không đòi được, lại mất không một điều thuốc lá. Không được, không được! (Gọi với vẻ phía người cao lớn vừa đi khuất) Anh kia, quay lại đi! Anh mà dám quay lại... (chợt cơn sợ lại nỗi lên) thì... thì tôi dám công anh qua bên này... Cá đi cá về chỉ tính một nghìn thôi! (Với khán giả) Lần sau, lần sau dù là phải công hổ qua lạch tôi cũng phải đòi bằng được.

(Ông già nghêu ngao một điệu dân ca, vẻ say rượu lảo đảo đi tới)

Ông già: (tim chiếc cầu quanh quanh) Cầu đâu rồi nhỉ? Bưa nay mình có uống nhiều đâu mà tìm mãi chẳng thấy chiếc cầu đâu cà...

Nguru: Ông lão này xin rồi. (Lại gần) Cụ ơi, cầu bị nước cuốn trôi rồi.

Ông già: (nghênh ngãng) Cái gì kia?

Nguru: Cầu bị nước cuốn trôi rồi.

Ông già: Bị họ lấy trộm à. Lấy cái gì không lấy lại đi lấy cái cầu?

Nguru: Ông lão điếc nên không nghe ra. (Nói to) Cụ ra Tỉnh mua hàng hà?

Ông già: Tôi đi mua cá.

Ngưu: Cụ khỏe mạnh chứ?

Ông già: Khỏe cái gì? Người đang rã ra đây, ăn uống kém lắm.

Ngưu: Cụ đãh qua lạch?

Ông già: (câu) Này anh, anh đừng trêu lão.

Ngưu: Cháu nói là nếu cụ muốn qua lạch để cháu cõng qua.

Ông già: (bám lấy cổ Ngưu) Anh tốt bụng quá!

Ngưu: Sao câu này mình nói không to mà ông lão lại nghe được nha.

Ông già: Anh bạn trẻ, cảm ơn anh nhé!

Ngưu: Thôi khỏi. (Nói với mình) Hai ta chả biết ai phải cảm ơn ai (Cõng ông lão qua bên kia bờ).

Ông già: Trời lạnh quá. (Tiện tay cầm chiếc áo khoác ngoài của Ngưu để trên bờ khoác lên người)

Ngưu: Cụ cứ khoác cho ấm.

Ông già: Anh bạn trẻ, tốt bụng quá!

Ngưu: Cháu chá phải là người tốt bụng đâu, cháu... cháu cõng cụ qua lach vát và thi cụ phải trả tiền công cho cháu cõng...

Ông già: Vật và quá đì chử! Tôi nặng gần sáu chục cân dây. Nhưng tôi cũng chẳng để anh cõng không đâu. Tôi phải tặng anh cái gì để té lòng biết ơn chử. Tặng anh cái gì bây giờ nhỉ? Tiền ư?

(*Ngưu vội giơ một ngón tay*)

Ông già: Tôi biết là anh sẽ không nhận mà (*Tiếp tục lẩn khấp người, cuối cùng rút trong túi áo khoác của Ngưu ra chai rượu lại tưởng nhầm là của mình*) Uống một ngum cho ám người, chú em.

Ngưu: Giới ạ, chai rượu này của mình lại biến thành của ông già. (Với ông già) Tôi không uống.

Ông già: Chú em không uống thì tôi uống. (Uống rượu).

Ngưu: (Xót ruột giằng lấy chai rượu) Tôi uống (Uống rượu)

Ông già: Thế mới đúng chử. Chú em uống rượu của tôi mới là quý tôi. Nào, để tôi làm một hớp nữa.

(*Ngưu dành lòng đưa rượu cho ông già*)

Ông già: (*uống xong, đưa lại cho Nguu*) Uống rượu không nên uống một mình. Uống đi!

Nguu: (*cầm chai rượu định uống thì thấy rượu đã hết, đưa cho ông già*) Cụ uống đi!

Ông già: (*thấy rượu hết, bỏ chai vào túi áo khoác, phát hiện ra rượu và áo của Nguu*) Hóng rồi, uống mãi bây giờ mới biết là rượu của anh!

Nguu: (*an ủi*) Không sao, rượu không ai uống một mình cụ ạ.

Ông già: Lúc nào tôi cũng có chai rượu trong túi để thỉnh thoảng làm một ngụm. Bữa nay không hiểu sao lại... Nay, chú em, chú chờ lão một lát nhé... (*Trút bỏ chiếc áo khoác ngoài của Nguu ra, vội bỏ đi*).

Nguu: (*gọi to*) Quay lại, quay lại... Hừ, ông già không nghe thấy. Đi thì đi! Chán mờ đời, vừa nãy mất một điều thuốc lá, bây giờ lại mất cả chai rượu, làm với ăn! (*Với khán giả nhưng cũng dường như nói với mình*) Không phải là tôi không đời, nhưng ông già không nghe được thi làm thế nào? (*Vừa lẩm bẩm vừa suy tính*) Không nghe được... Không nghe được... Trời ạ, mình quên mất là đã chuẩn bị trước. (*Lấy từ phía sau tảng đá ra một tấm biển trên ghi hàng chữ: "Công cống qua lach: một nghin."*) Phen này thì không còn sợ họ không nghe thấy nữa nhé.

(Cô gái mù ra, Ngưu vội đến gần giờ tắm biển)

Ngưu: (phát hiện thấy đối phương bị mù, vứt tắm biển xuống đất) Một người điếc vừa mới đi thì lai một người mù mò tới, giờ ạ!

(Cô gái mù vẫn tiếp tục đi tới).

Ngưu: (vội hé tay) Cô gái, dừng lại ngay, đi nữa là ngã xuống lạch đấy.

Cô gái mù: Chú ơi, vẫn có cầu ở đây kia mà?

Ngưu: Cầu... cầu bị nước cuốn trôi rồi.

Cô gái: (Cuống lên) Làm thế nào bây giờ? Chú ơi, chú làm ơn cho biết bây giờ là mấy giờ rồi? (Giơ chiếc đồng hồ đeo tay ra).

Ngưu: (nhìn đồng hồ) Chín giờ rưỡi. Cô gái, đồng hồ của cô giống đồng hồ của tôi quá.

Cô gái mù: Thật ạ?

Ngưu: Thật! (Giơ tay ra) Cô nhìn xem... à quên, cô sờ mà xem. (Cô gái đưa tay sờ)

Ngưu: Cô mới mua hả?

Cô gái mù: (xấu hổ) Không phải cháu mua, mà là...

Nguru: (*hiểu ra ngay*) Ô... tôi hiểu rồi, cô gái, cô phải giữ nó cẩn thận nhé...

Cô gái: Vâng!

Nguru: Cô có việc gì mà phải đi gấp vậy?

Cô gái: Cháu phải ra Tỉnh để tham gia biểu diễn gây quỹ từ thiện.

Nguru: Thế thì phải đi ngay, để tôi cõng cô.

Cô gái: Không, không dám phiền chú cõng ạ.

Nguru: Không sao, giúp đỡ người tàn tật là việc nên làm mà! Nào! (*Giangi lấy chiếc gậy tre của cô gái lao sang bờ bên kia*).

Cô gái mù: (*Trên lưng Nguru*) Chú thật là người tốt bụng!

Nguru: Tốt bụng, tốt bụng! (*Nói với mình*) Tốt bụng hay xấu bụng cứ ra đến giữa lạch sẽ biết. (*Lối đến giữa lạch, đến bên một tảng đá*) Cô gái, nghỉ một lát đã nhé.

Cô gái: Cháu cũng không vội đi lắm, chú cứ nghỉ.

Nguru: (*đặt cô gái xuống tảng đá*) Cô gái này, đừng có động dây nhé. Chung quanh toàn là nước cả, cẩn thận kèo ngã xuống nước đấy.

Cô gái mù: Cháu không dám động đậy đâu ạ.

Ngưu: (lấy tay té nước) Chà, nước lạnh quá, giá có tiền mà mua rượu uống thì tốt biết mấy nhỉ...

Cô gái mù: Chú ơi, chú uống rượu ít chứ, kèo dề sinh bệnh lắm.

Ngưu: Đúng thế. Nhưng trời lạnh thế này giá có tiền mua đôi giày đi cho ấm chân nhỉ...

Cô gái mù: Chú ơi, giày da không lội xuống nước được đâu.

Ngưu: Ái dà, nước lạnh quá, giá mà...

Cô gái mù: Chú ơi, nước lạnh thế, chú leo lên đây cho đỡ lạnh. Nào! (Đưa tay cho Ngưu, trượt chân, suýt ngã. Ngưu vội đỡ cô gái, cô gái nắm vào dây chiếc đồng hồ đeo trên tay Ngưu)

Ngưu: (hét) Đồng hồ, chiếc đồng hồ của tôi.

Cô gái: (buông tay) Chiếc đồng hồ của chú làm sao thế?

Ngưu: Chiếc đồng hồ của tôi... (Chợt nghĩ ra, tháo đồng hồ bỏ vào túi) rồi xuống nước rồi.

Cô gái mù: (Hốt hoảng) Tại cháu, tại cháu...

Nguru: Cô gái, không sao, lát nữa để tôi vớt lên rồi đưa cho thợ lau dâu là lại mới tinh ấy mà... Cô đi đâu là... phải mất tiền lau dâu...

Cô gái mù: Chú ơi, để cháu tìm giúp chú. (*Bước xuống nước mò tìm đồng hồ*)

Nguru: (với ngăn lai) Cô gái, khỏi phải tìm nữa!

(*Cô gái vẫn tiếp tục mò*)

Nguru: Thôi, đừng mất công... Cô... không thể nào tìm thấy đâu!

(*Cô gái vẫn cúi xuống mò, thỉnh thoảng lại đưa hai tay lên miệng thổi phủ phủ cho ấm tay*).

Nguru: (Ân hận, cầm chiếc đồng hồ, định nói cho cô gái biết, nhưng lại không dám) Cô gái, đồng hồ có lẽ bị nước cuốn đi rồi.

Cô gái: (Đứng dậy, dứt khoát) Chú ơi, chú cầm chiếc đồng hồ của cháu mà dùng. (*Tháo đồng hồ ra, đưa bằng cả hai tay*).

Nguru: Không, chiếc đồng hồ của cháu không giống như những chiếc đồng hồ khác, sao cháu có thể cầm được? Chú vốn chỉ định lấy một nghìn... Quên đi, cháu chả định lấy gì cả... Cháu phải vào Thành phố tham gia cái gì nhỉ... à biểu diễn cái gì nhỉ? Ta đi thôi!

Cô gái: Vâng, biểu diễn gây quỹ từ thiện.

Ngưu: (không hiểu) Biểu diễn cái gì kia!

Cô gái mù: Biểu diễn gây quỹ từ thiện... Để xây trường học cho các em nhỏ nghèo, không được đến trường học tập.

Ngưu: (cảm động) Đến cả những người như cháu mà còn... Thằng Ngưu này thật chà ra cái thể thống gì. (Cầm chiếc đồng hồ đến gần cô gái định rõ).

(Cô gái cầm chiếc đồng hồ của mình lén bỏ xuống nước rồi vớt lên, khẽ lau nước bắn lên mặt. Ngưu không hiểu, đứng nhìn cô gái)

Cô gái: (làm ra vẻ vui mừng) Chú ơi, chiếc đồng hồ của chú cháu mò được rồi. Đây này!

(Âm nhạc nổi lên).

(Ngưu hết sức xấu hổ, vội lùi lại, không chịu nhận đồng hồ. Sau đó, giận dữ quăng chiếc đồng hồ của mình xuống nước, rồi tiến đến cầm hai tay cô gái, đưa lên miệng hả hơi cho nóng, sau đó cầm tay cô gái cho xuống nước mò chiếc đồng hồ của mình).

Cô gái: (một tay mò thấy chiếc đồng hồ, ngượng ngùng) Chú ơi, chú là người tốt bụng, cháu không nên lừa dối chú!

Ngưu: (cầm chiếc đồng hồ của mình) Chú không phải là người tốt bụng đâu, cháu ạ. Thôi, để chủ công cháu qua lách, rồi chủ sẽ đưa cháu đến tận Thành phố để cháu biểu diễn.

(Ngưu đang định cõng cô gái thì người cao lớn khiêng một tấm ván ra).

Người cao lớn: (gọi) Nay, lên đây bắc lại cầu đă.

(Chiếc cầu được bắc ván. Ngưu đặt cô gái mù, người cao lớn cầm chiếc gậy của cô gái, ba người cùng đi qua cầu).

Ông già: (tay cầm bình rượu ra, gọi to) Chú em ơi, lại đây, uống hớp rượu cho nóng người đă. (Đuổi theo, nhìn thấy chiếc cầu đă chưa) Cầu đă chưa rồi! Thời buổi này thì ra người tốt vẫn còn nhiều lắm! (Cầm bình rượu đuổi theo.)

(Âm nhạc vang lên rõ ràng, trong sáng.)

Màn

PHONG BÌ

Hồng Khả Nhân

Địa điểm: Nhà bác sĩ Kim

Nhân vật: Bác sĩ Kim

Vợ bác sĩ Kim

Em bé gái.

Màn mở: Bà Kim ra.

Bà Kim: Ông Kim, ông Kim đâu rồi!

(Bác sĩ Kim ra)

BS Kim: Ồ, bà đã về đây à. Bà đi chợ mua đồ ăn gì thế?

Bà Kim: Rau muống.

BS Kim: Lại rau muống! Bà không chịu thay đổi món ăn gì cả!

Bà Kim: Thay đổi chứ. Hôm qua rau muống luộc, hôm nay rau muống xào...

BS Kim: Nhà mình quanh năm ăn rau muống. Sao bà không mua thịt, mua cá?

Bà Kim: Lương ông như thế mà đòi ăn thịt, ăn cá? Thôi, cứ món rau muống mà xài tới chết.

BS Kim: Xài tới chết?

Bà Kim: Chứ sao.

BS Kim: Thôi được, ăn rau muống cũng không sao, đở béo, hạ huyết áp, bớt Colôrétterôn... Vợ chồng mình cũng sắp đến tuổi 50 rồi, bà thấy đấy, ai cũng khen vợ chồng mình thon thả.

Bà Kim: Còn xinh đẹp nữa chứ! Ở cái nhà tập thể này, ai người ta cũng có Ti vi màu, máy điều hòa không khí, chỉ có mỗi nhà mình là vẫn cái Ti vi đen trắng cổ lỗ si...

BS Kim: Mười hai giờ rồi đấy! Bà đừng có nôn nóng, ở đời có người giàu trước, cũng phải có người giàu sau chứ.

Bà Kim: Thế thì bắt đầu từ ngày mai, đến lượt ông đi chợ.

BS Kim: Sao vậy?

Bà Kim: Đề ông biết thế nào là xấu hổ.

BS Kim: Có thể thật, cũng là dân mặc áo bơ-lu trắng, làm sao mà họ giàu nhanh thế nhỉ?

Bà Kim: Ông không hiểu thật hay già đờ không hiểu đây?

BS Kim: Tôi già đờ... Tôi biết chứ, họ chuyên môn nhận phong bì, còn tôi thì không thể nhận như thế được.

Bà Kim: Không nhận, thế thì xin ông cứ xơi rau muống dài dài nhé. “Hết ngày dài lại đến đêm thâu”... có chịu nổi không?

BS Kim: Chịu sao nổi! Cứ rau muống luộc với rau muống xào có mà tài thánh cũng không nuốt mãi được. Được, bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ nhận phong bì.

Bà Kim: Thật chứ?

BS Kim: Nhận chứ sao! Cứ một người đến chữa bệnh là nhận một phong bì, nhận bao nhiêu cái thiện đời sống bấy nhiêu.

Bà Kim: Thế mới phải chứ! Tôi sẽ giúp ông, sẽ hướng dẫn ông cách nhận phong bì.

Bé Kim: Thế thì tôi phải chia tiền cho bà mất, ha ha...

(Bé gái ra)

Bé gái: (rụt rè) Trong nhà có ai không ạ?

Bà Kim: Chết thật, tôi quên không đóng cửa, để ăn mày xộc vào nhà. Không có ai, không có ai đâu. (*Định đóng cửa*)

Bé gái: Cháu muốn gặp bác sĩ Kim ạ.

Bà Kim: Tìm bác sĩ Kim làm gì kia?

Bé gái: (nhìn trước, nhìn sau thấy không có người) Cháu đến gửi phong bì cho bác sĩ Kim ạ.

Bà Kim: (vui vẻ) Phong bì! Ờ, cháu vào đây, vào đây! Có việc rồi đây. Mời cháu ngồi, ngồi uống nước.

Bé gái: Cháu không uống ạ.

Bà Kim: Hút thuốc.

Bé gái: Cháu không biết hút ạ.

Bé Kim: Bà làm cái gì thế?

Bà Kim: Cải thiện đời sống! Cháu tìm bác sĩ Kim có việc gì nào?

Bé gái: Mẹ cháu bị bệnh, phải mổ ạ.

Bà Kim: Tốt, mổ tốt lắm, cần phải mổ. Bác sĩ Kim đây này.

Bé gái: Cháu chào bác sĩ ạ. (*Cúi rạp mình chào*)

BS Kim: (*lung tung*) Ô... (Với vợ) Cháu nó bé quá.

Bà Kim: Dịp may không thể bỏ lỡ, thời cơ không dễ tới đâu. Cứ việc mà thịt, mau!

BS Kim: Vôi gì, để tôi hỏi cho rõ đã nào. Em gái, mẹ cháu nằm giường số mấy?

Bé gái: Giường 18 ạ.

Bà Kim: Số đẹp quá -trúng ta rồi.

BS Kim: (*cẩn thận*) Cháu đến đây có ai nhìn thấy không?

Bé gái: Không ạ. Cháu biết là làm việc này không được để cho ai biết.

Bà Kim: Ô, con bé này thông minh đáo để.

BS Kim: Thông minh quá cũng sợ, mồm mép lại nói lung tung...

Bé gái: (*vội thanh minh*) Bác yên tâm, cháu không nói lung tung đâu ạ. Xưa nay cháu vẫn thật thà, một nói một, hai nói hai ạ...

BS Kim: Tốt lắm, sau này, ra đời cháu cứ một nói một, hai nói hai sẽ...

Bé gái: Cháu không nói gì đâu ạ. Thật đấy, cháu đến đây mẹ cháu cũng còn không biết nữa kia.

Bà Kim: Giỏi lắm, cháu thương mẹ cháu lắm hả.

Bé gái: Vâng ạ.

Bà Kim: Mai kia mẹ cháu khỏi bệnh, cháu có hối tiếc vì phải chi quá nhiều tiền không?

Bé gái: Không đâu ạ.

Bà Kim: (Với chồng) Được, tôi đã tiêm xong thuốc chống xốc rồi, bây giờ đến công việc của ông làm (ra hiệu "cửa cổ" bằng tay).

BS Kim: (do dự)... Cái này...

Bà Kim: Cải thiện đời sống mà...

BS Kim: Ô, phải. Nay, cháu bé, việc này, việc này, cái kia, cái kia... Cháu có hiểu không?

Bé gái: Cháu không hiểu ạ.

BS Kim: Nó không hiểu bà ạ.

Bà Kim: Ông cứ nói thẳng ra là xong.

BS Kim: Tôi không thấy hứng thú.

Bà Kim: Ăn rau muống thì có hứng thú hả.

BS Kim: Đúng, cứ nghĩ đến rau muống là lại buồn nôn! Nay, cháu bé, ăn mãi rau muống ngán lấm cháu ạ. Ô kia, sao mình lại nói với cháu nó thế nhỉ?

Bà Kim: Ông rõ vớ vẩn!

BS Kim: Bình tĩnh, để làm tốt công tác chuẩn bị cái đĩa. Cháu bé, cháu ngồi xuống đây. Cháu đến tìm chú để đưa cái này hả (*chỉ phong bì trên tay bé gái*).

Bé gái: Vâng ạ.

BS Kim: (*thăm dò*) Cháu có biết thế nào là chống tham ô hối lộ không?

Bé gái: Không ạ.

BS Kim: (*yên tâm*) Cháu có biết thế nào là đạo đức nghề nghiệp không?

Bé gái: Không ạ.

BS Kim: (thích chí nháy mắt cho vợ) Cháu có biết làm như thế này là không tốt không?

Bé gái: Biết ạ!

BS Kim: Cháu biết làm như thế này là không tốt?

Bà Kim: Vợ vẫn, hỏi gì mà lạ vậy.

BS Kim: Không hỏi kỹ, nhỡ xảy ra chuyện gì thì đời tôitoi à?

Bà Kim: Thôi đi, thôi đi, cái ngữ ông chỉ đáng ăn rau muống thôi! Cháu bé, cháu về đi, về đi!

BS Kim: Tôi nói thế là để ăn chắc, để nó tự nguyện, tự giác, sau này không thể nói đi nói lại...

Bà Kim: Thôi được, chuẩn bị xong rồi thì ông làm việc đi chứ

BS Kim: Được! (Làm động tác chuẩn bị mở) Bà giúp tôi gây mê... Ồ, không, bà giúp tôi giữ vững tinh thần nhé. Cháu bé này, cháu biết làm như thế là không tốt, sao cháu lại mang phong bì đến đây?

Bé gái: Da, nếu không có phong bì, bệnh mẹ cháu sẽ không khỏi được ạ.

BS Kim: (cố ý) Sai rồi, sai rồi! Cháu cần phải tin rằng phần đông các bác sĩ đều tốt cả. Bác sĩ Kim sẽ không bao giờ nhận phong bì của cháu đâu.

Bé gái: Không! Chú phải nhận cho cháu.

BS Kim: Chú không thể nhận.

Bé gái: Chú phải nhận.

BS Kim: Không thể nhận.

Bé gái: Chú phải nhận cho cháu.

BS Kim: (hỏi vợ) Tình thân đã đủ chưa?

Bà Kim: Đủ rồi.

BS Kim: Thế thì tôi nhận...

Bà Kim: (chợt nhớ ra điều gì) Thong thả đã. Còn có một chuyện quan trọng chưa hỏi. Nếu bố nó làm ở Viện kiểm sát thì sao?

BS Kim: (giật mình sợ hãi) Bố nó làm ở Viện kiểm sát à?

Bà Kim: Tôi đã hỏi nó đâu. Cháu bé này, bố cháu làm ở cơ quan nào?

Bé gái: Bố cháu không ở cơ quan nào cả ạ.

BS Kim: (như rút được gánh nặng) Hộ cá thể!

Bà Kim: Hộ cá thể thì tốt lắm! Bố cháu buôn bán gì?

Bé gái: Trước đây bán quần áo, bán đồ chơi, bán cà đờ điện nữa ạ.

Bà Kim: Nhà giàu rồi, loại này dại gì mà không “chém”!

BS Kim: Đúng! Thế bây giờ bố cháu bán gì?

Bé gái: Bây giờ không bán nữa ạ.

BS Kim: Làm ông chủ rồi há?

Bé gái: Bố cháu mất rồi...

BS Kim: (ngã ngửa người ra) Sao tim mình lại như ngừng đập thế này nha.

Bà Kim: Dào ôi... Nhà ai chẳng có chuyện không may như vậy. Ai cũng cứ dễ xúc động như ông thì có mà... ăn cảm.

BS Kim: Ồ, không được mềm yếu thế, nào, bà cùng cố tình thản thêm cho tôi đi. (Với bé gái) Cháu bé này, vừa rồi chú đã bàn kỹ với cô ấy rồi, cô chú thấy không thể nhận phong bì của cháu. Cháu về đi.

Bé gái: Chú ơi, sao chú lại không nhận?

BS Kim: Chú thấy ngượng lắm.

Bé gái: Chú ơi, chú đừng ngượng, chú cứ nhận đi.

BS Kim: Không nhận được, cháu có chuyện khó khăn đến nhờ chú giúp đỡ, sao cháu có thể nhận phong bì của cháu được? Cháu về đi, về đi.

Bé gái: (quỳ sụp xuống) Chú ơi, cháu nhận đi, cháu lạy chú.

BS Kim: Đứng dậy đi, đứng dậy ngay.

Bé gái: Chú không nhận, cháu không đứng dậy đâu.

BS Kim: Cháu bé này học ở đâu ra cái trò này thế nhỉ. Chú hỏi cháu, cháu đã đưa phong bì cho chú, lại còn quỳ lạy chú, tại sao vậy?

Bé gái: Tại vì... người ta bảo vì trước đây bố cháu không đưa phong bì cho bác sĩ cho nên bệnh của bố cháu mới không khỏi. (*Càng nói càng nghẹn ngào*) Chú ơi, cháu nhận cho cháu đi, cháu đã mất bố rồi, cháu không thể mất nốt mẹ cháu. Chú cưu mang cháu với (*Khóc thát thanh*) Mẹ ơi, mẹ...

BS Kim: (Xúc động mạnh) Trời...

Bà Kim: Tình thần căng thẳng quá rồi. Thôi được, cháu bé đừng khóc nữa, chỉ đã nhận rồi (*dỡ bé gái dậy, cầm phong bì*)

BS Kim: Không, không được nhận.

Bà Kim: Sao? Tình thần đã dù rồi mà!

BS Kim: Dù cũng không được nhận.

Bà Kim: Cứ nhận.

BS Kim: Không được nhận.

(*Hai vợ chồng giằng co, phong bì rơi xuống đất, văng ra toàn tiền giấy một trăm, hai trăm*)

Cả hai: Ha?

(Âm nhạc)

Bà Kim: Toàn tiền trăm...

Bé gái: Cháu xin lỗi, cháu không kịp đổi tiền lớn. (*Quỷ xuống nhất, rồi bằng hai tay đưa cho Bác sĩ Kim lúc này đang đứng chết lặng*) Tiền không đủ phải không à? (*Rút trong túi ra một tờ giấy 10 nghìn còn mới nguyên*) Cháu còn tờ một vạn mới nguyên, tiền mừng tuổi cuối cùng của bố cháu cho

cháu... Cháu hết cả rồi, hết thật mà. (*tanden ngược hết túi áo ra*) Chú ơi, nếu thiếu tiền, cháu sẽ xin trả chú sau, thật ạ, cháu sẽ viết giấy cam đoan, cháu nhất định sẽ trả cho chú... (*khóc nức nở*).

(Âm nhạc rõ lên rồi lắng xuống)

BS Kim: Cháu trả chú? Cháu biến thành con nợ của chú từ bao giờ vậy?

Cả hai vợ chồng: (*từ từ tiến đến gần, ôm chặt lấy cháu bé*) Cháu ngoan quá... Chú sẽ mổ ngay cho mẹ cháu...

(Âm nhạc lại vang lên mạnh mẽ. Ánh sáng rực rỡ tràn đầy sân khấu)

Thần tượng

Kim Tân

Thời gian: Thời hiện tại.

Nhân vật: Chàng và Nàng.

Màn mở: Sân khấu chỉ có một chiếc bàn, hai chiếc ghế và một tấm bình phong. Đó là nhà của "chàng" và "nàng".

Có tiếng đàn dương cầm buồn buồn vang lên.

Hai người bước ra vẻ mặt bần thần, ủ dột trong tay cầm tờ giấy ly hôn, nhìn giấy ly hôn rồi cùng thở dài.

Chàng: Thế là chia tay...

Nàng: Thế là chia tay...

(Hai người vào nhà, ai nấy tự thu đón đồ đạc của mình, sau đó xách valy từ sau tấm bình phong ra).

Chàng: Chúng ta chia tay nhau thôi, hơn một năm nay anh làm phiền em nhiều, em tha thứ cho anh.

Nàng: Không, chính em mới là người làm khổ anh, xin anh tha thứ cho em.

Chàng: Không, tại anh không xử sự tốt với em.

Nàng: Tại em không tốt.

Chàng: Từ nay về sau... em chú ý giữ gìn sức khỏe.

Nàng: Anh cũng cần giữ gìn sức khỏe.

Chàng: Anh dọn đi chỗ khác, mọi thứ ở trong nhà, anh để lại cho em hết.

Nàng: Không, anh cứ ở lại đây, để em đi.

Chàng: Em ở lại.

Nàng: Anh ở lại.

(Cả hai bỗng thấy lưu luyến nhau, ai cũng thấy có điều cần nói cho đối phương biết).

Chàng: Ô... Ta ngồi lại một lát có được không em?

Nàng: Được, ta ngồi lại với nhau một lát.

(*Hai người đặt valy xuống, ngồi trên hai chiếc ghế*)

Nàng: Uống chút gì nhé, một ly rượu vang được không?

Chàng: Không, từ trước tới nay anh chưa hề uống một giọt rượu nào. Rượu gì cũng thế, chỉ một ngụm là anh say ngay...

Nàng: Xin lỗi, em không biết điều đó...

Chàng: Uống một chút nước giải khát, một cốc nước chanh nhé?

Nàng: Không, em bị dị ứng với nước chanh, uống một ngụm là buồn nôn ngay. Có lần, ăn cơm ở nhà bạn, uống có một ngụm mà buồn nôn mất mấy ngày liền. Từ đấy em sợ không dám dung đến nữa.

Chàng: Xin lỗi em, điều đó hôm nay anh mới biết, trước đây chưa bao giờ nghe em kể cả.

Nàng: Vâng, cả anh cả em đều thế cả.

(*Hai người cùng cười đau khổ, một chút dư vị cay đắng, muốn nói ra nhưng rất khó nói*).

Nàng: Trời ơi quá, ta uống một chút nước mát nhé?

Chàng: Ủ, (rót hai cốc nước mát đưa một cốc cho nàng, rồi nâng cốc) Nào, lấy nước mát thay rượu, chúc em mai này hạnh phúc.

Nàng: Em cũng chúc anh hạnh phúc.

(Hai người chạm cốc rồi nhìn nhau vẻ ngượng ngùng).

Chàng: Lấy nhau một năm nay, đời sống của chúng mình cũng chẳng khác gì cốc nước lạnh này...

Nàng: Chả có mùi vị gì, lạnh ngắt.

Chàng: Có điều, chúng ta không giống những gia đình bất hòa khác, luôn to tiếng cãi cọ. Chúng ta đối xử với nhau rất lịch sự, chưa hề bao giờ cãi nhau...

Nàng: Đúng thế, cũng chẳng có hùng thú để mà cãi nhau.

Chàng: Cũng không có chuyện đánh lộn.

Nàng: Không có nổi că sự giận dữ để mà đánh lộn.

Chàng: Giữa chúng ta chỉ là một sự lạnh nhạt...

Nàng: Một sự lạnh nhạt đáng sợ! Khác nào như một nắm mồ lạnh lẽo, đầy chét chóc. Anh Vương, anh có biết không? Đã có nhiều lúc em chỉ

muốn gào thét lên, xi và anh, hoặc muốn anh túm áo, đánh em. Như thế em cảm thấy còn dễ chịu hơn là cái không khí lịch sự, lạnh lùng bấy lâu nay.

Chàng: Đúng thế, anh cũng có cảm giác giống như em. Cuộc sống gia đình của chúng ta một năm qua là không thể chấp nhận được... May mà mọi cái đã qua đi.

Nàng: Vâng, đã qua rồi...

Chàng: Tuy mọi cái đã qua đi, nhưng em Châu này, trước khi chúng ta chia tay, anh có một chuyện muốn nói với em. Nếu không, anh sẽ suốt đời không thể nào yên tâm được.

Nàng: Em cũng định nói với anh một việc, việc đó được giấu kín ở trong lòng em từ lâu. Trước đây em không đủ can đảm để nói ra, nhưng nếu hôm nay em không nói, em sẽ có lỗi với anh.

Chàng: Thật là khéo trùng hợp. Em nói trước đi.

Nàng: Không, anh nói trước đi.

Chàng: Em nói trước.

Nàng: Anh nói trước, anh nói trước.

(Hai người nhường nhau, sau cùng nàng nói trước)

Nàng: Anh Vương này, anh có bao giờ nghĩ rằng chúng mình lấy nhau một năm nay nhưng hoàn toàn chẳng hiểu biết gì về nhau cả, đến cả việc anh không uống được rượu, em không uống được nước chanh, cũng không biết, đó là vì sao vậy?

Chàng: Vì sao?

Nàng: Là vì chúng ta đều chưa bao giờ có được chỗ đứng trong trái tim nhau. Anh biết không, từ trước đến nay em chưa bao giờ yêu anh cả. Em yêu một người khác kia!

Chàng: Người khác? Ai vậy?

Nàng: Đó là người yêu lý tưởng của em. Trước khi lấy anh, em đã yêu người ấy. Sau khi lấy anh, em vẫn yêu người ấy. Người ấy đã chiếm trọn trái tim em. Dù anh ấy có phụ em, em vẫn không bao giờ có thể quên được anh ấy. Anh Vương, anh cần phải căm ghét em!

Chàng: Không!

Nàng: Em nói ra những điều đó, anh không giận em?

Chàng: Anh có thể hiểu em. Mỗi con người đều có thàn tượng trong tình yêu. Mỗi người đều có một cô gái, một chàng trai lý tưởng trong trái tim mình.

Nàng: Anh biết không, tuy ngày ngày em sống chung với anh, nhưng em vẫn nghĩ tới anh ấy từng giờ, từng phút...

Chàng: (nói với mình) Cô ấy...

Nàng: Anh ấy, trong con mắt em là một con người hoàn mỹ...

Chàng: (Vẫn theo dòng suy nghĩ của mình) Có thể nói là toàn mỹ, không có chỗ nào có thể chê trách...

(*Tự nhiên hai người miêu tả người yêu lý tưởng của mình*).

Nàng: Anh ấy cao to, đẹp trai, lịch sự, hào hoa...

Chàng: Cô ấy đoan trang, xinh đẹp, hấp dẫn...

Nàng: Anh ấy là người cứng rắn, có đầy đủ phẩm chất đàn ông...

Chàng: Cô ấy hiền hậu, nhẹ nhàng, y hệt Lưu Huệ Phương trong phim *Khát vọng*.

Nàng: Anh ấy tài hoa, hiểu biết rộng...

Chàng: Cô ấy thông minh, linh lợi...

Nàng: Anh ấy rộng lượng, rất nhiệt tình với mọi người...

Chàng: Cô ấy vừa chung tình lại vừa giàu tình cảm, y hệt các nhân vật trong tiểu thuyết Quỳnh Dao...

Nàng: Anh ấy là thần Apôlô của tôi. Trong trái tim tôi đã có hình ảnh anh ấy thì tôi không thể nào yêu một người đàn ông nào khác được.

Chàng: Cô ấy là thần Vệ nữ của tôi. Từ ngày tôi yêu cô ta, tất cả các cô gái khác đều trở nên vô nghĩa.

(Hai người dần dần trở về với cuộc đời thực)

Nàng: Một năm nay, tuy em lấy anh, nhưng em chưa bao giờ trao trái tim em cho anh. Tuy chúng mình danh nghĩa là vợ chồng nhưng thực ra lại là hai người xa lạ. Anh Vương, em xin lỗi anh, em cảm thấy rất khổ tâm. Anh đánh em, chửi em đi, em sẽ thấy dễ chịu hơn.

Chàng: Em đừng nói thế. Anh cũng có lỗi với em! Thôi, chúng ta hãy tha thứ cho nhau. Em Châu, cái gì đã qua thì hãy cho qua. Sau khi chúng ta chia tay, anh vẫn hy vọng sẽ không phải là người xa lạ - chúng ta không có tình yêu thì vẫn còn tình bạn, vợ chồng không

thành thì sẽ trở thành những người bạn tốt của nhau có được không?
Em thấy thế nào?

Nàng: Vâng!

Chàng: Anh rất muốn em sẽ là người bạn tri kỷ, kẻ cá “anh ấy” của em.

Nàng: Anh ấy?

Chàng: Khi nào tiện em giới thiệu anh ấy với anh nhé.

Nàng: (*cười đau khổ*) Điều đó thì em không thể làm được.

Chàng: Sao? Không tin anh à?

Nàng: Không phải thế.

Chàng: Sự ánh hường đến tinh cảm của hai người?

Nàng: Em không đến nỗi nhỏ nhen thế.

Chàng: Thế thi vì sao vậy?

Nàng: Vì ngay chính em cũng chưa bao giờ gặp anh ấy.

Chàng: Sao kia?

Nàng: Kể cả ánh anh ấy em cũng chưa nhìn thấy bao giờ.

Chàng: Ủ... anh hiểu rồi, em yêu anh ấy đơn phương.

Nàng: Không, anh ấy rất có tình cảm sâu nặng với em.

Chàng: Thế là thế nào?

Nàng: Nói ra thì dài lắm... (*Chim trong hồi ức*) Ba năm trước đây, sau khi em tốt nghiệp sư phạm về dạy ở một trường Tiểu học Huyện. Lúc đó đời sống khó khăn, vất vả, em rất buồn chán, chỉ thấy cuộc đời toàn một màu ám đạm. Sau đó em có đọc được một bài báo bàn về lý tưởng sống do một sinh viên viết đăng trên báo "Tuổi Trẻ", em cảm thấy như có một sự cộng hưởng giữa em và tác giả bài báo đó...

Chàng: Tên bài báo là gì vậy?

Nàng: Bài báo có tên là "*Hãy kéo lên cao cánh buồm của cuộc sống*".

Chàng: (ngạc nhiên) Ô!

Nàng: Em bèn viết một lá thư nhờ Ban biên tập gửi cho anh ấy, kể rằng nhờ đọc bài báo đó mà em thấy phấn chấn hẳn lên và thổi lộ hết với anh ấy những điều mà em thất vọng. Ít lâu sau, em nhận được thư trả lời của anh ấy. Anh ấy trình bày một cách thẳng thắn những suy nghĩ của anh ấy, và bằng những kinh nghiệm mà anh đã trải qua

trong cuộc sống, động viên em, khuyến khích em hãy tin yêu vào cuộc sống. Thư anh ấy rùng rực ngọn lửa nhiệt tình với nhiều suy nghĩ sâu sắc. Em rất xúc động liền viết thư trả lời ngay. Cứ thế thư đi thư lại, chúng em có quan hệ với nhau...

Chàng: Hai người qua thư từ trao đổi về cuộc sống, về lý tưởng, về tuổi trẻ... Những bức thư đó đã góp phần mở rộng cánh cửa tâm hồn, giúp cho sự hiểu biết lẫn nhau. Hai năm thư đi thư lại, hai trái tim trẻ trung ngày càng gắn gũi, dần dà này nở tình cảm yêu thương, chỉ có điều là chưa hề gặp mặt nhau...

Nàng: Sao anh lại biết?

Chàng: Ồ... là anh đoán như vậy. Thanh niên nam nữ có quan hệ bạn bè đều chung một quy luật như vậy mà! Nhưng vì sao hai người lại không gặp mặt nhau, không nói rõ tình cảm thực trong lòng mình?

Nàng: Em không biết anh ấy nghĩ thế nào! Riêng em thì em chỉ nghĩ là anh ấy đang đi học, chưa tốt nghiệp, em không muốn làm phản tán tư tưởng anh ấy, anh hướng đến việc học tập. Nhưng bọn em đều hiểu rõ lòng nhau. Bọn em hứa hẹn là sau khi anh ấy tốt nghiệp, em lập tức sẽ lên Thành phố tìm gặp anh ấy. Em chờ mãi, đợi mãi cái ngày

anh ấy tốt nghiệp... Ai ngờ, trước ngay anh ấy tốt nghiệp, em nhận được bức thư của anh ấy. Trong thư viết, anh ấy xin lỗi em và bảo em đừng lên thành phố gặp anh ấy nữa bởi vì anh ấy sắp lấy vợ và khuyên em nên quên anh ấy đi. Nhận được bức thư ấy em choáng cả người, khác nào như bị một đòn búa bổ vào đầu... Sau đó, vì tự ái, em nghe lời bố em xếp đặt, nhận lấy anh nhanh như chớp.

Chàng: Em có biết người sinh viên ấy lúc đó gặp phải chuyện gì xảy ra không?

Nàng: Em không biết, và em cũng không muốn biết. Anh ấy đã thay lòng đổi dạ, đã cưới người khác thì em còn tìm hiểu để làm gì?

Chàng: (kể lại) Lúc đó, người sinh viên đó được phân công tác. Anh ấy là người ở miền núi thi đậu vào Đại học. Theo nguyên tắc phân công lúc đó, anh ấy phải về làm việc ở một huyện miền núi. Là sinh viên học hóa, anh ấy không những chỉ là sinh viên xuất sắc, mà còn có nhiều bài viết có giá trị được đăng trên Tạp chí hóa học, được nhiều cơ quan đánh giá cao. Lý tưởng của anh ấy là sau này sẽ trở thành một nhà hóa học. Nếu nhận công tác ở một huyện miền núi, lý tưởng của anh ấy sẽ không sao thực hiện được. Viện trưởng Viện nghiên cứu Hóa học

rất coi trọng tài năng của anh ấy nên có ý định giữ anh ấy ở lại làm công tác nghiên cứu ở Viện, nhưng đồng thời lại có ý định gả con gái cho anh ấy. Thực tế bắt anh ấy phải lựa chọn giữa sự nghiệp và tình yêu. Trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng đau khổ, anh ấy đã phải chọn con đường sự nghiệp mà từ bỏ tình yêu, và rất đau khổ khi phải viết bức thư đó cho em. Kết quả là anh ấy được nhận vào Viện nghiên cứu Hóa học và trở thành con rể Viện trưởng. Tuy anh ấy lấy vợ, nhưng tình yêu vẫn còn nguyên vẹn... Anh ấy vẫn không hề thay đổi tình cảm đối với người con gái mà anh ấy yêu đâu...

Nàng: Anh... sao lại biết rõ những chuyện đó?

Chàng: Em có thể đưa anh xem những bức thư anh ấy viết cho em không?

(*Nàng lấy trong vali một bó thư đưa cho chàng. Chàng lật xem, thấy rõ là mình nói đúng, cười như điên dại*).

Nàng: Anh là...

Chàng: Anh chính là người sinh viên đã viết thư cho em.

Nàng: À?... Nhưng trên những thư này lại ký tên là Văn Khiết.

Chàng: Đó là bút danh trước kia của anh.

Nàng: Không, không thể như thế được?

(*Chàng lấy trong túi xách một tập thư đưa ra. Nàng run rẩy đón lấy*).

Chàng: Có phải là thư của em không?

Nàng: (*Lật thư xem*) Vâng, của em viết.

Chàng: Chả lẽ trên thư này cũng là bút danh của em?

Nàng: Không, đó là tên em trước đây. Một năm trước, sau khi nhận được bức thư cuối cùng của anh, em vừa đau khổ vừa căm giận anh. Em đã quyết tâm phải quên anh, quên tất cả những gì có liên can đến anh. Em đã chôn theo cá tên của em cùng với những gì đã qua. Cho nên bây giờ em mới có cái tên như anh đã biết!

Chàng: Trời ơi, sao lại đến nồng nỗi này...

(*Cả hai ôm chồng thư trong tay, cùng ngơ ngác trước một sự kiện đầy kịch tính*).

(*Vang lên dào dạt như sóng vỗ bờ biển giao hưởng "Định mệnh" của Beethoven*.)

Màn

Phân nhá

Vương Tử Hoa

Nhân vật: Trưởng phòng Mưu

Nhân viên Trương

Nhân viên Lý

Mở màn: Trương và Lý cùng ra.

Lý: tôi tên là Lý

Triệu: tôi tên là Triệu

Lý: Chúng tôi cùng làm việc trong một Phòng.

Triệu: Dù việc công hay việc tư, tôi giúp Lý, Lý giúp tôi, chúng tôi luôn luôn giúp đỡ lẫn nhau.

Lý: Chúng tôi rất đoàn kết! Chưa bao giờ đờ mặt với nhau.

Triệu: Đã đến giờ làm việc, ta đi thôi!

Lý: Ủ!

(Cá hai cùng vào)

(Trưởng phòng Mưu ra)

Mưu: tôi tên là Mưu, trưởng phòng. Hai người lúc này là nhân viên dưới quyền tôi. Các bạn thấy họ có đoàn kết chặt chẽ không? Hừ, chỉ riêng với tôi là họ không chịu đoàn kết. Hôm nay nhà máy họp, quyết định phân cho Phòng của tôi một căn hộ, ai có thể được phân nhỉ? Lại phải trông vào tài xoay xở của mình thôi. Hừ... *(Đến bên bàn làm việc rót nước uống, rồi suy nghĩ. Đột ngột gọi to)* Cậu Lý!

(Lý ra)

Lý: Anh gọi em?

Mưu: Ủ.

Mưu: Cậu ngồi xuống đây, mình có chuyện muốn nói với cậu.

Lý: Да.

Mưu: Cậu Lý này, vừa qua cậu cũng bận, tớ cũng bận, anh em không có dịp ngồi tâm sự. Bữa nay anh em mình trao đổi đôi điều, cậu thấy thế nào?

Lý: Dạ, tốt quá chứ ạ! Anh có điều gì xin cứ nói.

Mưu: Cậu năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ?

Lý: Anh không nhớ ạ? Em hai mươi sáu.

Mưu: Đã có người yêu chưa?

Lý: Dạ, có rồi ạ.

Mưu: Thế thì tốt, khi nào cưới thế nào mình cũng đến chia vui đây.

Lý: Khi ấy làm sao quên được anh ạ.

Mưu: Tốt, tốt. Cứ thế nhé. À... Cậu Lý này, dạo này công việc thế nào?

Lý: Tốt ạ.

Mưu: Có gì mắc miù không?

Lý: Thuận lợi thôi ạ.

Mưu: Tư tưởng thế nào?

Lý: Không có chuyện gì ạ.

Mưu: Thoái mái chứ?

Lý: Thoái mái.

Mưu: Cậu Lý này, từ nay về sau cần phải làm việc cẩn thận hơn nữa, phải nghiêm khắc với mình hơn. Còn những lời đồn đại, đả kích cậu, cậu không cần để ý, cậu có biết những chuyện ấy không ?

Lý: Dạ, em chưa từng thấy những lời đồn thổi, đả kích em...

Mưu: Ồ, không nghe thấy thì càng tốt. Nếu biết cậu không biết những chuyện đó, mình cũng chả nói làm gì...

Lý: Sao kia ạ? Có người nói xấu sau lưng em?

Mưu: Đây, sao thế, sao thế! Đã báo cậu đừng có để ý mà lại. Thôi, về làm việc đi, nhưng cậu nhất định phải đoàn kết tốt với cậu Triệu đấy! Về đi, mình rất tin cậu...

Lý: Chúng em vẫn đoàn kết đấy chứ ạ. Thật là, chả làm sao cả! (Vào)

Mưu: (Trầm ngâm một lúc rồi gọi) Cậu Triệu!

(Triệu ra)

Triệu: Anh gọi em?

Mưu: Ủ.

Triệu: Có việc gì ạ?

Mưu: Cậu ngồi xuống đây, mình có việc muốn nói với cậu.

Triệu: Dạ!

Mưu: Cậu Triệu này, vừa qua cậu cũng bận, từ cung bận, anh em không có dịp ngồi tâm sự. Bữa nay anh em mình trao đổi đôi điều, cậu thấy thế nào?

Triệu: Dạ, tốt quá chứ ạ! Anh có điều gì xin cứ nói.

Mưu: Cậu năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ?

Triệu: Anh không nhớ ạ? Năm nay em ba mươi.

Mưu: Trí nhớ mình kém quá. Bà xã cậu...

Triệu: Nhà em nằm viện rồi ạ.

Mưu: Sao thế?

Triệu: Sắp sanh cháu.

Mưu: Ô, khi nào sanh cháu, mình sẽ đến chia vui nhé.

Triệu: Khi ấy làm sao quên được anh ạ.

Mưu: Tốt, tốt! Cứ thế nhé. À... cậu Triệu này, đạo này công việc thế nào?

Triệu: Tốt a.

Mưu: Có gì mắc míu không?

Triệu: Thuận lợi thôi a.

Mưu: Tư tưởng thế nào?

Triệu: Không có chuyện gì a

Mưu: Thoải mái chứ?

Triệu: Thoải mái.

Mưu: Cậu Triệu này, từ nay về sau cần phải làm việc cẩn thận hơn nữa, phải nghiêm khắc với mình hơn. Còn những lời đồn đại, đả kích cậu, cậu không cần để ý. Cậu có biết những chuyện đó không ?

Triệu: Dạ, em chưa từng nghe thấy những lời đồn thổi, đả kích em...

Mưu: Ồ, không nghe thấy thì càng tốt. Nếu biết cậu không biết những chuyện đó, mình cũng chả nói làm gì...

Triệu: Sao a? Có người nói xấu sau lưng em?

Mưu: Đây, sao thế, sao thế! Đã bảo cậu đừng có để ý mà lại. Thôi, về làm việc đi, nhưng cậu nhất định phải đoàn kết tốt với cậu Lý đấy! Về đi, mình rất tin cậu...

Triệu: Chúng em vẫn có quan hệ tốt với nhau đây chứ ạ. Lạ thật, chả hiểu ra làm sao cả!

(Triệu ra, Lý vào. Hai người nhìn nhau, lạnh nhạt bỏ đi)

Lý: Anh Mưu, em không thể nào ngồi yên được! Anh cho em biết ai nói xấu sau lưng em?

Mưu: Đây... lại sai rồi! Ai nói xấu cậu, mình là lãnh đạo, sao lại có thể nói cho cậu biết? Mình nói ra hóa chặng là làm mất đoàn kết nội bộ hay sao?

Lý: Anh không nói, em cũng đoán ra được ai rồi. Phòng ta chỉ có ba người. Trừ anh và em ra thì còn ai nữa! Em thật không ngờ con người ấy ngoài mặt thì một đằng, trong lòng lại một néo. Hừ!

Mưu: Nay, đừng có mà đoán mò. Như vậy ánh hưởng đến đoàn kết đấy.

Lý: Anh Mưu à, xin anh đừng có bao che cho hắn. Em luôn chân tình đối xử với hắn, thế mà hắn lại đi nói xấu sau lưng em.

Mưu: Cậu Lý, cậu không nên như thế. Vì công việc chung, vì đại cục, cậu phải chủ động đoàn kết với cậu Triệu. Hả!

Lý: Hắn không đúng đến em, em không đúng đến hắn... Thôi, em về.

(Lý vào. Triệu ra. Hai người gặp nhau. Triệu bức túc vào Phòng Trưởng phòng. Lý "hứ" một tiếng rồi vào).

Triệu: Anh Mưu, có phải cậu Lý nói xấu sau lưng em không?

Mưu: Đừng có mà đoán mò. Như vậy ảnh hưởng đến đoàn kết đấy.

Triệu: Hàng ngày em đối xử tử tế với hắn như thế nào, anh cũng biết đấy. Dù việc công hay việc tư, hắn nhờ và gì là em giúp đỡ ngay. Bây giờ hắn lại chơi trò lá mặt, lá trái với em, làm sao em còn có thể đoàn kết với hắn được!

Mưu: Cậu Triệu, cậu không nên như thế. Vì công việc chung, vì đại cục, cậu phải chủ động đoàn kết với cậu Lý, hả! Có như thế mới chứng tỏ cậu là người lớn chứ! Hả!

Triệu: Hạng người ấy, em không thể đoàn kết. (Vào).

Mưu (hát) *Ta đang đứng trên lầu cao*

Ngắm nhìn cảnh nii non...

(Có tiếng Triệu và Lý to tiếng. Hai người vừa cãi cọ vừa vào)

Lý: Sao anh lại có thể nói xấu sau lưng người khác?

Triệu: Cậu vừa ăn cướp vừa là làng đầy hả?

Lý: Anh nói tướng tôi không biết đầy hả?

Triệu: Cậu nói xấu người ta rồi lại đổ cho người ta nói xấu cậu, đừng có chơi trò hai mặt...

Lý: Tư cách như thế à?

Triệu: Còn tư cách cậu thì sao?

Mưu: Hừ, các cậu nên nhớ đây là phòng làm việc, không thể cãi nhau ở đây được, hiểu chưa! Cá hai cậu đều phải kiểm điểm lại thái độ của mình! Như thế này thì rồi đây các cậu làm sao có thể cùng làm việc chung với nhau được. Nhiệm vụ mà Đảng và cấp trên giao cho, chúng ta làm sao có thể hoàn thành được, hả? (*Ngừng một lát*) Nhà máy vừa phân cho phòng ta một căn hộ. Tôi biết mọi người đều mong mỏi tin này -nhưng phân cho ai bây giờ? Nhà máy yêu cầu phải có quyết định

ngay. Nào, hãy dẹp bớt con nóng này đi đã. Trước hết phải hoàn thành ngay nhiệm vụ này, còn việc của các cậu sau này sẽ nói. Đây (*đưa cho mỗi người một mảnh giấy đã chuẩn bị sẵn*), chỉ bỏ phiếu cho một người, nhớ là không được tự bỏ cho mình. Bắt đầu viết đi.

(*Triệu và Lý cùng viết rồi đưa cho Mưu*)

Mưu: Tốt! Tôi tuyên bố kết quả nhé: một phiếu bỏ cho Trường phòng Mưu! Phiếu này cũng bỏ cho Trường phòng Mưu! Có ba người thì hai đã bỏ phiếu cho tôi...

Triệu và Lý: Anh bỏ phiếu cho ai ạ?

Mưu: Tôi chà cần phải bỏ phiếu nữa.

Triệu và Lý: Vì sao ạ?

Mưu: Vì có bỏ cho ai, cũng không vượt qua nổi số phiếu của tôi, nó rành rành ra đây rồi còn gì nữa? Ha ha!

Triệu và Lý: Trời!

Màn

Chỉ tại cái tai

Hàng Ưng

Nhân vật: Ông già - chú rể, tuổi 70, điếc

Bà già - cô dâu, tuổi xấp xỉ 70, cũng điếc

Bối cảnh: Ở giữa sân khấu có treo một chữ Song Hỷ to tướng. Một cái bàn hai cái ghế, trên bàn có ấm chén.

Ông già mặc bộ quần áo mới ra, tay xách một chiếc phích nước nóng mới tinh. Bà già cũng mặc quần áo mới, bê một bộ ấm chén mới ra theo.

Hai ông bà ngồi xuống ghế, để các thứ lên bàn nhìn nhau vui vẻ.

Bà già: (mở nắp hộp chè) Ông uống đặc hay loãng?

Ông già: Hả?

Bà già: Đặc hay loãng, hay vừa phải. (Tiếng nói rất to).

Ông già: Chè ướp hoa, chè xanh, chè Ô Long, tôi đều uống qua.

Bà già: (với khán giả) Ông này cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội cái tai... (*Không có cách nào khác, đổ một nhúm chè ra lòng bàn tay, ướm ướm, hỏi*) Được chưa?

Ông già: Thêm ít nữa.

Bà già: (nghe không rõ) Nhiều quá à? (*Bỏ bớt chè vào hộp*).

Ông già: Ít chè quá.

Bà già: Vẫn còn nhiều? (*Lại đổ chè vào*).

Ông già: Bà nhả tôi mới cười đây cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội cái tai... (*Lớn tiếng nói*) Tôi bảo là ít quá.

Bà già: Há? Ông bảo cái gì? Ông nói gì mà cứ như muỗi kêu thế, không nói to được à?

(Ông già dành tự mình lấy chè cho vào ấm).

Bà già: (cười) Đúng là ông này thích uống chè đặc đây, sao không nói sớm. (*cho thêm hai nắm chè vào ấm*).

Ông già: Đù rồi.

Bà già: Lại thêm? (*Bỏ thêm chè, rót nước*)

Ông già: (ngăn không được) Thôi được, cùng uống vậy.

(Hai ông bà rót chè, cùng uống).

Ông già: Chà, đặc quá! (Thấy bà già nhìn mình, vội gật đầu khen) Ngon, ngon!

Bà già: (cũng khen theo) Ngon, ngon! (Với khán giả) Chè đặc thế này, chát xít ra mà uống được. Thôi, vợ chồng mới cưới phải biết chiều nhau. (Hai người uống tiếp, muốn nói chuyện cho vui).

Ông già: Nói tới chuyện uống trà...

Bà già: Há?

Ông già: (Chỉ chén trà, lớn tiếng) Nói... tới... chuyện... uống... trà...

Bà già: (hiểu) Ông bảo nước trà...

Ông già: Không ai pha bằng bà xã nhà tôi pha trà cả. Ồ, ờ, nói thế cũng không phải lầm, bà đừng giận nhé, tôi nói là bà vợ cũ của tôi kia...

Bà già: (nghe không rõ, thuận miệng đồng ý ngay) Đúng, đúng, trà thế nào?

Ông già: (uống trà, đặc quá nhăn cả mặt, vẻ buồn buồn) Không ai pha trà ngon bằng bà, không đặc, không loãng, uống rất ngon. Ồ trà pha thế này là không có uống được.

Bà già: (*ân cần rót thêm trà vào chén*) Ông thích thì cứ uống thêm đi. Mai tôi sẽ cho thêm trà, đặc nữa, nhà thiếu gì trà. Các con lại hiểu tháo, tiền bạc không thiếu, khói phái lo.

Ông già: Không hiểu vì mình già rồi hay sao mà mấy ngày hôm nay toàn nghĩ tới bà... Mấy bữa trước làm lễ cưới, không hiểu sao tôi cứ nghĩ bà là bà... (*nhớ lại quá khứ*) Ngày ấy, lần gặp mặt đầu tiên như hiện ra trước mắt...

Bà già: (*nghe không rõ, nhưng lại muốn nghe ông nói*) Ông nói đi, rồi sao nữa.

Ông già: (*nhin bà già*) Bà không giận tôi chứ?

Bà già: (*nói theo*) Tôi thích nghe mà.

Ông già: (*Vui ra mặt*) Thế để tôi nói tiếp nhé. Những điều tâm sự này từ lâu vẫn cứ muốn có người để thổ lộ. Cứ để mãi ở trong lòng nó buồn bức lầm.

Bà già: (*đoán, hiểu*) Hai vợ chồng mình còn có cái gì mà không thể nói ra được? Tôi lấy ông cũng chỉ là để có người tâm sự trò chuyện thôi mà!

Ông già: (tuy không nghe thấy, nhưng qua nét mặt bà già hiếu được ý của đối phương, cảm động) Bà thật quý hóa. Chỉ cần bà đừng gián là tôi có thể nói hết.

Bà già: (cười) Ông nói đi, nói đi.

Ông già: Hồi trè, ngày Tết, tôi thường đi diễn Tuồng ở các đình, chùa. Diễn toàn vai võ sinh thôi nhé: nào Triệu Tử Long, Chu Du, Lã Bố... (Làm động tác diễn Tuồng quanh sân khấu)

Bà già: Ông còn cái tài ấy nữa kia!

Ông già: Gánh hát bọn tôi đi đâu là nàng theo đến đấy. Nàng đẹp lắm, đẹp đến mê hồn. Một đôi mắt to, đen nhánh, long lanh... (ngắm bà già) Hồi trè chắc chắn bà không thể xinh bằng cô ấy được, mắt bà lại ty hý thế kia...

Bà già: (không nghe rõ, chỉ thấy ngượng khi ông già chăm chăm nhìn mình) Nhìn cái gì mà nhìn kỹ thế. Cười nhau đã mấy ngày rồi mà còn nhìn chưa chán à?

Ông già: Cái bà này, có thể mà cũng giận?

Bà già: (then thò như cô gái) Ông này già rồi mà chẳng đứng đắn tí nào!

Ông già: (phản khởi) Bà đúng là người vợ mà tôi mong ước. Vớ phải bà vợ hay ghen thì chán lắm. Bà thích nghe, để tôi kể tiếp nhé... Có cô ta đứng xem là tôi diễn hay hả lèn, Này nhé (*miệng đánh trống tuồng, tay chân làm động tác, rồi hứng lên chống tay lộn nhào nhung không được, ngã bẹt xuống đất*)

Bà già: (vội đỡ ông dậy) Tay chân có đau không? Thôi đừng lộn nữa.

Ông già: (thở hồng hộc, vỗ vào chân bà già) Bà đẹp thử tôi mà xem, tôi sẽ biểu diễn các kiểu võ công cho bà xem.

Bà già: (nhìn bàn chân minh, đoán) Ông bảo bàn chân tôi nhỏ hả? Ờ, đây là đã bó bó chân, to ra nhiều rồi đấy. Ngày xưa, bàn chân còn bé tí teo kia. Nhà chồng tôi có quy định, con trai cưới vợ, dù xấu nhưng cứ có đôi bàn chân xinh xắn là đẹp rồi. Chân mà to, dù có là tiên cũng bị chê là xấu. Ông chồng cũ của tôi, ông biết không, thương tôi lắm kia... Ông thử đoán ông thương tôi thế nào nào?

(*Ông già không nghe thấy gì, nhưng cũng cứ mím cười gật gù*)

Bà già: Ành thấy chân tôi bé, bắt tôi phải bỏ ngay, không được bó chân nữa. Ông bà già mắng, ành bảo: "Vợ con, con thích cô ấy chân to, càng to càng đẹp". Chỉ một câu nói đó mà suốt đời tôi yêu thương ành cưng

không đủ. Chỉ tiếc là giữa đường, ánh bờ tôi ở lại trên đời một mình... nếu không, làm sao tôi lại có thể lấy ông?

Ông già: (*vỗ tay ra vẻ hiểu*) Hay, hay lắm. (*Nói tiếp*) Không dấu bà, cô ấy ngày xưa quan tâm đến tôi lắm. Không nói chuyện gì khác, hàng ngày cô nấu nước nóng cho tôi rửa chân, nước nóng ấm cả bàn chân, ấm cả trái tim nữa. Từ ngày cô mất đi, không có ai được như cô...

Bà già: (*thấy ông già vẻ buồn bã, tuy không rõ lý do, nhưng vẫn an ủi*) Lại nhớ đến chuyện cũ rồi hả? Một mình không có ai chăm sóc há? Thôi đừng nghĩ tới chuyện cũ nữa, bây giờ đã có tôi rồi. Ông thích ăn gì cứ bảo, tôi nấu nướng giỏi lắm mà (*vỗ ngực vẻ tự hào*).

Ông già: (*hiểu nhầm*) Không thể bảo bà lấy nước rửa chân được. Không hiểu sao, tôi cứ có cảm giác bà là khách chứ không phải là chủ căn nhà này...

Bà già: (*không nghe rõ, vẫn theo dòng suy tưởng một mình*) Đêm qua tôi nằm mơ, mơ thấy ông chồng cũ của tôi... (*thương tâm, khóc*)

Ông già: (*thấy thế, vội xin lỗi*) Có phải tôi có lỗi với bà, làm bà buồn?

Bà già: (vẫn sụt sùi) Tôi đã nói với ông rồi mà, nếu có thể được, tôi sẽ đi theo ông ấy xuống suối vàng! Ông cũng có bà ấy mà? Thôi, của ai trả về cho người ấy.

Ông già: (cố nghe, nhưng không rõ vì sao bà lại khóc, vẫn cười, an ủi) Thôi, không nói nữa nhé? Bà là người có tấm lòng rộng mở thì tôi cũng không nên nói ra những điều đó. Thực ra, đó cũng chỉ là chuyện tưởng nhớ người đã mất thôi. Cô ta dù có xinh đẹp mấy cũng đã chết rồi. Từ nay về sau chỉ còn lại tôi với bà, ấm lạnh có nhau. Tôi phải yêu quý bà, bà phải yêu quý tôi, chứ còn ai khác nữa nào?

Bà già: (cảm động, nói với khăn giả) Ông thật tốt bụng. Tôi toàn kể về mối tình xưa mà ông không giận, lại còn tươi cười, vui vẻ... (Cười) Tại tôi cả thôi, nhẽ ra là không nên nói lung tung. Thôi được, ta không nói chuyện cũ nữa, cũng không nói chuyện mai sau, chỉ nói chuyện bây giờ, tôi với ông làm sao chung sống cho vui vẻ, hạnh phúc...

Ông già: (cởi mở) Bà cười rồi, tôi cũng thấy yên tâm. Người ta thường nói: vợ chồng lúc còn trẻ, bạn bè lúc tuổi già, bà quả là người bạn già của tôi. (Rút khăn tay, thắn thiết lau nước mắt cho bà già)

(Bỗng con vẹt băng nhưa trong chiếc lồng treo ở giữa nhà vừa nhào lộn, vừa kêu: "Có khách -mở cửa")

Bà già: (thấy con vẹt nhào lộn) Có người gọi cửa. (To tiếng) Ai hỏi gì thế. Tôi ra đây. (Ra).

(Ông già vẫn nhìn con vẹt nhào lộn, kêu: Có khách -mở cửa...!)

Ông già: (không nghe thấy gì, chỉ con vẹt) Con vẹt này chả biết nói, cứ nhào lộn mãi thế hả? (Với khán giả) Con gái tôi sợ hai ông bà già ở nhà tai nghèo ngang, có ai đến gọi cửa không nghe thấy, nên mới mua cho bố mẹ cái chuông cửa "đời mới" này. Từ quảng cáo ghi rõ rành rành là nó biết nói, thế mà bây giờ chả biết có nhào lộn.

(Bà già vào cầm một phong thư và một hộp giấy nhỏ)

Bà già: Anh đưa thư. Con trai tôi biên thư cho tôi với ông đây. Lại cả một gói gì nữa đây không biết. Ông đọc đi, xem nó gửi cho mình cái gì?

Ông già: (deo kính, đọc) Bố mẹ yêu quý... Khá, thằng này khá, biết gọi mình là bố yêu quý cơ đấy.

Bà già: (đến gần) Đọc to lên ông, nó nói gì?

Ông già: (đọc to) Con đang công tác ở xa không thể về dự ngày cưới của bố mẹ được, xin chúc mừng ngày vui của bố mẹ, chúc mừng từ nay về sau con được là con của bố mẹ...

Bà già: (sốt ruột) Đọc to lên nữa nào.

Ông già: (đọc to hơn) Tai bố mẹ bị nghẽn ngâng, con xin gửi biểu bố mẹ hai chiếc máy nghe để bố mẹ tiện trò chuyện cho vui vẻ, khuây khỏa tuổi già...

Bà già: Cái gì thế?

(Ông già vội mở hộp, lấy ra hai chiếc máy nghe. Cả hai đều cầm lên ngắm nghĩa)

Bà già: (nhìn hàng chữ trên máy) Máy...

Ông già: Máy nghe.

Bà già: (mừng rỡ) Thằng con tôi quý hóa quá. Thế này là mình có tai rồi. Ông ơi, đeo vào nghe thử đi.

(Hai ông bà đeo máy nghe vào tai).

Ông già: Nay, bà có nghe thấy không?

Bà già: Nghe thấy rồi, nghe rõ mồn một.

Ông già: (say xưa) Giọng bà nói nghe hay quá.

Bà già: (ngượng) Già rồi, còn hay với hớm nỗi gì.

Ông già: Thật là mệt dạ há lòng.

Bà già: Từ nay thôi khỏi cần phải ra hiệu nữa.

Cả hai: Ông ngồi, bà ngồi. Nào ta uống chè, rồi nói chuyện...

(Hai ông bà rót trà, uống. Có máy nghe cả hai phần hứng hẩn lên)

Bà già: Vừa rồi ông nói chuyện gì mà hoa chân múa tay, sôi nổi thế?

Ông già: (ngắn ngủi)... Thôi, chả nói nữa.

Bà già: Ông cứ nói, để tôi nghe cho đỡ buồn.

Ông già: Cũng được. Tôi kể chuyện ngày xưa, cô vợ hồi trẻ có đôi mắt to, đen nhánh, long lanh, nom rất mê hồn.

Bà già: Ông nói cái gì thế hả? (vẻ bức dọc)

Ông già: (Tưởng máy nghe của bà già chưa hoạt động, đèn điều chỉnh) Böyle giờ bà nghe rõ chưa?

Bà già: (vẫn tức) Nghe rõ rồi, mê... mê cái gì?

Ông già: (thấy nét mặt khó chịu của bà già, biết mình hờ) À, mê... hồn.

Bà già: Mê hồn? Thế sao bà áy chết rồi ông không đi theo để mà mê luôn thế?

Ông già: (Tức) Sao bà ăn nói lạ thế? Nói chuyện vui mà bà cũng cău, cũng không bằng lòng...

Bà già: (Úc) Phải, tôi biết mà, mắt nhò nêng người ta chê, người ta mới khoe mắt vợ cũ vừa to, vừa đen nhánh, lại long lanh, nom rất mê hồn nữa. Ông nói xa nói xôi thế làm sao tôi không hiểu.

Ông già: (hối hận vì nhỡ lời) Tôi đâu có ý áy, nhưng nói như thế là không được. Thôi, tôi không nói nữa, tôi nghe bà nói đây.

(Bà già quay mặt đi. Hai người ngồi im, buồn bực)

Ông già: (lãm lanh) Vừa rồi bà giờ chân giờ tay là nói chuyện gì vậy?

Bà già: Ngày xưa, chân tôi nhỏ. Chồng tôi thương tôi lắm nên đã bảo tôi không được bó chân nữa.

Ông già: (Khó chịu) Ô! Thế là không được rồi!

Bà già: Sao lại không được? Không ông áy thì ai, là ông à? Nếu ngày trước mà lấy ông thì có lẽ giờ này chân tôi vẫn còn bé tí tẹo, không thể đi nhanh được. (Lâm điệu bộ đi chậm chạp vì bị bó chân)

Ông già: Tôi bảo: bà nói “chồng tôi” là không được. Về mặt luật pháp, bây giờ chỉ có tôi mới là chồng bà.

Bà già: Ông lúc nào cũng chỉ nghĩ đến vợ cũ, chả coi tôi ra gì. Được, tôi chỉ tuân theo pháp luật khi còn sống thôi nhé. Khi nào tôi với ông chết đi, tôi sẽ lại về với chồng trước của tôi ở thế giới bên kia nhé. Ông còn có người đẹp mê hồn kia mà? Ai về nhà nấy. (Khóc)

Ông già: (tức) Lúc nãy bà khóc cũng là vì chuyện ấy phải không?

Bà già: Chứ sao?

Ông già: Thật chứ?

Bà già: Lại chả thật.

Ông già: Đã nói rồi thì sau đứng có hối hận nhé. Tôi cũng nói cho bà biết: bà nói thế cũng trùng ý của tôi. Mai kia, nếu phải sang thế giới bên kia tôi với bà sẽ ly dị.

Bà già: Việc gì phải mai kia, phải sang thế giới bên kia, ly dị thì ly dị ngay bây giờ đi.

Ông già: Ly thì ly...

Bà già: Ly thì ly...

(Hai người tức tối bỏ đi, nhưng rồi cả hai cùng cảm thấy có điều gì không ổn)

Ông già: Tôi hỏi bà: chúng ta có thật là muốn... ly hôn không?

Bà già: (buồn bã) Từng này tuổi đầu rồi, chung sống với nhau đâu có phải chuyện dễ dàng gì...

Ông già: (tinh tú) Chúng mình cũng tâm đầu ý hợp đây chứ?

Bà già: (nghẹn ngào, gật đầu) Từ lúc tôi với ông tìm hiểu nhau cho đến khi cưới, chúng mình có cãi nhau bao giờ đâu, sao hôm nay tự nhiên lại thế nhỉ?

Ông già: Phải! Trước đây không có tai, nghe không rõ thì có thể sống chung với nhau. Bây giờ nghe rõ thì lại... (sờ chiếc máy nghe trên tai) Ồ? Tai cái trò khỉ này làm mình bức mình đây.

Bà già: Chỉ tại cái trò con tườu này thôi.

Ông già: Thế này nhé, ta cứ sống như trước đây, không thèm dùng đến cái của nợ này nữa.

Bà già: Đúng. Không thèm dùng cái của nợ này nữa.

(Hai người tháo máy nghe ra để trên bàn)

Bà già: Đã nói không thèm dùng là không thèm dùng. Cấm không ai được dùng để nghe trộm.

Ông già: (*nghe không rõ*) Hả? (*Vội deo máy nghe*)

Bà già: Không ai được dùng để nghe trộm.

Ông già: Đồng ý.

Bà già: Thế sau ông lai đang dùng? (*Cũng deo ống nghe*).

Ông già: Không dùng thì sẽ không nghe được.

Cả hai: Một lời nhất quyết là không dùng.

(*Cả hai tháo máy nghe ra, ngồi vào bàn rót nước mời nhau ăn cẩn*)

(*Cả hai đều muốn nói điều gì, nhưng không biết bắt đầu thế nào. Yên lặng nặng nề.*)

Ông già: Thực ra... trong lòng tôi... tôi rất quý mến bà...

Bà già: Ông nói gì thế?

Ông già: Trong lòng tôi...

Bà già: (*nghe không rõ, đoán mò*) Lại nói đến cô vợ thời trẻ có đôi mắt to, đen nhánh, long lanh, mê hồn rồi đây.

(Ông già nghe không rõ, lén đeo máy nghe)

Bà già: (phát hiện, cầu) Nói lời thì phải giữ lấy lời chứ, tháo ra.

Ông già: (tháo máy nghe ra) Người chết thì đã chết rồi, có nghĩ cũng chả ích gì. Còn tôi với bà đây, đang sống thì phải lo lắng, chăm sóc nhau chứ...

Bà già: (đoán) Thôi, ông đừng có mà khéo nịnh.

Ông già: Được, nói chuyện tú tể bà không muốn nghe thì thôi, không nói nữa. (Bực dọc quay lưng đi)

Bà già: (thấy ông già tức thật, đau lòng, dỗ) Thực ra, nếu có phải về thế giới bên kia, cũng không nhất thiết phải ai về nhà này. Ông thấy đấy, tôi với ông tâm đầu ý hợp, lại thương yêu nhau lúc tuổi già xế bóng ... Còn người ta, ở thế giới bên kia, biết đâu họ chả đã đi tìm người yêu mới rồi... Thôi, ta chả nên nghĩ tới chuyện xa xôi, chỉ biết khi nào chúng ta còn sống thì trái tim tôi với trái tim ông sẽ vẫn cùng một nhịp đập...

Ông già: (nghe không rõ, nghi ngờ) Bà nói cái gì thế? Cái gì thương yêu? Lại nghĩ tới cái ông chồng yêu bà, quý bà, không chê bà xấu chứ gì?

(Bà già nghe không rõ, lén đeo máy nghe).

Ông già: (phát hiện, quát) Không giữ lời hứa nhé, tháo ra ngay.

Bà già: (giăng lại máy nghe) Không được. Không thể bỏ cái này được. Con người ta cần có tai để nghe chứ.

Ông già: Theo tôi, khi nào cần dùng thì hãy dùng. Còn khi không cần thì đừng dùng. Chuyện người khác, thì đừng có nghe. Chuyện đã qua thì chờ có cẩn vặt cặn kẽ, đến nơi đến chốn. Cái tai càng dài bao nhiêu thì trong lòng lại càng không được thanh thản bấy nhiêu. Bà có nghe thấy hiện nay có một học thuyết mới không? Gọi là... Toán tập mờ.

Bà già: (không hiểu)... Tập mờ?

(Cả hai đồng thời cảm thấy mắt mình mờ đi, cả hai cùng rút khăn tay lau mắt, cùng muốn nhìn rõ đối phương, nhưng đều không thấy rõ. Cả hai tiến lại gần nhau ngầm nghĩa từ đầu đến chân, đứng lên, ngồi xuống, quan sát lẫn nhau...)

Trong tiếng cười và vỗ tay của khán giả, hai người chạy đến bên bàn cầm hai chiếc kính lúp to tướng rồi ra trước tiến dài soi về phía khán giả tìm kiếm một cách nghiêm túc, rồi lại điều chỉnh âm lượng máy nghe cho thật to, sau đó róng tai lên nghe ngóng...)

Màn

Khôn ngoan chẳng lộ thật thà

Hứa Kế Siêu Và Tư Bình Trung

Thời gian: hiện tại

Địa điểm: một thành phố.

Nhân vật: -Cô gái: 18 tuổi, tay trái bị tật, người mua đồng nát, sách báo cũ.

-Ông Mộc: nhân viên nhà nước

-Bà Mộc: vợ ông Mộc

Màn mở: Cô gái gánh dôi quang gánh ra.

CÔ GÁI: (rao) Đồng nát, giày dép, sách báo cũ bán đầy! (Rao mấy lần rồi đi vào).

BÀ MỘC: (một tay xách lán rau, một tay cầm một quả cà chua to, từ dưới sân khấu đi lên) Được rồi, được rồi, ông không phải nói nhiều! Để bà con đánh giá: tôi mua của ông ta hai cân cà chua, chỉ thêm có mỗi một quả

con con mà ông ta làm âm lên, bà con thử xem xem như thế có đúng không nào? Quá cà chua bằng cái mắt muỗi này thì đáng giá bao nhiêu? Thôi được, khôi phái to tiếng, tôi trả thêm cho ông hai trăm, được chưa? Cái gì? Ông thí cho tôi à? Nay, ông ăn nói cái kiểu gì thế, ai cần ông bố thí hả?? Chà có tỳ văn minh lịch sự chút nào cả? Thấy ông ở quê ra, tôi bỏ qua, bằng không... (*Tự nói với mình*) Mấy ông bà nhà quê này tính toán chi ly, đến là nhò mọn! (*Thấy người bán cà chua dã đi xa, nhìn chung quanh, cười hí hí*) Chà trách lão ta tiếc đứt ruột, quả cà chua to thế này, phải mấy lạng chứ ít à. (*Nói khẽ*) Mặc xác họ, cứ phái 'thát-trợ' thì mới ăn đú. (*Đặc ý*) Nhưng nói đi thì cùng phải nói lại, bây giờ là thời mở cửa, đổi mới, mọi người đều lo kiếm tiền làm giàu. Ai ai mà chẳng phải tính toán cơ chứ!

(*Tiếng rao của cô gái phía trong: "Ai có sách báo, giấy dép cũ bán đây..."*)

BÀ MỘC: (*nghe tiếng rao, mừng rỡ*) Mua sách báo cũ à? Hay quá, mình đang có một đống vở hộp cũ cần bán đây. (*Vội xách lẵng rau vào, rồi ra nhanh mang theo một bó vở hộp cũ*) Chỗ này phải được hơn 10 cân, ít quá! (*ngâm nghĩ*) Đúng, có cách rồi! (*Đặt bó vở hộp xuống, định vào nhưng lại thôi*). Không được, để đây họ xách đi mất thì sao? Hãy cất vào đây đã! (*Vội vào, rồi ra nhanh, tay xách thêm một đôi giày cũ*) Ông Mộc nhà tôi có đôi giày

rách, vừa bẩn vừa hôi, ít ra cũng được một cân. (*Lôi bó vỏ hộp ra, định nhét vào giữa lại dừng lại*) Không được, một đôi giày nhẹ quá. (*Nhìn chung quanh rồi nhặt hai hòn đá*) Đúng rồi, phải cho thêm hai hòn đá này nữa (với vàng nhét hai hòn đá vào trong giấy, rồi nhét đôi giấy vào giữa bọc vỏ hộp, che che dấu dấu).

(Tiếng rao: "Ai có sách báo cũ bán đây!")

Bà Mộc: (Gọi vào trong) Chị mua đồng nát, lại đây, lại đây!

(Cô gái ra)

Cô gái: Ai gọi đây?

Bà Mộc: Lại đây, lại đây... Vỏ hộp cũ có mua không?

Cô gái: Có ạ!

Bà Mộc: Bao nhiêu một cân?

Cô gái: Hai trăm rưỡi!

Bà Mộc: Sao? Có hai trăm rưỡi thôi à? Chị này chỉ được cái giá rẻ thôi. Năm trăm!

Cô gái: Cò ơi, giấy hộp cũ lấy đâu ra năm trăm một cân.

Bà Mộc: Chị đừng tưởng tôi không biết nhé, chỗ vỏ hộp các-tông này rất cứng nhé - bên trên lại có in cả chữ nước ngoài nữa nhé, loại hàng nhập khẩu đấy!

Cô gái: Cô ơi, giấy hộp cũ là giấy hộp cũ, ai người ta lại đi phân biệt hàng nội hàng ngoại, chỉ tính bằng cân thôi cô à.

Bà Mộc: Thôi được, mỗi người chịu bớt đi một chút: bốn trăm.

Cô gái: Cô cứ đi hỏi trạm thu mua xem. Họ chỉ mua của chúng cháu ba trăm đồng một cân. Cô cho cháu chút tiền lấy công làm lãi chứ ạ.

Bà Mộc: Tôi hiểu, tôi hiểu, cô cũng đang kiếm tiền làm giàu chứ gi.

Cô gái: Cháu chỉ chịu khó lao động để làm giàu thôi ạ.

Bà Mộc: Được rồi, được rồi, giả thêm đi nào?

Cô gái: Nhiều lăm chỉ có hai trăm tám thôi ạ. Cao nữa cháu xin chịu.

Bà Mộc: Ba trăm rưỡi được không?

Cô gái: Không được ạ.

Bà Mộc: Không được thì thôi.

(Cô gái định quay gánh đi)

Bà Mộc: (quay lưng lại tính toán, tỏ ý trong đồng hộp cũ có cả đôi giấy và hai viên đá nên không thiêt, bèn gọi) Nay, quay lại đây.

Cô gái: Sao ạ?

Bà Mộc: Hai trăm tám thì hai trăm tám, cân đi.

Cô gái: Vàng! (Lấy cân để cân).

Bà Mộc: Nay, cân của chị có đủ không đầy?

Cô gái: Cân nhà nước sao lại không đủ. Nếu cô không tin xin cứ đi cân lại (vừa nói vừa cân). Vừa đúng 9 cân.

Bà Mộc: Hừ! Sao lại chỉ có 9 cân? Cán cân chòng ngược lên thế này là không được, phải để lui lại, lui lại nữa. (Đung vào cân cân).

(Cái cân xiêu vẹo, suýt lật)

Cô gái: (với vàng đỡ cán cân, để lộ ra bàn tay trái bị tật) Cô xem, cân ngang bằng thế này còn gì.

Bà Mộc: Để tôi cân, nhà chị lúng túng thế kia là không được rồi.

Cô gái: Vâng, cô cứ cân.

Bà Mộc: (cầm cân, cố kéo lui qua cân về phía sau, thấy cán cân chui xuống, vội ngừng cân) Chín cân một lạng.

Cô gái: Thôi được, cứ coi là chín cân một lạng.

Bà Mộc: (tính toán) 9 cân mỗi cân hai trăm tám, vị chi là hai nghìn năm trăm hai mươi đồng; thêm một lạng hai mươi tám đồng là hai nghìn năm trăm bốn mươi tám đồng, đúng không?

Cô gái: Đúng. (Lấy tiền) Đây là ba nghìn đồng, bác trả lại tiền lẻ cho cháu.

Bà Mộc: (giả vờ tìm tiền lẻ) Ô, trong túi tôi toàn tiền lớn...

Cô gái: (tim tiền lẻ) Đây rồi, cháu có tiền lẻ, dù năm trăm.

Bà Mộc: Tất cả là hai nghìn năm trăm bốn mươi tám đồng; còn thiếu bốn mươi tám đồng nữa.

Cô gái: Để cháu đi đổi tiền lẻ.

Bà Mộc: Thôi, vẽ chuyện! Có hơn bốn mươi tám đồng, đừng mất công. Cứ tính tròn là hai nghìn sáu đi!

Cô gái: Cô ơi, cháu chỉ kiểm thêm vài trăm thôi mà, lấy đâu ra để trả cô được.

Bà Mộc: Thôi được, thôi được, khôi nói nhiều. Trước là sau quen! Còn đi lại nhiều lần, hả? (Vừa nói vừa đi về phía ngược với nhà mình)

Cô gái: Cô ơi, cô ơi, không được... (thấy Bà Mộc đã đi xa, lúng túng, rồi gánh quang gánh ra).

(Bà Mộc lại vào).

Bà Mộc: (thấy cô gái đi xa, nói to) Góm, cái đám nhà quê này, có vài trăm bạc mà cùng tính toán, cò kè, chi ly. May mà mình nhanh trí, tránh mặt đi, chứ mà về nhà ngay thì con bé biết cửa biết nhà, lại mò đến kêu ca, phàn nàn, rách việc. (Đặc ý cười hì hì).

(Ông Mộc ở trong hốt hoảng chạy ra).

Ông Mộc: Này, bà có thấy đôi giầy của tôi đâu không?

Bà Mộc: Giầy ông đang đi ở chân lại còn hỏi giầy đâu?

Ông Mộc: Không phải đôi này, là đôi giầy cũ để dưới gầm giường ấy kia.

Bà Mộc: Ông có điên không đây, đôi giầy rách nát ấy mà còn định đi à? Tôi bán rồi.

Ông Mộc: Bán? Bà cứ đưa, đôi giầy rách ấy ai thèm mua?

Bà Mộc: Bán thật mà. (*Nhìn chung quanh, ghé tai ông Mộc, ra hiệu*) Cho thêm nặng cản.

Ông Mộc: Hả? Bà, bà, quá quát lầm! (*hốt hoảng*) Trong đôi giây của tôi có... Có...

Bà Mộc: (*bực dọc*) Có gì? Có vàng hay đô-la hả?

Ông Mộc: Vàng, đôla thì không có, nhưng có... có...

Bà Mộc: Có gì?

Ông Mộc: Có tám trăm nghìn.

Bà Mộc: (*kinh ngạc*) Cái gì? Tám trăm nghìn? (*Vội đuổi theo về phía cô gái, vừa đuổi vừa gọi*) Ngày... (*Ngừng lại, nghi ngờ nhìn chồng*) Ông Mộc, có đúng thế không? Ông lấy đâu ra tám trăm nghìn hả?

Ông Mộc: (*áp úng*) Tôi, tôi, tôi...

Bà Mộc: Tham ô hả?

Ông Mộc: Tôi không giữ két, cũng không giữ kho, lấy gì mà tham ô? Vối lại, tính tôi như thế nào mà bà lại không biết sao?

Bà Mộc: Thế thì là... ăn cắp hả?

Ông Mộc: (tức quá) Hừ, bà coi tôi là hạng người nào? Bà, bà đã bôi nhọ nhân cách của tôi.

Bà Mộc: Thế tiền ở đâu ra? (Nghiêm giọng) Nói!

Ông Mộc: (lơ ngai nhìn chung quanh) Khẽ chứ có được không?

Bà Mộc: Thế tiền ở đâu ra?

Ông Mộc: (lung tung) Là... là... là tiền tôi để dành.

Bà Mộc: Cái gì? Tiền để dành? Láo! Mỗi tháng tôi đưa cho ông năm mươi nghìn tiền tiêu vặt, làm sao ông lại để dành được nhiều đến thế? Hả?

Ông Mộc: (lung bung) Là là là... đi họp, đi công tác, tiền thường của cơ quan, tôi tiết kiệm để dành...

Bà Mộc: Mỗi lần đi họp, đi công tác, có tiền thường ông đều nộp đủ cho tôi kia mà.

Ông Mộc: Tôi chỉ nộp cho bà một phần, còn giữ lại một phần.

Bà Mộc: (điên tiết) À, ông giỏi thật! Tôi cứ tưởng ông thật thà, ngay thẳng như khúc gỗ, như tên ông, ai ngờ ông lại giỏi đóng kịch lừa dối tôi như vậy! Tôi sinh con đẻ cái cho ông, trông nom nhà cửa bếp núc

cho ông, thế mà ông lại tính toán ngầm với tôi, dám có quỹ đen! Giời ơi, tôi làm sao có thể sống nổi nữa đây... (*khóc lóc*)

Ông Mộc: (*hốt hoảng, nhìn quanh*) Bà, bà... khe khẽ một chút, bà sợ người ta không nghe thấy à?

Bà Mộc: Ủ đây, tôi cứ thích để mọi người nghe thấy hết, ông thật dã man!

Ông Mộc: (*bực bội, thanh minh*) Bà thử nghĩ xem mỗi tháng bà phát cho tôi năm chục nghìn, nào tiền thuốc lá, tiền ăn sáng, tiền chiêu đãi bạn bè, lại còn thỉnh thoảng biếu quà bố mẹ, tôi, tôi làm sao tiêu đủ!

Bà Mộc (*tören tiếng chỉ trích*) Không đủ thì ông dấu diếm lập quỹ đen hả?

Ông Mộc: (*cũng to tiếng*) Thì tôi cũng phải sống, phải làm người chứ. Bà quản tôi chắt chéo thì tôi cũng phải có cách của tôi chứ.

Bà Mộc: À, ông lại dám to tiếng với tôi hả, lại dám cả vú lấp miệng em hả? (*Bỗng nắc lèn*) Giời ạ, tôi làm sao mà có thể sống nổi nữa đây... Ông mẹ ơi...

Ông Mộc: Đừng có gào lên nữa. Giấy bán cho ai, không mau mà đi đòi lại.

Bà Mộc: (*nín bặt, lồm ngóm bò dây*) Đúng, đúng, đúng. Con bé mua giấy báo cũ có thể chưa đi xa, mau đuổi theo. (*Vừa phui bụi ở quần, vừa nói*) Nhưng tiền là tiền, ai thấy mà chả thích, con bé cò khi đã chuồn mất rồi.

Ông Mộc: Thôi đi, đừng có lâu bầu nữa, mau đuổi theo.

(*Hai người vừa định đi thi cô gái quay trở lại*)

Bà Mộc: (*mừng quá reo lên*) Con bé, con bé, chính nó! (*Ra vé, chỉ ông Mộc*) Đây là ông xã, ông xã nhà tôi.

Ông Mộc: Chị, chị...

Cô gái: Cháu quay lại để trả lại đồ cho cô chú.

Ông bà Mộc: (*mừng rõ*) Trả lại đồ?

Cô gái: Cháu mua được thêm ở dãng kia một ít vỏ hộp giấy, định bó cùng một bó với của cô chú, khi tháo bó cáctông ra thì thấy có đôi giấy. (*Đưa đôi giấy*) Cô chú xem, có phải của nhà ta không?

Ông Mộc: (*xúc động*) Đúng, đúng đôi này.

Bà Mộc: (*vội giằng lấy, cho tay vào trong giấy*) Ô, ô? Các thứ ở trong này đâu?

Cô gái: (Rút tiền trong túi) Trong giầy có tám trăm ngàn. Cô chú đêm đi, xem có đủ không?

Bà Mộc: (với nhận tiền, đêm) Đủ, đủ tám trăm ngàn.

Ông Mộc: Đúng rồi, đúng số tiền này rồi.

Bà Mộc: Chị tết thật, thế mà tôi cứ nghi chị đã bỏ trốn...

Cô gái: Không bao giờ cháu làm thế đâu ạ. Đồng tiền bất chính không thể tham được! Tham rồi sẽ có ngày mang tai mang họa!

Bà Mộc: Đúng, đúng, đúng thế! (nghĩ ra điều gì lấy mười nghìn đồng đưa cho cô gái) Cám ơn chị, số tiền mười nghìn này chúng tôi gọi là để cảm ơn chị.

Cô gái: Chỗ mười nghìn này cháu không dám nhận, nhưng cái gì đáng nhận thì cháu sẽ nhận.

Ông Mộc: (không hiểu chuyện gì) Chuyện gì vậy?

Bà Mộc: Ta phải trả lại cho cô ấy hai trăm bảy mươi đồng.

Cô gái: Trừ đi các thứ nhét trong bó các-tông chỉ còn lại đúng bảy cân các tông, vị chi là một nghìn chín trăm sáu mươi đồng. Cháu đã đưa

cô hai nghìn sáu trăm đồng, cô cho cháu xin lại sáu trăm bốn mươi đồng mới đúng.

Bà Mộc: Đúng đúng! Để tôi trả lại! (*Vội lấy tiền, đưa cho cô gái, cầm động nắm chặt tay cô gái*) Cám ơn cô, cô thật tốt bụng (*Chợt nhận thấy tay cô gái đặc biệt*) Tay cô...

Cô gái: Dạo nhỏ, cháu bị ngã vào lửa, tay bị bỏng nặng...

Bà Mộc: Thế mà cô còn chịu khó đi làm...

Cô gái: Cô ạ, làm được việc gì thì làm chứ ạ, dù sao cũng khỏi phải sống nhờ và người khác... À, còn thứ này của cô chú.

Cả hai vợ chồng: Cái gì nữa?

Cô gái: (*Lấy trong gánh ra hai hòn đá*) Vật hoàn cỗ chủ, xin trả lại cô chủ.

(*Ông Mộc ngờ ra, cầm hai hòn đá*)

Bà Mộc: (*Nương nghịu*) Cô..., tôi...

Ông Mộc: Nào, mời cô vào nhà tôi ăn bữa cơm cho vui nhé.

Cô gái: Không dám làm phiền cô chủ, cháu còn phải đi thu mua các thứ.

(Đọn quang gánh)

Ông Mộc: Cô đi đường cẩn thận.

Cô gái: Cám ơn bác! (Gánh quang gánh đi)

Ông Mộc: (nhìn theo cô gái rồi đưa hai hòn đá cho bà Mộc, vẻ trách móc) Bà xem bà...

Bà Mộc: (Im lặng, bỗng chạy theo vài bước về phía cô gái) Cô ơi...

(Xa xa có tiếng rao mua sách báo cũ của cô gái vọng lại)

Màn

TRĂM ĐÔ CỦA AI?

Dương Lâm Trạch

- Nhân vật:
- Trí thức - trên dưới 45 tuổi
 - Thanh niên - trên dưới 24 tuổi
 - Dân buôn - nữ, trên dưới 50 tuổi
 - Cảnh sát - trên dưới 55 tuổi.

Màn mở Trí thức deo một cặp kính đen, ăn mặc giản dị, tay xách một cái lìa không ra.

Trí thức: (*Rút trong túi một tờ trăm đô-la ra vừa đi vừa nói*) Hôm nay là sinh nhật bà xã, đúng lúc Công ty lại thưởng cho mình một trăm đô. Bữa nay phải đi mua một ít tôm cua biển về ăn mừng, nhất định bà xã sẽ thích lắm, nhất định mình sẽ được bà xã khen. Ha ha! (*Đút tiền vào túi quần*) Phải mua loại cua bự nhất, đắt tiền nhất... Hát xì hơi! Ô, mình bị cảm vẫn chưa khỏi... (*Rút khăn tay trong túi quần ra, tờ trăm đô rơi xuống đất*) Ô, tiền đâu rồi? Rõ ràng mình vừa đút vào đây cơ mà... (*lần khắp các túi*)

rồi cúi xuống tìm dưới đất, thấy tiền) Đây rồi, cảm ơn trời phật, may mà phát hiện mảnh sớm, nếu không về nhà chẳng được bà xã khen mà còn bị phê bình chứ chẳng choi.

(Trí thức đang định cúi xuống nhặt tiền, thì thanh niên và dân buôn ra. Thanh niên ăn mặc theo mốt mới. Dân buôn xách lìa).

Thanh niên: Ông anh, đi chợ à? (võ vai trí thức)

Dân buôn: Lạy trời lạy phật, vân may đến rồi!

Trí thức: (chưa nhặt tiền, ngẩng đầu lên) Anh nói thế là có ý gì?

Thanh niên: Ồ, vừa đi đến chợ...

Dân buôn: Đã gặp may...

Thanh niên: Nhặt được tiền rồi...

Dân buôn: Lại là trăm đô.

Trí thức: À, tiền này là của tôi đánh rơi.

Thanh niên: Chà chà, già vờ giống như thật, mặt cứ tinh bợ.

Dân buôn: Ồ, lại còn cười thoái mái nữa chứ.

(Thanh niên cúi xuống nhặt tiền, dân buôn cũng định nhặt).

Trí thức: Ông... ờ... các vị làm gì vậy? Tiền này là của tôi.

Thanh niên: Tiền của ông? Ai chứng nhận?

Dân buôn: Có ký hiệu trên tiền không?

Trí thức: Các vị lừa thợ! Chuyện là thế này, hôm nay là sinh nhật vợ tôi, đúng lúc Công ty thường cho 100 đô, tôi định đi mua ít tôm, cua biển về ăn mừng sinh nhật vợ cho bà xã vui vẻ. Tôi bị cầm chừng khỏi hẳn, bị hắt hơi xổ mũi nên mới rút khăn tay ra lau, không ngờ tiền trong túi cũng rơi ra theo.

Thanh niên: Chà chà, ông anh định viết tiểu thuyết ở đây đây hả?

Dân buôn: Để chuẩn bị quay phim truyền hình nhiều tập hả?

Thanh niên: Ăn mặc xoàng xĩnh thế kia lấy đâu ra nhiều tiền vậy?

Dân buôn: Mà có ai đi chợ lại mang đồ la đi tiêu?

Thanh niên: Nom ông anh cũng có vẻ là người có tri thức; ăn nói, làm việc gì thì cũng phải giữ tư cách chứ!

Dân buôn: Tức là không nên thấy tiền là híp mắt lại, chẳng giữ thể diện gì. Thế gọi là: người nghèo nhưng chí không nghèo, thấy tiền cũng không tham.

Trí thức: Các vị ăn nói lung tung gì vậy? Rõ ràng đây là tiền của tôi, các vị nói như thế là chả có lý có lẽ gì, thật không sao hiểu nổi. (Với khán giả) Bà con nói xem thử tiền này là của ai?

Thanh niên: Nay, nói cho mà biết nhé, đừng tưởng cứ to mồm là tiền vào túi ông được đâu.

Dân buôn: Cứ la to lên, la to lên... xem ra cái giọng gì nào?

Trí thức: Các người, các người... (*tức quá, xông đến giật tiền trong tay thanh niên, bị thanh niên đẩy ngã rúi rụi, kính văng ra đất, vội nhặt lên*) Thế này còn ra thể thống gì nữa. Được, để tôi đi gọi cảnh sát đến phân xử.

Thanh niên: Đi nhanh lên, kèo các đồng chí cảnh sát hết giờ làm việc đấy. (Định bỏ đi)

Dân buôn: Đúng, đúng, đi nhanh lên. (*Thấy thanh niên định bỏ đi, vội ngăn lại*) Chú em, số tiền này chị em mình phải cưa đôi chứ. (*Tùm áo thanh niên giữ lại*)

Thanh niên: Cái gì? Cưa đôi?

Dân buôn: Đúng thế, chị và em cùng thấy, nên ai cũng phải có phần.

Thanh niên: À, bà chị tưởng tôi ngu lăm hả? Tiền tôi nhặt được tức là của tôi.

Dân buôn: Chủ em nhặt, nhưng tôi là người nhìn thấy trước.

Thanh niên: Cái gì? Bà chị nhìn thấy là của bà chị?

Dân buôn: Ủ!

Thanh niên: Bà chị có nhìn thấy cái nhà kia không?

Dân buôn: Thấy!

Thanh niên: Chiếc ô tô bên đường, có nhìn thấy không?

Dân buôn: Nhìn thấy.

Thanh niên: Quán phở bên kia đường có nhìn thấy không?

Dân buôn: Nhìn thấy.

Thanh niên: Thế thì tất cả đều là của bà chị hả?

Dân buôn: Đúng... Ái da, anh lại giỡn tôi.

Thanh niên: Thôi, xin bà biến, biến ngay cho. (*Định đị*)

Dân buôn: Anh mà không chia, tôi sẽ không để anh đi (*giữ lại*).

Thanh niên: Nay, bà chị đừng có mà co kéo, tôi là dân đâm gấu đấy, bò tay ra.

Dân buôn: Không bô, anh làm gì nào?

Trí thức: Các vị làm trò gì vậy?

Thanh niên: Tiền tôi nhặt được, bà ta đòi chia đôi.

Dân buôn: (kéo tay trí thức) Đồng chí này, đồng chí thứ nói xem tiền tôi nhìn thấy trước, thế mà hẵn lại định nuốt một mình.

Trí thức: Đây là tiền của tôi. (khóc dở mếu dở).

Thanh niên và Dân buôn: Anh? (Với trí thức) Anh cũng đòi chia?

Trí thức: Không phải là tôi đòi chia, mà tờ bạc này nguyên là của tôi.

Dân buôn: Tôi đέch cần biết tiền của ai, chỉ biết tôi nhìn thấy nè, tức là tôi phải có phần. Tôi cũng chẳng đòi lấy một mình, cứ chia đều cho tất cả. (Với thanh niên) Nhanh lên, tôi còn phải về nhà nấu cơm cho chồng tôi.

Thanh niên: Làm gì có chuyện cưa đều. Bó tay ra! (Đẩy dân buôn) Tôi còn phải đi đón con bồ đây.

Dân buôn: Muốn đón ai thì đón, cứ đưa tiền đây, đây sẽ để cho đi.

Thanh niên: (Với dân buôn) Bỏ tay ra ngay, không bô đừng có trách
thằng này không lịch sự.

Dân buôn: Đέch cần lịch sự! Dễ tôi sợ anh đấy phỏng?

Thanh niên: Thật thế chứ? (Cởi áo khoác ngoài đưa cho trí thức) Nay, cầm
hở tôi. (Với dân buôn) Xem bữa nay tôi sợ bà hay bà sợ tôi!

Dân buôn: (Đưa lìa xách tay cho trí thức) Anh cầm hộ tôi cái... (Với thanh
niên) Bữa này bà cũng liều cái thân già này với mày, xem mày dữ dǎn
hay bà dữ dǎn!

Trí thức: Các vị quá thể thật. Làm mất cả thể diện dân thành phố
chúng ta.

Thanh niên: Ai bảo mụ ta đòi cưa đôi?

Dân buôn: Ai bảo hắn định nuốt một mình?

Trí thức: Đã vậy, tôi tôn trọng ý kiến các vị. Tiền này là của tôi, coi như
tôi mời khách, ta cùng chia ba, tôi còn phải đi mua thức ăn về nhà đây.

Thanh niên và Dân buôn: Được, cứ theo ý anh mà giải quyết.

Thanh niên: Ô, nhưng trên đời này liệu có kẻ nào lịch sự như vậy không nhỉ? Tiền của mình lại đi chia cho người khác?

Dân buôn: Ông cũng định dây máu ăn phần à, hai đứa tôi còn chia không xong dây.

Trí thức: Nếu không chia ba thì đem nộp cho cảnh sát vây.

Thanh niên: Đem nộp để lấy công thì cũng không đến cái thứ ông nhé!

Dân buôn: Có nộp thì ông cũng chẳng được hưởng tiền thường đâu nhé!

Thanh niên: Thôi, biến cho nhanh (*Định đị*)

(*Trí thức và dân buôn giằng lại tiễn. Tờ bạc bị xé đôi. Thanh niên tức quá đẩy ngã cả hai. Trí thức bị vỡ kính, dân buôn chân bị đau, ngồi bệt dưới đất*)

Trí thức: (cúi xuống tim kính) Đúng là gấp đù vô lại!

Dân buôn: Đò mát dạy, dám làm gãy chân bà, mày không chữa cho bà khỏi, bà sẽ liều mạng với mày! (*túm áo thanh niên*)

Thanh niên: (Đẩy dân buôn ra) Bỏ ra, đừng có làm hỏng áo của người ta, liệu có tiền đền không đấy?

Dân buôn: Tao đền này! (*Lại xé, lại cắn áo thanh niên*)

Thanh niên: (với trí thức) Ông thấy đây, tôi có đụng gì đến bà ta đâu.

Trí thức: (can dân buôn) Thôi được rồi, đừng đánh lộn nữa.

Dân buôn: Biển, không việc gì đến ông. (Đẩy trí thức ra)

(Cảnh sát ra).

Cảnh sát: Các vị cãi nhau chuyện gì vậy?

Dân buôn: Đồng chí cảnh sát, (chỉ thanh niên) Anh ta cướp tiền của tôi.

Thanh niên: Ông anh, bà ta cướp tiền của em. (Chỉ dân buôn)

Trí thức: Đồng chí ạ, họ cướp tiền của tôi.

Cảnh sát: Cái gì, cướp tiền hả? Tiền đâu?

Dân buôn: Đây ạ. (Đưa nửa tờ 100 đô cho cảnh sát)

Cảnh sát: Sao lại thế này, một nửa nữa đâu?

Thanh niên: Nửa nữa đây ạ! (đưa cho cảnh sát).

Cảnh sát: (ghép hai nửa đồng tiền lại, xem xét kỹ, rồi nhìn dân buôn và thanh niên) Các vị có biết là không được xé tiền bừa bãi. Tiền này là của ai?

Cả ba: Của tôi!

Cảnh sát: Một tờ giấy bạc mà là của cả ba người? Các vị nói lại cho rõ ràng đi nào.

Trí thức: Đồng chí ạ, chuyện là thế này...

Thanh niên: Hôm nay là sinh nhật bạn gái em, đúng lúc Công ty lai vừa thưởng cho 100 đô. Em định đi mua ít tôm cua biển về để ăn mừng, nhất định là cô ấy sẽ rất vui. Em bị cảm vẫn chưa khỏi hẳn, bị hắt hơi xổ mũi nên mới rút khăn tay ra lau, không ngờ tiền trong túi cũng rơi ra theo. Họ không nói lý nói lè gì cả, nhặt được liền nhận là của mình.

Trí thức: Đồng chí, không phải là như thế, mà là như thế này kia ạ...

Dân buôn: Hôm nay là sinh nhật ông xã nhà tôi, đúng lúc Công ty lai vừa thưởng cho 100 đô. Tôi định đi mua ít tôm cua biển về để ăn mừng, nhất định là ông ấy rất vui. Tôi bị cảm chưa khỏi, bị hắt hơi xổ mũi nên mới rút khăn tay ra lau, không ngờ tiền trong túi cũng rơi ra theo. Họ không nói lý nói lè gì cả, nhặt được liền nhận là của mình.

Trí thức: Đồng chí, không phải là như thế đâu...

Cá bã: Anh nói đi, thế là thế nào?

Trí thức: Hôm nay là sinh nhật vợ tôi...

Cảnh sát: ...đúng lúc Công ty lại vừa thưởng cho 100 đô. Tôi định đi mua ít tôm cua biển về để ăn mừng, nhất định là vợ tôi rất vui. Tôi bị cảm chưa khỏi, bị hắt hơi xổ mũi nên mới rút khăn tay ra lau, không ngờ tiền trong túi cũng rơi ra theo... Có đúng thế không?

Trí thức: Đồng chí biết rồi đấy. Họ không nói lý nói lẽ gì cả, nhặt được liền nhận là của mình.

Cảnh sát: Rõ rồi! Cả ba vị đều nói in hệt nhau. (*Im lặng, quan sát kỹ tờ giấy bạc*) Xin các vị nghĩ lại cho kỹ, tiền này là của ai?

Cả ba: Của tôi!

Cảnh sát: Tốt, xin mời các vị theo tôi về đồn!

Cả ba: (ngó ra) Để làm gì ạ?

Cảnh sát: Làm gì à? Các vị phải biết rõ hơn tôi chứ. Đây là tờ bạc giả, tôi phải xét hỏi các vị.

Cả ba: Ô!

Thanh niên: (Hỏi cảnh sát) Giả thật ạ?

Cảnh sát: Ai nói đùa với anh

Dân buôn: (Hỏi nhớ trí thức) Ông anh, già thật à?

Trí thức: Sao lại có thể là già?

Thanh niên: (với cảnh sát) Ông anh, xin nói thực, tờ bạc này không phải là của em ạ.

Dân buôn: Vàng ạ, cũng không phải của em.

Cảnh sát: Thế thì của ai?

Thanh niên: Của ông này. (chỉ trí thức).

Dân buôn: Đúng, đúng 100 phần trăm ạ.

Cảnh sát: Căn cứ vào đâu nào?

Thanh niên: Ông ta nói là vừa đi qua đây...

Dân buôn: Bị hắt hơi xổ mũi...

Thanh niên: Nên mới rút khăn tay ra lau...

Dân buôn: Tiền trong túi cũng rơi ra theo.

Cảnh sát: Hai vị cũng chẳng nói là vừa đi qua đây, bị hắt hơi xổ mũi nên mới rút khăn tay ra lau, tiền trong túi cũng rơi ra theo... hay sao?

Thanh niên: Hắt xì hơi... là ông ấy hắt xì hơi trước. (*Chỉ trí thức*)

Dân buôn: Tôi hắt hơi sau.

Cảnh sát: Hai vị bị lây à? (*Với trí thức*) Có phải tiền của ông không?

Trí thức: Vâng! Tiền của tôi.

Thanh niên: Đấy nhé, ông ta nhận rồi.

Dân buôn: Tiền của ông ta mà lại.

Thanh niên: Thật không ngờ người nom thực thà thế kia mà lại đi tiêu tiền già.

Dân buôn: Đúng là làm xấu cả hình ảnh người dân thành phố này.

Thanh niên: Cứ khai báo thực đi, tiền già ở đâu ra? Khai báo thành thật sẽ được khoan hồng...

Dân buôn: Chống lại tội càng nặng.

Cảnh sát: (*Với Thanh niên và dân buôn*) Các vị im đi nào (*với trí thức*) Đồng chí nói cho họ biết tiền này ở đâu ra.

Trí thức: Tiền của Công ty tôi thường cho, sao lại có thể giả được? Không tin đồng chí có thể kiểm tra, đây là giấy chứng minh của tôi.

Cảnh sát: Khỏi phái điều tra. (*Với thanh niên và dân buôn*) Tiền này có thực không phái của hai vị không?

Cả hai: Đúng thế a!

Cảnh sát: Các vị không hối hận chứ!

Cả hai: Không hối hận!

Cảnh sát: Thế thì tôi xin nói để hai vị biết, đây không phải là tiền giả.

Cả hai: Ô!

Trí thức: Tiền thật ạ?

Cảnh sát: Đúng, là tiền thật!

Trí thức: Cám ơn đồng chí cảnh sát! Thì ra tiền không chỉ là biểu hiện giá trị của hàng hóa.

Cảnh sát: (*Với trí thức*) Đúng thế! (*Với thanh niên và dân buôn*) Các vị tuy không mất tiền, nhưng cũng đã đánh mất một thứ...

Cả hai: Mất gì a?

Cảnh sát: Mất mặt!

Màn

HÌNH VÀ BÓNG

Tiểu Phẩm

Địa điểm Phòng trút giận

Nhân vật Giám đốc
Nhân viên quản lý phòng trút giận, nữ
Anh Lai, nhân viên của Giám đốc
Mô hình - do một diễn viên đóng.

*Màn mở, sàn diễn có một chiếc bình phong, trên treo tấm biển: Phòng trút giận.
Trước tấm bình phong kê một chiếc ghế. Nhân viên quản lý ở sau bình phong ra.*

Quản lý: Phòng trút giận, các vị đã thấy bao giờ chưa? Xin giới thiệu để các vị biết ở trên đời này có nơi làm các vị phải tức giận thì cũng có nơi để các vị trút giận. Bữa nào các vị có chuyện gì bức mình, xin mời cứ đến đây...

(Giám đốc hầm hầm bước vào).

Giám đốc: Chẳng ra làm sao, chẳng ra cái thể thống gì cả...

Quản lý: Kia, chào bác giám đốc, bác hẹn đến thứ tư mới đến trút giận kia mà. Hôm nay mới thứ hai.

Giám đốc: Chịu hết nổi rồi, con mụ này không còn cách nào chịu đựng nổi nữa.

Quản lý: Bà nhà lại làm gì bác rồi?

Giám đốc: Cô mang ngay con mụ ấy ra đây cho tôi.

Quản lý: Vâng! Xin bác hãy cứ chuẩn bị tinh thần trước cho thật chin, tôi sẽ mang ra ngay.

(Vào sau bình phong bê ra một mô hình phụ nữ, đặt ngồi xuống ghế).

Giám đốc: Nhảm rồi, nhảm rồi. Bữa nay mụ vợ cãi nhau với tôi mặc bộ đồ đó kia.

Quản lý: Được, để tôi thay ngay (*thay quần áo đồ cho mô hình*)

Giám đốc: Còn cái bộ mặt nữa! Bộ mặt tươi tinh này chỉ có khi nào mụ ấy soi gương thôi. Khi gặp tôi mụ ấy nom như Quỷ dạ xoa, dữ dằn như một con hổ cái ấy.

Quản lý: (cầm máy điều khiển từ xa) Bác yên tâm, ở đây chúng tôi có loại máy điều khiển từ xa, có thể căn cứ theo yêu cầu của bác mà điều chỉnh tình cảm, động tác, thậm chí cả tiếng nói của bà nhà.

Giám đốc: Cô lập tức bắt mụ ta câm miệng lại. Cử nghe thấy tiếng mụ ấy cất lên là người tôi sờn cả gai ốc lên.

Quản lý: Có ngay. Bây giờ xin bác bước vào giai đoạn trút giận đầu tiên -người quân tử động khẩu không động thủ -... nghĩa là dùng miệng chứ không dùng tay chân ạ. (Bấm máy điều khiển) Bắt đầu.

Giám đốc: (cẩn thận, rón rén đến gần mô hình) Nay, tôi muốn nói chuyện tử tế, đàng hoàng với mụ đây. Mụ đừng tưởng tôi sợ mụ nhé, chẳng qua là tôi nhịn mụ thôi nhé. Tôi cảnh cáo mụ lần cuối cùng nhé, lần sau mà mụ còn dám như thế, tôi sẽ không lịch sự, tử tế với mụ đâu, tôi sẽ ly hôn với mụ, chia tay vĩnh viễn với mụ. Nay, mụ đừng tưởng tôi không dám, nói cho mụ biết nhé, bây giờ số người ly hôn còn nhiều hơn số người kết hôn đấy. Một thời đại đấy nhé.

Quản lý: (lấy một đôi găng tay đánh bốc ra đưa cho giám đốc) Bây giờ tiến sang giai đoạn thứ hai -không cho ăn đòn là không biết lẽ đỗ! Bắt đầu.

Giám đốc: (Cầm găng bốc) Mụ tướng tôi không dám đánh mụ há? Nói cho mụ biết, đàn ông như tôi là không có thèm đánh nhau với đàn bà, nếu không tôi đã chẳng phải tránh mặt mụ!

Quản lý: Bác ơi, bác đi quá xa đê rồi đấy.

Giám đốc: Hôm nay tôi phải dạy cho mụ biết tay tôi. (Đeo găng bốc, hỏi quản lý) Đánh vào đâu trước đây?

Quản lý: Tùy bác, đánh vào đâu trước cũng được.

Giám đốc: Không được. đánh người không nên đánh vào mặt, đánh vào mặt hỏng bộ mặt của người ta đi. Cái này phải để tôi suy nghĩ tí đã...

Quản lý: (gợi ý) Bác ơi, bác gái ở nhà thường vẫn đánh bác chứ?

Giám đốc: Có! Mụ ta quá quắt lắm. Trước mặt đám đông, giữa hội nghị, mụ ta còn cho tôi ăn một cái bạt tai nữa... Dù gì thì tôi cũng là một giám đốc chứ bỡn à, từ rày làm sao tôi còn dám vác mặt đi đến đâu nữa? Tôi là người có quyền, có chức, có danh, có giá, có tiếng có tăm...

Quản lý: Bác ơi, dạy dỗ vợ con là trách nhiệm của mọi ông chồng. Hàng ngày ở nhà, chắc bác sợ vợ lắm thì phải?

Giám đốc: Ai bảo tôi sợ vợ? Mắng tôi tôi mắng lại, đánh tôi tôi đánh lại. (*Xông vào định đánh mô hình, nhưng lại rút tay lại, đấm đá vào chiếc ghế*) Để xem lần sau bà còn dám lão nữa không nào?

(Có tiếng đấm đá vào ghế ầm ầm)

Quản lý: (nói với khán giả) Người mà ở nhà dám đánh vợ thì chẳng bao giờ đến đây trút giận phải không các vị? (*Nói với giọng điệu quảng cáo*) Thưa các vị, mô hình trút giận của chúng tôi được làm bằng một thứ nguyên liệu có tính đàn hồi cao, mềm mại còn hơn cả da thịt người. Khi đánh vào mô hình, các vị sẽ có cảm giác rất sướng tay. Hơn thế nữa, nó lại không hư hỏng, tha hồ các vị cứ việc đấm đá, là một thứ tốt nhất trên đời này để các vị trút giận.

Giám đốc: (với mô hình) Sao bà không đánh lại đi? Bà đứng lên ngay. Có nghe thấy không?

Quản lý: (lấy một thanh kiếm ra đưa cho giám đốc) Giai đoạn thứ ba -giai đoạn một sống một chết. (*Bấm máy điều khiển, ra lệnh cho mô hình đứng dậy*) Xin mời hai bác quyết đấu.

Giám đốc: Ấy chết, không đâu, dù sao chúng tôi cũng là vợ chồng, mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân ấy mà.

Quản lý: Vâng, thế cũng được (bấm máy)

(Mô hình bật tiếng khóc)

Giám đốc: Sao? Mụ ta khóc? Tôi là chúa ghét nước mắt đàn bà. Tôi nhớ rất rõ là vợ tôi chẳng bao giờ khóc cả. (Với quản lý) Cô có thể cho tôi mượn chiếc khăn mùi xoa không? Để tôi lau nước mắt cho bà ấy!

Quản lý: (đỡ giám đốc đang ngồi bệt ở dưới đất dây) Bác hãy bình tĩnh nghỉ một chút đã, để tôi đi pha cà phê cho bác uống. Nếu bác muốn tắm, để tôi vào chuẩn bị buồng tắm cho. (Bê mô hình vào phía sau bình phong, rồi ra tháo găng tay cho giám đốc).

Giám đốc: (rũ ra) Vâng...

(Quản lý định vào thì anh Lai ra)

Lai: Cô ơi, tôi vào được không?

Quản lý: Anh đấy à? Anh chờ một lát nhé... Nhưng tôi cũng báo để anh biết là mô hình anh đặt, tôi đã làm xong rồi đấy.

Lai: Thế thì tốt quá.

(Quản lý vào trong).

(Lai đi đi lai lai trước cửa phòng, rồi nhìn vào trong)

Giám đốc: (nói một mình) Minh đã trút giận được rồi à? Trút giận ở đây thì còn ra cái thể thống gì nữa, về nhà lại vẫn phải chịu đựng các chuyện bực mình mà có dám động đến cái lông chân mỵ ấy đâu. Minh chỉ dám trút giận vào cái mô hình thì thật xấu hổ. (*Ngồi vào ghế ủ rũ*).

Lai: (nói một mình) Minh vào xem thử mô hình có giống không đã. (*Vào phòng, thấy giám đốc*) Đây rồi, giống thật. Giống y hệt. (đập nhẹ vào đầu vào mặt giám đốc)

Giám đốc: (ngơ ngác) Anh là ai?

Lai: Lại còn biết nói nữa? Tuyệt thật. Tiếng nói cũng giống. Khoa học phát triển đến nước này thì cái gì mà chả làm được. Chả trách vào đây tốn khá nhiều tiền, nhưng cũng đáng đồng tiền bát gạo.

Giám đốc: (nói một mình) Thằng Lai! Hắn đến đây làm gì nhỉ? (*Đứng dậy*) Anh thấy tôi đến đây, anh nghĩ thế nào?

Lai: Ông ngồi xuống ngay. (*Ánh giám đốc ngồi xuống ghế*) Hôm nay ông còn định ra oai với tôi hả? Nói cho ông biết, đây là phòng trút giận nhé. Không phải là phòng giám đốc của ông nhé. Ông là cái mô hình mà tôi bỏ tiền ra thuê người ta làm nhé. Tôi muốn đánh, muốn chửi gì ông cũng được nhé. (*Đánh vào đầu giám đốc*)

Giám đốc: (nói một mình) Mình là mô hình? Mình đã biến thành mô hình?

Lai: Ông cứ tưởng lúc nào cũng là giám đốc ấy phỏng? Nói cho ông biết nhé, tôi đã tìm được chỗ làm việc khác rồi nhé. Hôm nay tôi sẽ cho ông biết tay tôi.

Giám đốc: Anh hãy nghe tôi nói đã...

Lai: Hôm nay ông không có quyền nói gì cả. (*Đeo găng tay*)

Giám đốc: (cuống iên, nhầm lẫn tung tung) Ấy, giai đoạn thứ nhất, giai đoạn trút giận bằng lời nói.

Lai: Ông nói cái gì?

Giám đốc: Giai đoạn thứ nhất là giai đoạn dùng lời nói, quân tử động khẩu không động thủ.

Lai: Nay, ông đừng có mà ra lệnh cho tôi.

Giám đốc: Đó là trình tự trước sau. (Nói một mình) Mình muốn biết vì sao hắn ta lại giận mình.

Lai: Kiếp trước tôi nào có nợ nần gì ông? Chỉ vì miếng cơm manh áo mà suốt ngày phải nhìn cái bộ mặt như Diêm vương của ông. Từ lâu

tôi vẫn phải nhịn nhục, không dám mở miệng nói ra một tiếng “không” với ông, chỉ vì ông là ông chủ của tôi, tôi sợ ông đập vỡ niêu cơm của cả nhà tôi. Ông mắng nhiếc tôi, tôi cũng phải chịu, ông chửi rủa tôi, tôi cũng phải chịu, thậm chí hôm trước ông bạt tai tôi trước đám đông, tôi cũng phải chịu...

Giám đốc: Hôm ấy tôi đang có chuyện bức mình...

Lai: Ông bức mình? Ông có bao giờ nghĩ đến tôi cũng có chuyện bức mình không? Một ngày tám tiếng đứng ở quầy hàng phải luôn miệng tươi cười phục vụ, khách hàng là thượng đế mà lại, tôi biết chứ... Nhưng cái thằng cha say rượu đến gây sự, tôi lại cứ để yên à? Thế mà ông, chả thèm hỏi han gì lại còn đánh tôi một cái tát (*tát giám đốc*). Tôi cứ phải để cho ông đánh, đánh mãi... Cà đòn thằng này xưa nay chưa ai dung đến cái ngón chân nhé. Thế mà đành chịu để ông đánh đây!

Giám đốc: (đã không kịp) Xin lỗi... (chảy máu miệng)

Lai: Nói một câu “xin lỗi” là xong hả? Nói cho ông biết, ở đâu có áp bức thì ở đó có đấu tranh nhỉ! Hôm nay tôi phải già cho ông một trận cho hả giận. (*Cầm kiếm lên*) Tôi phải một sống một chết với ông, xem ai hơn ai kém. (*Vứt găng tay xuống đất*).

Giám đốc: Anh Lai, tôi là giám đốc Già dây mà... (Vội chồm dậy).

Lai: Tôi biết ông là giả rồi! Tôi chỉ trút giận vào mô hình thôi mà. Tôi chỉ là một nhân viên quèn, đâu dám làm gì nổi ông. (Cầm kiếm đâm giám đốc)

(Giám đốc chạy vòng quanh. Lai đuổi theo. Quản lý ra)

Quản lý: Dừng tay. Chuyện gì thế này?

Lai: Cô ơi, mô hình của cô chất lượng kém quá, nó tự động đứng dậy, chạy lung tung, thế thì tôi còn trút giận làm sao được? (Lại định đâm)

Quản lý: (ngẩn lai) Mô hình nào? Anh ơi, nhảm rồi, bác dây cũng giống anh, đều là khách hàng của chúng tôi.

Lai: (giật mình) Sao? Ông ta không phải là mô hình à? (Vứt kiếm, với giám đốc) Ông chủ, xin lỗi, tôi không cố ý, không cố ý thật mà. Tôi lại cứ tưởng ông là... Sao ông cùng lại đến đây?

Giám đốc: Con người ta ai chả có lúc bị tức giận vì người khác. Cứ để ấm ức mãi trong bụng nó khó chịu lắm...

Quản lý: Chết thật, miệng ông chảy máu kìa. (Lau máu cho giám đốc).

Lai: (*run rẩy*) Tôi mới chỉ đâm có hai cái, tôi lại cứ tưởng đó hiệu quả của mô hình kia...

Quản lý: Xin lỗi bác nhé. Do tôi sơ xuất nên làm bác mất vui. Tôn chỉ của chúng tôi phục vụ là phải làm sao khi khách đến thì giận dữ nhưng khi khách đi thì phải vui vẻ. Xin mời bác sang phòng số 2, ở đó có mô hình của tôi...

Lai: Không, ông chủ, vừa rồi... tôi xin lỗi ông... Ông muốn đánh thì cứ đánh tôi, mô hình là của giả, còn tôi là người thật.

Giám đốc: Không, anh Lai à, cảm ơn anh đã giúp tôi hiểu rõ tôi hơn. Hôm trước, tôi mắng sai anh... (*đưa tay cho Lai rồi ngồi xuống ghế*) Anh đánh tôi đi cho hết giận.

Quản lý : (*không hiểu sao, nhìn cả hai*) Các ông là...

Lai: (*ngó ngàng*) Giám đốc!

Màn

CÚP ĐIỆN

Lưu Liên Phi

Nhân vật: Linh - 25 tuổi, cô giáo vườn trẻ

Dương - 28 tuổi, người yêu của Linh, công nhân

Mẹ Linh - 56 tuổi.

Địa điểm Nhà Linh.

Màn mở. Giữa sân khấu có một chiếc bàn, hai ghế. Trên bàn có một lọ hoa, bộ ấm chén. Phía trái có chiếc giá điện thoại. Chuông điện thoại réo. Linh vào

*Linh: (cầm máy nghe) A lô, anh Dương đấy à? Thật chứ, mấy giờ nào?
Bảy giờ à! Được, được! Sẽ gặp sau nhé. (Bỏ máy xuống khẽ hát một bài gì đó rồi vội vàng thu dọn nhà cửa, bày lại lọ hoa. Bỗng nhớ ra điều gì, gọi to vào trong) Mẹ ơi, mẹ!*

(Bà me ở trong nhà ra.)

Mẹ: (cần nhẫn) Đã dặn bao lần rồi, con gái con lứa ở nhà không được la lối om sòm. Đây có phải là cái vườn tre của nhà cô đâu. Nào, có chuyện gì, nói đi!

Linh: (ngượng) Mẹ ạ, tối nay... con có người bạn đến chơi...

Mẹ: Bạn cũ hay bạn mới quen đây?

Linh: Không phải bạn cũ đâu ạ.

Mẹ: Là bạn mới hả? Thế bạn nhỏ tuổi hay lớn tuổi?

Linh: Không phải là bạn nhỏ tuổi.

Mẹ: Là bạn lớn tuổi hả? Ờ, thế bạn trai hay bạn gái?

Linh: (nุง nյ) Ủ ừ, không phải bạn gái đâu mẹ ạ.

Mẹ: Là bạn trai? (Chợt hiểu) Bạn trai! Con có bạn trai rồi hả?

Linh: Vâng, nhưng mới là dự... tuyển thôi ạ.

Mẹ: (Nghĩ hoặc) Dự tuyển?

Linh: Nghĩa là còn phải chờ xem mẹ có duyệt không đã.

Mẹ: Con ranh, có bạn trai mà không cho mẹ biết trước. Nào nó tên gì, người như thế nào, làm việc ở đâu...

Linh: Mẹ hỏi liên hồi thế có mệt không?

Mẹ: Thời được, để mẹ hỏi từng câu một. Tên gì?

Linh: Là Dương ạ.

Mẹ: Tuổi?

Linh: 28.

Mẹ: 28? (*Lắc đầu*) Tuổi này vát và đây. Nghề nghiệp?

Linh: Công nhân nhà máy sản xuất lò hơi.

Mẹ: Được! Mắt mũi?

Linh: (*trêu mẹ*) Một mềm, một mũi, một mắt...

Mẹ: Sao? Chột à?

Linh: Một mắt bên phải, một mắt bên trái.

Mẹ: Con ranh này, mẹ nói chuyện nghiêm chỉnh với mày mà mày lại cứ đùa...

Linh: (*nín cười*) Mẹ này, càng ngày con càng thấy mẹ giống một người.

Mẹ: Ai?

Linh: Ông quán lý căn hộ tập thể này.

Mẹ: Con ranh! Đừng có đánh trống lảng. Nói tiếp đi. Đến đâu rồi nhỉ?... À, bọn con quen nhau bao lâu rồi?

Linh: Gặp nhau ba lần rồi. Lần thứ nhất tại sàn nhảy.

Mẹ: Sàn nhảy? Tối mò mò... nhìn chẳng rõ mặt mũi.

Linh: Lần thứ hai là tại đêm Hội Hoa đăng.

Mẹ: Hội hoa đăng? Mờ mờ ào ào... khó thật lắm!

Linh: Lần thứ ba chúng con đi xem phim ở Rạp.

Mẹ: Ở rạp chiếu bóng? Tối om, chẳng thấy gì! Linh này, ba lần ấy đều không được...

Linh: Mẹ ơi, mẹ chà hiểu gì cả, chúng con rất hợp nhau...

Mẹ: Hợp nhau! Mẹ thấy con ăn phải bùa mê của nó rồi. (*Nghiêm nghị*) Linh này, mẹ là người từng trải, con phải nghe lời mẹ. Tuổi trẻ là dề mù quáng lắm, con cẩn thận không có là bị lừa đấy.

Linh: Con có phải trẻ con đâu mẹ! Thế ngày xưa bố cũng đánh lừa mẹ à?

Mẹ: Chứ sao! Lần đầu tiên đến xem mặt, nom bố mày phúc hậu hiền lành, cư ngõi yên không nói câu nào! Mọi việc toàn do bà mối nói nănghộ. Nhiều lăm bố mày mới nói: "Vâng, vâng, vâng." Mẹ yên chí lấy được ông chồng hiền lành. Đến ngày cưới, đêm hôm ấy mẹ mới nghe bố mày nói (*bắt chước giọng nói lắp*) Em...em, đẹ...đẹp...lă...lăm.

Linh: (*ôm bụng cười lăn*) Giỏi, bố con giỏi thật.

(*Sân khấu bỗng tối đen - cúp điện*)

Mẹ: Chà, lại cúp điện rồi, mới có bảy giờ.

Linh: Họ cúp đúng giờ đấy chứ à. (*Tim nến thắp*)

Mẹ: Linh, sao con biết hôm nay cúp điện?

Linh: Biết à.

Mẹ: Thế thì mau gọi điện thoại bảo nó hoãn lại hôm khác.

Linh: Bảo ai à?

Mẹ: Cái anh bạn con ấy! Rút kinh nghiệm về bài học của bố mày, mẹ phải chọn con rể kỹ càng khi có điện đèn tử tế.

Linh: Không được đâu, anh ấy chỉ đến được khi nhà máy cúp điện.

Mẹ: Hôm nay con định cho mẹ xem mặt con rể tương lai hay là định làm chuyện gì lén lút hả? (*Hoài nghi*) Hóng rồi, sán nhảy này, đêm hoa đăng này, trong Rạp chiếu bóng này... bây giờ lại cúp điện... (*Vé nghiêm nghị*) Linh, con có thấy anh ấy có chỗ nào đáng ngờ không, chẳng hạn: mồm méo hoặc phía dái tai có cục thịt thừa ấy?

Linh: Góm, óc tưởng tượng của mẹ dữ dội quá.

Mẹ: Thế vì sao anh ta toàn hẹn gặp con ở những nơi tối mờ? Hôm nay, lần đầu tiên đến nhà ta cũng lại đúng vào buổi cúp điện? Nếu anh ta không có tật gì thì sẽ không thể (*bắt chước giọng Linh*) “chỉ đến được khi nhà máy cúp điện”.

Linh: Mẹ ơi, anh ấy có việc. Nhà máy của anh ấy dạo này đắt khách lắm, nên phải làm thêm cả ca đêm, cả ngày chủ nhật. Vì thế chỉ khi nào cúp điện anh ấy mới có thì giờ giải quyết công việc riêng.

Mẹ: Sản xuất là việc quan trọng, thế còn chuyện cưới xin lại không quan trọng đầy hả? Vói lại...

(*Dương tay cầm gói quà vào, gõ cửa*)

Linh: Vừa nói tối đã đến rồi. Đẽ con ra mở cửa. (*Quay lại, nhìn mẹ cười*)
Mẹ ơi, hôm nay mẹ phải cẩn... thận... kỹ... lưỡng... nhé.

(*Mở cửa, dẫn Dương vào*)

Mẹ: (đứng dậy, làm đồ cây nến) Nến roi đâu mất rồi? (*Cúi xuống tìm nến, vấp phải chiếc ghế, đâm sầm vào Dương*).

Dương: (vội đỡ) Bác cẩn thận ạ!

Mẹ: Ờ, cảm ơn!

Linh: Anh Dương, bật lửa anh đâu?

(*Dương nhớ ra, vội lấy bật lửa ra châm nến*).

Linh: Anh không châm là không có sáng đâu.

Mẹ: (bóng gió) Có châm cũng chả sáng được bao nhiêu.

Linh: Mẹ ơi, đây là anh Dương!

Dương: Cháu chào bác!

Mẹ: (nói một mình) Được, không bị cà lăm. (*Cười, kéo ghế đến bên bàn*)
Nào, mời anh ngồi! Anh Dương này, anh chọn hôm nay đến chơi thật

không may lại bị cúp điện. May mà nhà cũng sẵn nến. (*Châm thêm mấy ngọn nến ở gần chỗ Dương ngồi*)

Dương: Không sao à, thế càng đặc biệt à.

Mẹ: (nói một mình) “Không sao”, anh không sao, chứ tôi thì không thể “không sao” được. Chả nom thấy gì cả, mình phải nghĩ cách khác. (*Bỗng đưa tay dụi mắt*) Ài dà, cái gì bay vào mắt thế này.

Linh: Đề con xem nào.

Mẹ: Thôi, thôi, không khiến cô, tay chan lóng nga lóng ngóng. Anh Dương, làm ơn thôi bụi trong mắt hộ tôi với.

Dương: Vâng à.

Linh: (hiểu ý mẹ) À, bắt đầu trình sát hòa lực đây, đôi bên đánh giáp lá cà đây.

(*Dương đến gần thổi vào mắt bà mẹ. Bà mẹ giương to mắt nhìn thẳng vào mặt Dương. Dương hoảng quá, mắt bỗng lác đác*).

Mẹ: À, mắt lác hả?

Linh: (cười phá lên) Anh Dương, dừng lại ngay tuyệt chiêu áy đi, kèo mẹ sơ! Mẹ à, anh áy học Trương Học Hữu làm trò để mẹ vui đấy.

Mẹ: Trương Học Hữu là ai thế? Thầy dạy anh à?

Linh: Trương Học Hữu là ngôi sao màn bạc Hồng Kông. Anh ta có tài làm mắt lác. Anh Dương học được thường đùa nghịch với con.

Dương: (cũng cười) Cháu xin lỗi bác ạ.

Mẹ: (nửa tin nửa ngờ) Mắt anh thực không làm sao chứ?

Dương: Bác nhìn đây ạ. (Đưa mắt qua lại hai bên).

Linh: Mẹ ơi, sao con lại có thể chọn một người mắt lác được?

Mẹ: (cũng cười theo) Ủ, phải đấy. (Bỗng nghiêm mặt lại) Bây giờ không phải là lúc để cười. (Vừa nói vừa đến bên bàn tìm kính đeo lên mắt) Minh vẫn cứ phải kiểm tra thêm. (Với Linh) Linh này, vào xem nước đã sôi chưa? (Thấy Linh vào nhà trong, quay lại nhìn Dương) Ôi, cái kính, cái kính của tôi đâu rồi? (Cầm nến tim bốn chung quanh).

Dương: Bác ơi, kính của bác ở đây chứ đâu ạ! (Chỉ lên mặt bà).

Mẹ: Ủ nhỉ! Anh Dương này, bác già rồi, nên mắt bị hoa, trí nhớ cũng kém lắm. Thường thường gặp mặt ai một lát đã quên ngay. Anh để cho bác nhìn kỹ kỹ một chút nhé, từ trên xuống dưới, phía trước phía sau, để rồi sau này khỏi không nhận được ra anh.

Dương: Vâng, xin bác cứ tự nhiên à.

Mẹ: (cầm đèn soi khắp người Dương) Ồ, sao mình càng nhìn càng thấy mờ đi là thế nào nhỉ? (Bỏ kính ra nhìn) Giờ à, té ra đeo nhầm cái kính cận thị của ông lão. (Có tiếng chuông điện thoại) Để bác nghe, bác nghe cho. (Cầm máy lên nghe) À lô, ông đấy à...

(Bỗng đèn bật sáng. Bà mẹ vẫn nghe điện thoại quay lại ra hiệu cho Dương ngồi xuống).

(Linh vào).

Linh: Có điện rồi! (Với Dương) Nhanh thế!

Dương: Linh ơi, có điện rồi, anh phải về nhà máy làm việc đây!

Linh: Hôm nay lần đầu tiên anh đến nhà em mà lại đi ngay à! Lâu lắm rồi chúng mình chưa gặp nhau.

Dương: Linh à, để xong đợt hàng này, anh nhất định đưa em đến vù trường nhảy một bữa thỏa thích nhé. Được không?

Linh: Anh ấy à, ai yêu anh là người ấy khổ thôi. (Nhìn mẹ) Đi nhanh lên anh, kèo mẹ em nói xong điện thoại là phiền đây.

(Nhân lúc bà mẹ quay lưng lại nói điện thoại, hai người rón rén di lùi bước ra cửa. Có tiếng mở cửa, bà mẹ quay lại, Linh thè lưỡi trêu mẹ rồi dắt Dương chạy ra).

Mẹ: (vội nói) Khi ạ, sao lại đi thế? (Lại nói vào máy) Không, tôi không nói ông đâu. Thôi được, cứ thế nhé. (Gác điện thoại) Đấy, cúp điện thì nó đến, có điện thì nó lại chuồn, chắc cu cậu phải có vấn đề gì đây! Được, hôm nay mình phải làm cho rõ trắng đen mới được! Linh ơi, Linh! (*Đuổi theo*).

Màn

Cái chết của sếp và lợn

Lý Đại Kiêm

Thời gian: Hiện tại

Địa điểm: Tại nhà bếp của một nhà máy

Nhân vật: Quản lý nhà bếp

Bà giám đốc - vợ một giám đốc mới chết.

Người lấy nước vo gạo - nông dân nuôi lợn ở gần nhà máy.

Màn mở: Nhà ăn của Nhà máy, trên tường treo các băng chữ: "Chào mừng lễ khánh thành Nhà tắm của nữ công nhân", "Nhiệt liệt chào đón các Thủ trưởng, đại biểu các đơn vị bạn đến tham dự" v.v... Bên trái kê một chiếc bàn tròn và một số ghế để ngồi ngang, trên mặt bàn đầy cốc, chén, các hộp bia lon...

Quản lý đang chào khách. Có tiếng bên trong: "Bác quản lý ơi, nước gạo em lấy rồi, cảm ơn bác nhiều. Em về đây."

Quản lý: (nói vào trong) Cám ơn cái gì, có một chút nước gạo với cơm thừa, làm gì mà phải cảm ơn cảm iếc... (Vé khoan khoái, mân mê điều thuốc lá trong tay) Hì hì, tiệc chiêu đãi nhân dịp khánh thành nhà tắm, nước gạo nhiều, cơm thừa cũng lắm, bao nhiêu người đến xin mà vẫn không hết... Thê là minh cũng được thơm lây! Thuốc lá họ biếu tha hồ mà hút... Mà lại toàn loại Ba số xịn kia chứ. (Châm thuốc hút, vui vẻ dọn dẹp bàn ghế).

(Bà vợ giám đốc vào, tay cầm một quyển sổ ghi chép, vai đeo túi, lúc thì xem sổ, lúc thì ngẩng đầu lên quan sát)

Vợ giám đốc: (khẳng định với giọng bi thương) Đúng ở đây rồi, ngày 15 tháng 7, đúng tại nơi này...

Quản lý: (ngạc nhiên thấy vẻ mặt lạ lùng của khách) Bà... bà tìm ai ạ?

(Vợ giám đốc đau khổ, nức nở khóc)

Quản lý: Sao bà lại khóc ạ? Ai ức hiếp bà?

Vợ giám đốc: (càng khóc rống lên)

Quản lý: (nghiêm nghị) Hừ, có chuyện gì bà cứ nói. Nhà máy chúng tôi đang có chuyện vui mừng, xin bà đừng có khóc.

Vợ giám đốc: (sut sit) Tôi... tôi... người nhà tôi hy sinh tại nơi đây...

Quản lý: Bà nói sao kia?

Vợ giám đốc: Đúng thế ạ.

Quản lý: (như nói với mình) Té ra là con cháu các liệt sĩ cách mạng đến đây làm lễ tưởng niệm. (Với vợ giám đốc) Là ông cụ thân sinh ra bà hay ông cụ thân sinh ra công cụ thân sinh ra bà... Dạ, ý tôi nói là cụ nội nhà ta...

Vợ giám đốc: Là chồng tôi!

Quản lý: (nghĩ hoặc) ... Chồng bà? Hy sinh trong cuộc kháng chiến chống Nhật hay chiến tranh giải phóng?

Vợ giám đốc: Mới có mấy hôm trước thôi...

Quản lý: Mấy hôm trước? Mấy năm nay nhà máy chúng tôi chả có ai chết cả.

Vợ giám đốc: Không phải là chết mà là hy sinh!

Quản lý: Lại càng không có chuyện đó ạ.

Vợ giám đốc: Tôi hỏi bác, nhà máy bác có mở tiệc ăn mừng việc khánh thành nhà tắm cho chị em công nhân không?

Quản lý: Có, đã ăn mừng một tuần nay rồi, còn ăn thêm ba ngày nữa.

Vợ giám đốc: Có Phó giám đốc tới dự không?

Quản lý: Nói gì tới chức phó giám đốc, các vị quan chức to hơn còn đến dự khôi ra.

Vợ giám đốc: Không phải là phó giám đốc, mà là giám đốc tên là Phó kia.

Quản lý: Ra là giám đốc tên là Phó, sao ông lại chết kia ạ?

Vợ giám đốc: (vội sửa ngay) Không phải là chết, mà là hy sinh, hy sinh vẻ vang!

Quản lý: Thế ông nhà đã hy sinh như thế nào ạ?

Vợ giám đốc: (Chìm trong niềm đau khổ kể) Sáng sớm hôm kia, ông Phó nhà tôi bị bệnh huyết áp cao, mặt mày xâng xẩm, nhưng với tinh thần kiên trì cách mạng, vẫn dũng cảm đến đây dự tiệc, ai ngờ trên đường về, không may trượt chân ngã, đưa vào Bệnh viện cấp cứu mãi vẫn

không qua khòi, nên đến 8 giờ 45 phút hôm đó đã hy sinh oanh liệt vào đúng lúc tuổi mới 45... (*giọng nói như đọc điều văn*).

Quản lý: Bệnh gì mà chết nhanh thế vậy?

Vợ giám đốc: Bác sĩ bảo do uống quá nhiều rượu, huyết áp tăng, dẫn đến đứt mạch máu não.

Quản lý: Uống nhiều rượu... say... mà hy sinh.

(*Vợ giám đốc khóc rống lên*).

Quản lý: Xin bà hãy bình tĩnh. (*An ủi*) Bà nên giữ gìn sức khỏe, nên biến đau thương thành sức mạnh. Ngày xưa ở Trung Quốc ta có nhà văn nhơn họ Tư đã dạy: con người ta có chết thì cũng phải coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, hoặc nặng như...

Vợ giám đốc: ... Núi Thái Sơn. Chính vì chuyện đó mà tôi đến đây tìm bác.

Quản lý: (*ngạc nhiên*) Tim tôi?

Vợ giám đốc: Để xin bác làm chứng cho...

Quản lý: Làm chứng? Làm chứng cái gì a?

Vợ giám đốc: Làm chứng là ông Phó nhà tôi đã chết nặng như núi Thái Sơn, để được liệt vào bằng liệt sĩ.

Quản lý: Thế... thế... chết vì rượu... cũng được coi là liệt sĩ à?

Vợ giám đốc: (như định đóng cột) Tất nhiên rồi, ông Phó nhà tôi chết vì đứt mạch máu não do uống nhiều rượu, mà uống rượu là do yêu cầu công tác mà uống, ông ấy bị bệnh mà vẫn kiên trì uống, như vậy bác bảo không đáng phong danh hiệu liệt sĩ được hay sao? (Vô ý đưa người vào quản lý).

Quản lý: (khóc dở mếu dở) Đúng... xứng đáng lắm. (Nói một mình) Bà ta nói lý do cứ trọn như mõ áy!

Vợ giám đốc: Vậy xin bác viết cho giấy chứng nhận.

Quản lý: Tôi chỉ là người quản lý nhà ăn. Muốn chứng nhận phải gấp lanh đạo.

Vợ giám đốc: Bác là người hiểu rõ tình hình nhất, là người có quyền phát ngôn nhất, làm chứng...

Quản lý: Thế này vậy, để tôi đi xin ý kiến lanh đạo đã.

Vợ giám đốc: Thế thì bác đi nhanh lên.

Quản lý: Đi ngay, đi ngay...

(Quản lý vừa ra đến cửa thì người nông dân lấy nước vo gạo hấp tấp vào).

Nông dân: (thở hổn hển) Bác quản lý ơi, chết rồi, chết rồi...

Quản lý: Ai chết? Vì sao chết?

Nông dân: (nói lung tung) Rượu... rượu say chết rồi! Nguy hiểm thật, rượu của các bác...

Quản lý: (giật mình) Đúng là họa vô đơn chí, lại một người chết, là người nhà anh...

Nông dân: Là ông cụ tôi...

Quản lý: Trời, ông cụ anh?

Nông dân: Là con lợn lai kinh tế bố tôi và tôi nuôi chung.

Quản lý: (thở dài) Làm tôi toát cả mồ hôi, anh phải nói cho rõ ra như thế chớ!

Nông dân: Vừa rồi tôi lấy nước vo gạo ở đây về, con lợn nhà tôi làm một loáng đã hết sạch cá một máng to tướng. Một lát sau, mắt nó đỏ ngầu lên rồi vừa lồng lộn vừa rít lên.

Quản lý: Hay nó mắc chứng lợn điên.

Nông dân: Mọi thú y đến khám, họ bảo bị trúng độc vì rượu trong nước gạo...

Quản lý: Thế sao không tìm cách cứu chữa ngay đi.

Nông dân: Bác sĩ thú y bảo chưa từng thấy qua chứng bệnh này, nên cũng không có loại thuốc nào điều trị cả.

Quản lý: (cám khái) Ôi, kỹ thuật y dược bây giờ không còn theo kịp tình hình phát triển nữa rồi.

Nông dân: Chỉ một lúc sau là nó sùi bọt mép rồi lăn đùng ra chết.

Quản lý: Thế sao không mổ ngay mang ra chợ bán?

Nông dân: Trạm phòng dịch không cho phép.

Quản lý: Sao thế?

Nông dân: Họ bảo lợn bệnh, phải đem chôn.

Quản lý: Sao anh không nói cho họ biết là lợn chết vì say rượu?

Nông dân: Họ không tin, nói khôi người còn không có rượu mà uống, lấy đâu ra lợn chết vì say rượu. Nên tôi đành phải đến xin bác cái giấy chứng nhận.

Quản lý: Hả...

Nông dân: Chứng nhận là nước gạo cao cấp của nhà máy bắc đã làm cho con lợn nhà tôi say rượu chết.

Quản lý: Giời đất ơi, vừa có một bà đến, còn ngồi kia kia, lại đến lượt anh đến đòi tôi viết giấy chứng nhận. Thế này thì tôi trở thành chuyên gia viết giấy chứng nhận mất thôi.

Nông dân: Còn có người khác đến tìm bác?

Quản lý: Vâng, thôi anh cứ vào trong ngồi chờ, để tôi đi xin ý kiến lãnh đạo đã.

Nông dân: Bác cố gắng giúp cho, toàn nhờ cây bác.

(Quản lý ra, nông dân vào trong nhà ăn, thấy vợ giám đốc đang sụt sít khóc).

Nông dân: (thấy thế, nói một mình) Hừ, chết con lợn mà còn đau đớn thế kia, có tội không! Cũng chả trách được, đàn bà là dễ mềm lòng lắm, với lại đi lấy nước gạo cũng vất và lăm kia!

Nông dân: Bà cũng đến xin bác quản lý viết giấy chứng nhận...

Vợ giám đốc: Vâng!

Nông dân: Cũng là ăn các thứ ở bữa tiệc tại đây?

Vợ giám đốc: (liêng thoảng) Đúng thế, đúng thế, đáng lẽ không nên ăn ở đây...

Nông dân: Thế là chúng ta cùng một cảnh ngộ rồi...

Vợ giám đốc: Anh cũng...

Nông dân: Tôi cũng đến xin bác quản lý giấy chứng nhận là đã chết vì uống rượu say ở đây. Thật là chà ra làm sao cả!

Vợ giám đốc: Sao lại không ra làm sao, đây là chuyện bất hạnh tay đinh trong cuộc sống của con người ta, chứ thường à! (Khóc nức nở).

Nông dân: Sao lại nghiêm trọng thế nhỉ? (khuyên can) Xin bà đừng đau đớn qua thế.

Vợ giám đốc: (vừa khóc vừa kể lể) Anh nên biết là đã mười năm nay rồi, đã sống với nhau mười năm ròng rã...

Nông dân: (ngạc nhiên, nói một mình) Mười năm? Lợn nuôi mười năm mà vẫn chưa xuất chuồng, thảo nào chà đau đớn. (Chợt nghĩ ra) Chắc là

lợn giống, đang độ sung sức đây, chả trách tiếc là phải. (Với vợ giám đốc) Vâng, vâng, những 10 năm! Tôi mới có một năm mà còn tiếc ngắn tiếc ngơi ra...

Vợ giám đốc: Một năm hay mười năm cũng đều là chuyện tình cảm cả!

Nông dân: Vâng, cũng lỗi tại tôi, đem về cứ cho ăn thoái mái...

Vợ giám đốc: Sao? Anh mang về nhà à?

Nông dân: Vâng! Con bá?

Vợ giám đốc: Ăn ở đây.

Nông dân: Bà đưa đi đưa về (làm động tác dắt lợn, mắt vợ giám đốc ướt lệ nên không nhìn thấy) Vật và quá!

Vợ giám đốc: Không có xe đến đón, nên vội vội vàng vàng đánh răng, rửa mặt rồi là đi ngay. Nếu không vội vội vàng vàng thì đâu xảy ra chuyện gì.

Nông dân: (Một mình) Người thành phố họ vệ sinh thật, lợn giống mà cũng phải rửa mặt, đánh răng. Có lẽ nuôi theo lối khoa học, hiện đại

thì phải thế. Minh phải học tập mới được! (Vợ giám đốc) Thế đánh răng bằng bàn chải đánh răng hay bằng chổi xé?

(Quản lý cầm giấy tiêu đề vào, vợ giám đốc và nông dân cùng chạy đến gần)

Nông dân: Bác ơi, lãnh đạo đồng ý chứ?

Quản lý: Đồng ý thì đồng ý, nhưng phải tìm hiểu xem có phải là ở đây hay không đã...

Vợ giám đốc: Có chúng cứ rành rành ra đây!

Nông dân: (lúng túng) ... Minh...

Vợ giám đốc: Bác xem đây này, các liệt sĩ ai cũng đều có nhật ký cả, ông Phó nhà tôi cũng có... (đưa sổ tay ra).

Quản lý: Số công tác!

Vợ giám đốc: Bác xem đây, hai trang này đều ghi rõ ràng, theo từng bước chân mệt... (Lật vài trang) Ngày 9 tháng 7, ăn cơm trưa tại Hội thảo trao đổi kinh nghiệm tiết kiệm than ở Công ty Than; Ngày 10 tháng 7 ăn tối tại Hội nghị ăn mừng Xưởng bánh kẹo được tặng thưởng giải bánh Ga-tô ngon nhất; Ngày 11 tháng 7, ăn trưa tại Hội nghị Giám định chất lượng kỹ thuật thịt hộp; Ngày 12 tháng 7 ăn tối

tại Hội nghị thực hành lai phôi giống bò sữa. Hừ, ngày 15 tháng 7, ăn liên hoan trưa tại Nhà máy của bác nhân dịp khách thành nhà tắm cho chị em công nhân...

Quản lý: Vâng, bà đã lầm theo dấu chân liệt sĩ để tìm đến đây...

Vợ giám đốc: (chỉ vào túi đeo bên mình) Còn có cả tặng phẩm lưu niệm, giấy mời nữa.

Quản lý: Chứng cứ đầy đủ, khó mà chối cãi!

Vợ giám đốc: Cũng là do làm việc quá sức thôi. Nhớ lại ngày xưa (chim trong những kỷ niệm đẹp) khi ông ấy cưới tôi, chao ôi, người mảnh khảnh, thanh tú là thế! Sau khi lên làm lãnh đạo, gánh nặng trên vai mỗi ngày một nặng thêm, hôm nay phải dự tiệc chỗ này, ngày mai lại phải uống rượu ở nơi kia, thế là người cứ béo phì ra, bụng cũng to ra, bác sĩ bảo nhiều chất mỡ thừa trong máu nên mới bị huyết áp cao.

Quản lý: Có cả căn cứ khoa học nữa mới gay!

Vợ giám đốc: (xúc động) Bây giờ đột nhiên ông ấy ra đi, bỏ lại tôi, mẹ già con côi, nếu không được xác nhận là liệt sĩ thì nay mai con tôi lớn lên thi vào đại học, làm sao có thể được chiếu cố...

Quản lý: Có thể thật...

Nông dân: (dứng bên, càng nghe càng không hiểu, hỏi) Thế không phải lợn nhà bà ăn nước vo gạo ở đây mà chết à?

Vợ giám đốc: (câu) Có nhà anh thì lợn mới chết vì say rượu ấy.

Nông dân: Ủ, lợn nhà tôi chết vì say rượu đấy.

Vợ giám đốc: À, anh dám chửi xỏ tôi à, đồ... đồ vô học.

Nông dân: Bà...

(Quản lý vội kéo nông dân ra một góc nói nhỏ. Nông dân chợt hiểu ra).

Nông dân: (ấp úng, vẻ bị mắng oan) Vì bà ấy không nói rõ, tôi nào có biết chồng bà ta chết vì say rượu đâu.

Vợ giám đốc: (vẫn còn giận tiết) Tư nhân nuôi lợn mà còn dám vác mặt đến cơ quan nhà nước lấy nước vo gạo, thế là lợi dụng nhà nước nhé! Lợn chết là đáng đời! Thế mà còn dám vác mặt đến quấy nhiễu nhà nước, tư tưởng gì vậy? Trình độ giác ngộ đến đâu hả?

Nông dân: (biết mình trái) Tôi đâu có đến bắt đèn nhà nước mà chỉ đến xin cái giấy chứng nhận...

Quản lý: (can) Thôi, đừng cãi và nữa, các vị có cần viết giấy chứng nhận không nào? Tôi cũng sắp đến giờ về nhà rồi đây.

Vợ giám đốc: Bác viết?

Quản lý: Giấy chứng nhận do tôi viết, lãnh đạo sẽ ghi thêm ý kiến bên cạnh. Nào, nhanh lên!

(Ba người khiêng cái bàn tròn ra giữa sân khấu. Quản lý ngồi giữa, vợ giám đốc và nông dân ngồi hai bên, tranh nhau nói với quản lý. Quản lý lúng túng, nói nhầm lung tung).

Vợ giám đốc: Bác ơi, viết cho tôi trước!

Nông dân: Tôi trước!

Vợ giám đốc: Nhà nước trước, tập thể sau, cuối cùng mới đến cá thể. Anh có tư cách gì mà tranh viết trước?

Nông dân: Tôi sợ trời nóng nực thế này, chờ lâu thịt lợn ôi hết.

Vợ giám đốc: Người nhà tôi còn đang nằm đó chờ làm lễ truy điệu, dẽ không sợ ôi đấy?

Quản lý: Thôi đừng cãi nhau nữa, viết hai giấy chứng nhận cùng một lúc (Lấy hai tờ giấy đặt song song, cầm bút viết)

"Giấy chứng nhận... Nay có một con lợn..."

Vợ giám đốc: Không được! Viết cho tôi trước: Viết thế này này: "Nay có một vị giám đốc -(kéo tay cầm bút của quản lý).

Nông dân: Viết đây kia, nay có một con lợn... (kéo tay quản lý).

Vợ giám đốc: Nay có một vị giám đốc... (Kéo tay quản lý).

Nông dân: Nay có một con lợn... (Kéo tay quản lý).

Quản lý: Được, được... Nay có một con Giám đốc, ấy chết, không phải, nay có một vị lợn... Chết cha rồi, lại nhầm. Các vị làm tôi lắn lôn hết cá!

Vợ giám đốc: Chuyện này không thể lắn lộn được. Viết nhầm sẽ ảnh hưởng đến sự đánh giá cao công lao của ông Phó nhà tôi!

Nông dân: Bác phải viết cho rõ, không có thịt lợn của tôi không bán được giá cao.

Quản lý: Yên tâm đi, bảo đảm anh sẽ bán được giá cao (Với vợ giám đốc) Hai đồng rưỡi một cân!

Vợ giám đốc: Hả!

Nông dân: Không, không! Không thể bán hai đồng ruồi một cân, phải bình giá cao hơn.

(Quản lý viết giấy chứng nhận. Vợ giám đốc và nông dân nhòm theo)

Quản lý: Xong rồi, xong rồi đây!

Vợ giám đốc và nông dân: Đưa tôi ngay.

Quản lý: Vội gì, để đọc lại xem có ổn không đã. (Đọc) "Giấy chứng nhận, nay có một vị giám đốc, do yêu cầu công tác nên ngày 15 tháng 7 mặc dù có bệnh vẫn đến dự tiệc, do uống quá nhiều rượu nên xuất huyết não, không may đã chết..."

Vợ giám đốc: Sai rồi!

Quản lý: (cao giọng) Mở ngoặc đơn: "oanh liệt hy sinh. Nay cấp giấy này làm bằng chứng". Được chưa?

Vợ giám đốc: Viết hay lắm, rất có trình độ!

Nông dân: Lưu loát lắm. Còn của tôi khỏi cần đọc, bác viết giấy chứng nhận thì tuyệt vời rồi.

Quản lý: Thông thả đã, còn phải đến Văn phòng lấy nhận xét của lãnh đạo, rồi còn phải đóng dấu mới hợp lệ.

Nông dân: Bác có trách nhiệm quá!

(Quản lý ra. Còn lại nông dân và vợ giám đốc ngồi im lặng, ngượng ngùng).

Nông dân: (nói cho đỡ căng thẳng) Đúng là thân làm tội đời, chỉ vì gánh nước gạo này mà mất hai phong thuốc Ba con năm!

Vợ giám đốc: (cũng nói theo) Ông Phó nhà tôi nào là thiếp mời dự tiệc, nào là điện thoại giục, muốn từ chối cũng không được.

Nông dân: (vẻ đồng tình) Chứ sao, làm cán bộ nhà nước đâu có được tự mình quyết định, như nông dân chúng em.

Vợ giám đốc: (đáp lại) Chú nuôi lợn cũng vất và lầm!

Nông dân: Vâng, vốn dĩ trông nhờ nó đến sang năm xuất chuồng bán lấy tiền mua thuốc trừ sâu, mua phân bón... Bây giờ thế là nước lũ ra sông.

Vợ giám đốc: Lợn chết con này còn có thể nuôi con khác; ông Phó nhà tôi ra đi sẽ chẳng bao giờ trở lại nữa, ra đi là hết sạch sành sanh. Nếu mà ông ấy còn sống thì cái giấy chứng nhận này chỉ cần một cú điện thoại là xong béng, cần gì tôi phải lặn lội đến đây xin xỏ.

Nông dân: (Cười tủm, nói một mình) Chồng bà ta còn sống thì cần gì đến thứ giấy chứng nhận này kia chứ!

(Quản lý vào cầm theo giấy chứng nhận đã đóng dấu).

Quản lý: Xong rồi, dấu đóng rồi, nhận xét cũng ghi rồi.

Nông dân: (chạy đến giằng lấy tờ nhưng không xem) Cám ơn bác, làm phiền bác quá. Ở nhà đang chờ tôi về để mổ thịt, xin phép bác. (Vội chạy ra).

Vợ giám đốc: (cầm tờ giấy, xúc động rung rung) Anh Phó ơi anh Phó, có giấy chứng nhận này, có giấy chứng nhận này, anh sẽ được phong là liệt sĩ, chết cũng nhầm mắt được rồi.

Quản lý: (cố ý) Bà đọc lại xem có chỗ nào chưa được cứ phê bình để sửa chữa.

Vợ giám đốc: (Đọc) “Giấy chứng nhận: Nay có một con lợn, vì ăn nhiều nước vo gạo thừa của bữa tiệc nên bị say rượu mà chết, đề nghị cho phép mổ thịt để bán...” Bác viết cái gì lung tung thế này hả?

Quản lý: Chết cha, nhầm rồi!

Vợ giám đốc: Viết rành rành ra đây còn gì!

Quản lý: Tôi nói là hắn cầm nhầm rồi, đuổi theo mau.

(Quản lý và vợ giám đốc với chạy ra thì đám sấm vào anh nông dân đang hót hải chạy vào).

Nông dân: Nhầm rồi, viết nhầm rồi. Trạm phòng dịch không nhũng không cho mổ lại còn bắt nộp phạt nữa.

Quản lý: Sao?

Nông dân: Giấy chứng nhận viết là chết vì bệnh cao huyết áp, người khác ăn thịt sẽ bị lây bệnh!

Quản lý: Đổi mau, đổi mau cho bà ấy.

Nông dân: Của bà ấy cũng viết là vì cao huyết áp à?

Quản lý: Không phải, là do anh cầm nhầm giấy.

Nông dân: Trời!

(Hai người đổi giấy cho nhau).

Màn

NGƯỜI VÀ CHÓ

Phương Tân Vũ Và Trương Thiệu Bích

Thời gian: Ngày hôm nay.

Địa điểm: Chợ bán các loại chó, mèo quý.

Nhân vật: - Cổn: người bán chó cảnh.

- Tư: em bé gái.

- Cương: người đàn ông đi mua chó.

- Lợi: vợ kế của Cương.

Màn mở: Trong ánh chiều tà, ánh sáng điện lập lòe tạo thành một cảm giác ồn ào, náo nhiệt.

Tư ngồi cạnh anh Cổn, chăm chú nhìn con chó cảnh nhỏ xíu. Cổn cho con chó ăn một mẩu bánh mì còn lại, rồi ngửa cổ tu một hơi lon bia, châm thuốc hút.

Cổn: Cháu bé ơi, chú phải kiểm miếng ăn nên mới phải ngồi đây, còn cháu, chẳng phải lo ăn lo uống, sao lại ngồi từ sáng đến giờ ở đây thế?

Tư: Cháu đợi một người, chú à.

Còn: Đợi người thì cháu ra chỗ khác mà ngồi, kéo người ta lại nghĩ là cháu buôn bán trẻ con.

Tư: Chú cho cháu ngồi nhờ đây vì cháu thích con chó này quá.

Còn: Cháu thích à? Về nhà bảo mẹ đến đây cháu bán cho... Mẹ thấy cháu ngồi cả ngày ở đây với con chó này nhất định sẽ mua cho cháu đấy.

Tư: Cháu không có mẹ!

Còn: Sao thế?

Tư: Mẹ cháu đi theo một người khác rồi. Chú ấy bảo nếu mẹ mang theo cháu thì chú ấy không chịu lấy mẹ cháu.

Còn: Còn bố cháu? Cũng phải có một người nuôi cháu chứ?

Tư: Bố cháu cũng mang một người đàn bà khác về nhà. Cháu phải ở với bà.

Còn: Cháu là người thứ tư, thừa rồi!

Tư: Bố cháu bảo bà vợ mới không biết bố có cháu nên cháu phải lánh mặt đi, hàng tháng cháu đến đây đón bố để bố đưa tiền nuôi cháu.

Cốn: Sao lại thế được! Cứ như cho của bố thí không bằng! Nay, cho cháu, cầm lấy bánh mà ăn. (*Đưa bánh mì cho Tư*).

Tư: Trẻ con không được xin ăn của người khác đâu ạ.

Cốn: Ai dạy cháu thế? Thầy giáo hả?

Tư: Vâng!

Cốn: Chú biết mà, bố cháu thì làm sao lại có thể dậy được như thế. Thôi, cháu cứ cầm lấy, đây là chủ cho, chứ có phải là cháu xin đâu.

(*Tư cầm miếng bánh mì, nhai ngấu nghiến. Lợi ra, người đeo đầy đồ trang sức loại đắt tiền*).

Lợi: Anh Cương! Anh Cương! Lại theo đít con ranh nào rồi. (*Thấy con chó của Cốn, vội đến gần*) À, con chó nom đáng yêu quá.

Cốn: Đúng thế ạ. Bà xem nó nhìn bà àu yếm thế kia khác nào như được gặp lại mẹ...

Lợi: Anh này ăn nói mới hay nhỉ?

Còn: Dạ, thưa bà, ý tôi nói là con chó này nó có cái duyên may là được gặp bà thôi ạ.

Lợi: Ủ, có thể chứ! (*Định vuốt ve con chó*).

Còn: Ấy chó, không được vượt nó đâu ạ. Mỗi lần sờ vào nó là phải trả mười đồng đấy.

Lợi: Anh dọa tôi đây hả?

Còn: Bà không phải là người chơi chó cảnh rồi. Bà có biết nó thuộc loại gì không? Chó Bắc Kinh loại thuần chủng đấy ạ. Ngày trước ai mà nuôi loại chó này là mắc phải tội có “tư tưởng tư sản”, nên ở nước ta mới bị tuyệt chủng. May mà ông bà của con chó này lại được xuất ngoại, nên mới giữ được giống giống. Bây giờ thời đổi mới, nên nó mới được trở về quê cha đất tổ để làm giàu cho đất nước đấy bà ạ.

Lợi: Anh chỉ nói bậy thôi nào.

Còn: Nói bậy? Thôi được, bà không tin tôi nói thì đây, có bằng chứng hẳn hoi nhé (*lấy một cuốn ca-ta-lô ra*) Bà xem, chứng nhận của Chính phủ Hoàng gia Anh cấp nhé: con chó này đã giành Huy chương vàng

tại cuộc thi chó quốc tế ở Hồng Kông. (*Chi*) Đây là các bài báo viết về nó, đây là ảnh chụp nó... Bà cứ xem đi.

Lợi: Toàn chữ phiên âm, tôi không đọc được.

Còn: Bà lại không biết rồi, tiếng Anh-lê đấy ạ.

Lợi: Thế giá bao nhiêu nào?

Còn: Chả nói thách làm gì, cứ xin bà nghìn rưỡi.

Lợi: Giá gì mà cao thế?

Còn: Nói thực với bà, tôi nói giá ấy là để bà mua, chứ con chó này, tôi chả dấu gì bà, nếu là loại chó Bắc Kinh đích thực là phải tiền vạn trở lên. Còn con này vì mẹ không cẩn thận nên có chửa với một con chó loại bình thường, nói theo danh từ chuyên môn là bị “lai” đấy. Có điều vì nó được kế thừa những ưu điểm của cha ông nên mới có cái mũi xinh xắn như thế này, lông nó mới trắng như tuyết thế này...

Lợi: Thôi được! Tôi bằng lòng mua. Anh chờ đấy, tôi tìm người nhà đến trả tiền. Anh Cương, anh Cương! (*Ra*).

Tư: Chú này, bà ấy là mẹ kế cháu đấy. Bà ta đi tìm bố cháu.

Cỗn: Thế à? Sao cháu không bảo cho chú biết trước để chú làm thịt con mẹ này...

(*Cương ở ngoài vội vào*)

Cương: Tư!

Tư: Bố!

Cương: Bố không rời đi con được một phút! Con phải chờ bố lâu lắm hả? Đây tiền ăn của con tháng này: 1 trăm đồng, con cầm lấy. (*Đưa tiền*).

Tư: Bố ơi, bà ốm, bác sĩ bảo phải vào nầm viện.

Cương: Cái gì cũng bắt bố gánh hết à? Bà là bà ngoại con, cần tiền thì con tìm mẹ con mà xin chứ.

Tư: Con làm sao mà tìm được mẹ.

Cương: Thế thì đành phải tùy theo số mạng của bà thôi con à!

Cỗn: Ông ơi, con người ta không nên cạn tàu ráo máng quá!

Cương: Việc nhà tôi, anh là thằng bán chó, việc gì phải chở mồi vào hả! Tư, cầm lấy tiền rồi về nhà ngay.

(Lợi vội vã chạy vào).

Lợi: Ông chuồn đi đâu thế hả? Vừa mới đây mà ngoảnh đi ngoảnh lại đã biến mất tăm.

Cương: Anh... anh có đi đâu đâu...

Lợi: Ông đứng đây làm gì?

Cương: Không, không làm gì cả. Thấy một đứa bé lang thang cơ nhỡ, cho nó ít tiền.

Lợi: (nhìn tiền trong tay Tu) Hừ, sang gom nhỉ, cho những mọt trăm kia? Con bé nom cũng xinh xắn, khâu khinh đáy, chỉ tiếc còn bé quá thôi... Nay, có phải ông định bồi dưỡng nó thành người thay thế tôi sau này phải không?

Cương: Em buồn cười nhỉ! Anh nhầm, nhìn từ một trăm lại tưởng là tờ 10 đồng. (Đến gần lấy lại tờ một trăm rồi rút trong túi tờ 10 đồng nhét vào tay Tu) Đi, đi, đi ngay chỗ khác.

Lợi: Khoan đã! (Đến gần lấy lại tiền) Đáng tiêu thì tiêu tiền vạn cũng không tiếc! Không đáng tiêu thì một đồng cũng không lãng phí! Đúng không?

Cuong: Đúng, đúng thế. Em Lợi, ta đi thôi!

Lợi: Thong thả đã nào!

Cuong: Còn chuyện gì nữa đây!

Lợi: Em đã chọn được một thứ hay lắm.

Cuong: Cái gì vậy?

Lợi: Con chó con này.

Cuong: Mua chó làm gì em?

Lợi: Em thích nó.

Cuong: Loại chó này khó nuôi lắm, chăm sóc nó còn vất vả hơn chăm sóc ông bà, cha mẹ.

Lợi: Nhưng em thích nó. Cả ngày anh đi làm ăn giao dịch ở ngoài, bỏ em ở nhà một mình, cô đơn lắm! Mua con chó này về làm bạn thì sao nào? Không mua cũng được, rồi mai kia, khi nào em buồn, em đi tìm bạn trai khác thì anh đừng có trách.

Cuong: Được, được, anh mua! Anh mua mà! (Với Cốn) È, bao nhiêu?

Cốn: Ba nghìn!

Lợi: Hừ... cái anh này làm sao thế? Vừa nãy bảo nghìn rưỡi, sao bây giờ lại lên giá?

Cốn: Tôi thích thế đấy. Bà không mua xin mời đi chỗ khác, không ai bắt buộc bà phải mua của tôi cả.

Cương: Ta đi chỗ khác, có thể kiếm được một con khác rẻ hơn.

Lợi: Ủ ủ, em chỉ thích con chó này kia.

Cương: Được, được! Này anh kia, anh nói cái giá ấy có ác quá không đấy?

Cốn: Ờ, con người tôi xưa nay vốn hiền lành, nhưng vừa rồi, ở đây có một người đã dạy cho tôi một bài học...

Cương: (hốt hoảng) Thôi được, khỏi nói lôi thôi, ba nghìn là ba nghìn, tôi mua con chó này.

(Cương vội rút tiền trả. Lợi ôm con chó đi ra. Cương đuổi theo, được vài bước quay đầu lại nhìn Tư. Tư nước mắt lung tròng nhìn theo).

Lợi: Đi thôi, còn đứng đây làm gì nữa anh! (Ra)

Cương: Ờ, anh đi đây... đi đây (Trong lòng bối rối đi theo).

(Cốn kéo Tư đến gần, lấy tay lau nước mắt. Tư dựa vào người Cốn).

Cỗn: (đếm tiền) Cháu bé này, đây là hai ngàn năm trăm đồng, cháu cầm về rồi đưa bà vào Bệnh viện.

Tư: Chú ơi, tiền của chú, cháu không thể nhận đâu.

Cỗn: Không, đây là tiền chú lấy của bố cháu cho cháu đây. Cháu cứ cầm lấy.

Tư: Nhưng chó của chú, bà ta đã lấy đi rồi.

Cỗn: Cháu bé, chú nói thực với cháu nhé, con chó ấy chú mua ở nhà quê có mười đồng. Mua về chú mang đi sửa sang sặc đẹp cho nó, lông chú nhuộm rôm sảy cho quắn lại đấy thôi. Từ trước tới giờ, chú cứ tưởng rằng trên đời này chỉ có chú là tên chó má nhất, ai ngờ, mẹ kiếp còn nhiều tên chó má hơn chú nhiều.

Tư: Chú!

Cỗn: Thôi cháu về đi, về nhà kéo bả sốt ruột...

(*Tư vừa đi vừa quay lại nhìn Cỗn. Cỗn đưa mắt tiễn theo*).

Màn

Khúc giao hưởng tâm tình

Trương Hiệu Anh Và Diệp Tiên Minh

Nhân vật: Cận - Trưởng phòng cung tiêu nhà máy

Lâm - vợ Cận

Vương - Sinh viên mới tốt nghiệp, cán bộ công đoàn,
mới được tuyển dụng

Hoàng - Sinh viên mới tốt nghiệp, người yêu của
Vương.

Trưởng phòng Cận đang ra sức tập nhảy khiêu vũ tại Câu lạc bộ nhà máy thì Lâm vào.

Lâm: Hừ, ở đây thật! (*Đến gần Cận*) Nay, ông nên nhớ rằng đã một tuần nay ông không về nhà rồi đấy nhé.

Cận: (*dừng nhảy*) Nhà máy bận, không bỏ được.

Lâm: Bạn? Nghe bảo ông đang nhận một công việc đặc biệt?

Cận: (Hiểu ý) Nói tráng ra đang phải học khiêu vũ đây này.

Lâm: Làm Trưởng phòng phải đi học nhảy, nói khó nghe lắm?

Cận: Chứ lại không à, biết nhảy là lợi hại lắm.

Lâm: Thiên hạ người ta đồn là làm Giám đốc phải giao dịch, tiếp xúc với bên ngoài nhiều mới phải học nhảy, chứ cái chức Trưởng phòng quèn của ông thì được việc gì mà nhảy với nhót?

Cận: Thời buổi bây giờ khác xưa rồi, tôi học nhảy cũng là do công việc nó yêu cầu.

Lâm: Vâng! Đạo này ở nhà máy người ta đồn ông cặp kè với một con nhái ranh nào thân mật lắm, có đúng không?

Cận: Họ đồn à? Đúng thế, có chuyện ấy! Cô ta khá xinh đẹp, cao ráo, lại rất hiện đại. Tôi nhờ cô ta dạy khiêu vũ.

Lâm: Dạy nhảy? Cả tuần nay ông không về nhà cũng là do cô ta dạy ông nhảy đầm?

Cận: Bà ơi, bà đừng có thắc mắc dở dusk! Thời buổi này làm ăn ký kết hợp đồng xong là phải đi vui chơi giải trí. Lần trước, có một khách nước ngoài là phụ nữ mời tôi ra sàn nhảy, tôi không biết nhảy đầm

vào chân người ta. Bà ta bảo: "Trường phòng cung tiêu của một nhà máy mà không biết cách giao dịch đơn giản nhất như thế thì liệu có tin vào chất lượng sản phẩm của nhà máy được không?" Thế là mất tông một món hàng vài trăm triệu. Tháng sau, nhà máy lại mở Hội nghị khách hàng, các nơi đều đổ về để giao dịch mua hàng, tôi là trưởng phòng cung tiêu mà không biết nhảy khiêu vũ thì làm sao có thể làm ăn giao dịch với họ được?

Lâm: Đây không phải là lý do chính đáng. Chẳng qua là ông mượn cơ thế thôi chứ ai còn lạ gì nữa. Tôi hỏi ông, học nhảy thì can cớ gì lại cứ phải mời một con ranh con nó dạy hả?

Cận: Thế chả nhẽ lại mời bà? Suốt ngày sáng tối bà chỉ thích đánh tá lả, liệu bà có biết nhảy không nào?

Lâm: Nay, ông đừng có mà coi thường tôi. Nói cho ông biết, tôi cũng không còn là con mụ vợ hiền lành ngoan ngoãn như xưa nữa nhé. Ông biết mời người dạy, tôi lại không biết mời người dạy nhảy hay sao? Hôm nay, tôi phải cho ông mở to mắt ra mà nhìn nhé. (*Nhìn ra ngoài vỗ tay*).

(Anh Vương vào)

Vương: Chào chị Lâm, có tôi đây.

Cận: (với Lâm) Ô, bà làm cái gì thế này?

Lâm: Nói để ông biết: ông ăn chả, bà ăn nem nhé!

Vương: Anh là Trưởng phòng Cận?

Cận: Chủ động tấn công, đằng hoàng đây! Nay, bảo cho anh biết cái vai anh đóng chả hay hớm gì đâu.

Vương: Đó là do tôi tự nguyện thôi.

Lâm: Thế nào, bây giờ ông cũng cảm thấy cái mùi vị này không ra sao cả phải không?

Cận: Bà...

(Hoàng vào)

Hoàng: Kia, có chuyện gì vui về thế này.

Cận: (nén giận) Hay quá, cô đến vừa đúng lúc!

Lâm: Hử! (Với Hoàng) Có phải cô là cô giáo dạy nhảy không? Mỗi tháng bao nhiêu tiền?

Hoàng: Chị ạ, đó là em tự nguyện dạy thôi.

Lâm: Á? Cũng lại tự nguyện!

Cận: Cô giáo Hoàng này, qua những lần tiếp xúc với cô, chẳng những cô làm cho tôi cảm thấy mình trẻ ra, mà điều quan trọng hơn là cô đã giúp tôi có thêm được ý thức hiện đại. (Cố ý) Có cô ở bên cạnh, tôi cảm thấy cuộc sống của mình rất có ý nghĩa.

Hoàng: Anh cứ khách khí làm gì, đó là công việc mà em có trách nhiệm phải làm.

Cận: Tôi rất cần những người tuổi trẻ như cô làm việc ở Phòng cung tiêu của tôi.

Hoàng: Thật thế à. Tháng sau ở Hội nghị khách hàng, anh nhận em vào làm trợ lý cho anh nhé!

Lâm: Chà, cởi mở gớm nhỉ! Này cậu Vương, hôm nay cậu đã nhìn tận mắt vở kịch đó rồi nhé! Một tháng nay, cậu gần gũi chị, chủ động trao đổi hết chuyện công việc đến chuyện tâm tình, làm cho chị tiêu tan hết mọi nỗi ưu phiền, bức bối. Mấy năm nay, hết việc nhà lại đến việc cơ quan, chị chỉ có một mình. Tuy được ăn ngon, mặc đẹp thật đấy, nhưng chả có ai tâm tình, thông cảm với chị. Anh ta suốt ngày ở Nhà máy, đêm về leo lên giường là ngáy như sấm, chả còn một chút tình

cảm gì cả. (*Cầm tay Vương*). Böyle giờ chị phải tìm lại cái quá khứ đã mất. Chị sẽ coi em như em chị, yêu em như yêu em chị!

Vương: Chị nói lời phải giữ lấy lời nhé!

Lâm: Tất nhiên! Đã là chị em, ngày mai cậu dọn đến nhà chị ở nhé.

Cận: Sao kia? Bà làm cái chuyện gì kỳ cục thế? Tôi với bà vẫn là vợ chồng kia mà?

Lâm: Vợ chồng là vợ chồng, chị em là chị em, đã cởi mở thì phải cởi mở thoải mái chứ!

Cận: Tôi là Trưởng phòng của một Nhà máy lớn, bà đừng có mà bôi tro trát trấu lên mặt tôi.

Lâm: Chả tro với trấu gì cả, ông ăn chả, bà ăn nem, thế thôi.

Cận: Bà!

Lâm: Ông!

Vương và Hoàng: Thôi xin anh chị đừng cãi nhau nữa.

(*Vương lôi tay Lâm, Hoàng kéo tay Cận ra xa. Thấy hai người vẫn hung hăng, Hoàng và Vương ra hiệu rồi kéo ra một góc bàn cách giải quyết*)

Cận: (thấy hai người đứng một bên) Hừ, các anh chị định làm cái trò gì thế hả?

Lâm: (kéo tay Vương) À, cậu lại định đục nước béo cò hả?

Hoàng và Vương: Không phải thế đâu, nguyên là... là...

Cận: Là... là cái gì cũng cứ phải bỏ tay ra, đừng dịch ra.

(Kéo Hoàng ra, ôm lấy Hoàng nhảy, nhưng không đúng nhịp)

Lâm: Thế mà cũng đòi nhảy? Cậu Vương, nào ta nhảy với nhau (Kéo Vương nhảy).

(Cận ngã ra nhìn vợ nhảy. Lát sau, xông tới, gạt Vương ra rồi ôm vợ nhảy tiếp. Vương và Hoàng thấy hai người nhảy với nhau vỗ tay hoan hô).

Lâm: (Thấy tiếng hoan hô, dừng lại, nghi ngờ nhìn Vương) Cậu...

Cận: Các cô cậu...?

Vương: Dạ, chúng em làm theo lệnh của giám đốc đấy ạ.

Cận: Lệnh của giám đốc? Thế là thế nào?

Vương: Giám đốc bảo: "Đồng chí Cận vì lo công việc giao dịch ký kết hợp đồng tiêu thụ sản phẩm cho nhà máy nên lúc nào cũng chui đầu

vào công việc của nhà máy, chả ngó ngàng gì đến gia đình cả. Nhà máy chúng ta không nên chỉ lo đến chuyện sản xuất mà không quan tâm, chăm sóc đời sống gia đình của công nhân, viên chức."

Hoàng: Vâng, đúng thế à. Giám đốc biết hai anh chị có chuyện trực trặc, nên anh Vương em mới về nhà máy làm công tác Công đoàn được giao ngay nhiệm vụ là phải hướng dẫn anh chị học khiêu vũ, để giúp anh chị giải quyết vướng mắc à.

Cận: Té ra là thế kia à?

Lâm: (với Hoàng) Thế cô... hai cô cậu...

Hoàng: (chỉ Vương) Chúng em là bạn học cũ.

Vương: Hoàng lại là vợ chưa cưới của em.

Cận: (cầm động) Đồng chí giám đốc... các bạn... chu đáo, tận tình quá, lo cả đến cho từng gia đình... Suýt nữa thì tôi... (*ngượng nghịu nhìn Lâm*) bị mắc lừa.

Lâm: Chị cũng suýt nữa thì... (*xấu hổ cúi đầu*)

(Vương và Hoàng đưa mắt ra hiệu cho Cận đến làm lành với Lâm. Trong tiếng nhạc, Cận đến mời Lâm cùng nhảy. Vương và Hoàng hoan hô, rồi cũng nhảy theo).

Màn

QUÀ BIẾU

Hoàng Quang Xuân

Nhân vật - Chồng - khoảng ngoài 30.

- Vợ - khoảng ngoài 30.

Màn mở: Đêm tối. Ngoài cửa một ngôi biệt thự, có một chiếc ghế đá. Vợ cầm đèn pin soi tìm biển số nhà.

Vợ: (Đứng lại trước cửa căn biệt thự, bật đèn pin soi) Lạy giời lạy phật! (Quay lại bấm đèn pin thành một vòng tròn).

(Chồng ôm một gói quà biếu, rón rén ra).

Chồng: Thấy chưa?

Vợ: (Lại soi đèn pin vào biển số nhà) Đúng đây rồi!

Chồng: Hừ, ai ngờ đi biếu xén mà cũng khó khăn thế này! Ban ngày không dám đến, ban đêm vẫn sợ người ta bắt gặp, nên cứ phải len lỏi

hết ngô này đến hém kia, trống ngực cứ đập thình thịch, mặt thì bong
rát, ngượng muối chết! (*Đưa gói quà cho vợ*) Nay, cầm hộ anh.

Vợ: Sao thế?

Chồng: Huyết áp tăng, khó thở, sợ!

Vợ: Ôi, nhà văn vĩ đại của em ơi, đừng thoát ly thực tế nữa, sĩ diện cái
nỗi gì, cứ làm theo những gì em đã bảo.

Chồng: Thế... ta tập dượt lại một lần nữa nhé.

Vợ: Thế này nhé, vào đến nhà, anh cứ nhìn mắt em ra hiệu mà hành
động.

(*Chồng định gõ cửa với dừng lại, giấu gói quà biếu ra sau lưng, cố làm ra vẻ mạnh
dạn, giơ tay định gõ cửa*).

Vợ: Gõm đâ.

Chồng: Sao? Động tác không phù hợp với hoàn cảnh quy định của
nhân vật à?

Vợ: Không được dùng tay gõ cửa.

Chồng: Không gõ bằng tay thì gõ bằng gì?

Vợ: Nếu gó băng tay, chủ nhà sẽ biết là mình đến tay không, không có quà biếu, nghe thấy cũng như không, cửa... sẽ đóng im im.

Chồng: Dùng chân nhé!

Vợ: Đúng, chủ nhà sẽ biết là tay mình đang bưng quà biếu, cửa lập tức sẽ mở toang, miệng cười tươi ngay!

Chồng: Hay, hay! (*Lùi lại mấy bước, co chân định đá vào cửa*)

Vợ: (hoảng) Chớ!

Chồng: Cũng không được à?

Vợ: Đây có phải đá bóng đâu. Đá như anh thì có khác gì kè trộm phá cửa vào lấy đồ đạc nhà người ta.

Chồng: (cảm thán) Ôi, cuộc sống thật phong phú, muôn hình ngàn vẻ!

Vợ: Anh ấy à... (*kéo chồng lại gần, định đá nhẹ vào cửa chợt dừng lại ngay*)

Chồng: (không hiểu) Sao thế?

Vợ: Anh chẳng biết cái gì, nghe xem...

(*Chồng nghiêng đầu lắng nghe.*)

(Phía trong vang lên những tiếng chạm cốc, cùng với những tiếng người nói: "Nào, nào chúc mừng, chúc mừng!". Có tiếng người hô to: "Trăm phần trăm, Đô!")

Chồng: Còn đang uống rượu!

Vợ: Minh đến không đúng lúc rồi.

Chồng: Họ uống là việc của họ, mình mang quà đến biểu là việc của mình, can hệ gì cơ chứ?

Vợ: Người ta đã bảo đi biểu xén ky nhất là gặp nhiều người, rách việc. Tốt nhất là chỉ có mình với họ, dễ ăn nói.

Chồng: Bố ai mà biết được! Thật không ngờ đi biểu xén mà cũng phải có trí thức, phải hiểu biết tinh vi, tế nhị!

Vợ: Đành đợi vậy, đợi cho họ tan tiệc rượu ta hãy vào.

(Bên trong lại có tiếng oằn tù ti ai thua phải uống rượu. Có tiếng người nói: "Thua rồi, cạn ly!")

Vợ: (nói một mình) Đóng chí Giám đốc ơi, bón bót đi, đừng uống nhiều nữa.

Chồng: (chờ mãi, sốt ruột) Thôi, để hôm khác ta đến vậy.

Vợ: Hôm khác? Giục anh cả một năm nay rồi mà anh vẫn cứ bình chân như vại. Em từ quê lên đây, đường sá xa xôi vất vả, mãi mới có được dịp may này.

Chồng: Thôi... không biếu xén gì sất!

Vợ: Không biếu? Thiên hạ ai cũng lo lót đường để mà đi, bạn trẻ tìm mọi cách để được điều về thành phố... Còn vợ chồng mình, mỗi người ở một nơi xa tít mù tắp, chẳng gì cũng gần chục năm rồi...

Chồng: Anh không xứng đáng là một người chồng!

Vợ: Ngay cái đận em sinh con ấy, anh không ở bên cạnh, em đau đẻ tưởng chết, khóc hết cả nước mắt... Bây giờ vẫn cứ phải vừa là mẹ vừa là bố, mười năm chứ ít à, đời người được mấy cái mười năm... (nức nở)

Chồng: Thôi, đừng khóc nữa, em vất vả nhiều rồi, về nhà nghỉ sớm đi! Anh bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ biếu xén này cho.

Vợ: Vợ chồng mình cùng chờ thôi.

(Bên trong lại vang lên tiếng oắn tù ti)

Chồng: Chúng mình cũng oắn tù ti.

Vợ: Oắn tù ti?

Chồng: Chờ suông ở đây cũng thế thôi, ta bắt chước họ.

Vợ: Không có rượu, cũng không có chè để thay rượu... vậy thế này nhé, ai thua sẽ phải hôn đổi phượng.

Chồng: Không, ai thua sẽ phải ở lại đây một mình để đưa quà biếu.

Vợ: Người được sẽ về nhà.

Chồng: Nhất ngôn ký xuất, tử mã nan truy.

(Hai vợ chồng oẳn tù ti)

Chồng: Anh thua rồi... Anh sẽ ở lại đây để đưa quà.

Vợ: Không! (Xúc động) Anh cố ý thua em, để em về nhà nghỉ.

Chồng: Làm gì có chuyện đó.

Vợ: Choi lại.

(Hai vợ chồng oẳn tù ti lại)

Vợ: Em thua... em thua... Anh về đi... về đi...

Chồng: Em... Một điều, chơi lần cuối.

Vợ: Trong nhà hình như tan tiệc rồi. Nghe xem nào, im lặng quá.

Chồng: Tan tiệc rồi. Nhưng lạ quá, không thấy ai ra về cả.

Vợ: Hay họ đi cửa sau?

Chồng: (Xách gói quà lên) Nào, ta tranh thủ giao bóng tấn công.

(Bên trong bỗng vang lên tiếng xoa mặt chược. Hai vợ chồng ngớ ra. Tiếng mạc chược xoa càng ngày càng to, tiếng hô “ăn”, “hòa”... lúc vang lên lúc lại lắng xuống...)

Vợ: Anh ơi!

Chồng: Vợ chồng mình cùng đợi vậy.

Vợ: Để em được điều về thành phố gần anh, khổ cực cho anh quá!

Chồng: Không, chỉ vì anh bất tài! Kia, em nghĩ gì vậy?

Vợ: Em đang nghĩ không biết trong đó ai thắng, ai thua?

Chồng: Chỉ mong lão giám đốc thua, thua cháy túi, thua sạch sành sanh, thua tán gia bại sản...

Vợ: Anh sai rồi.

Chồng: Cho lão ấy thua thì mình mới hả giận, cho bõ cái công chờ đợi từ nay đến giờ...

Vợ: Nếu ông ấy thua, thì sẽ cát kinh, bực tức, việc của vợ chồng mình chưa mở miệng nói ra đã... toi rồi.

Chồng: Không ngờ em lại là chuyên gia tâm lý học nữa cơ đây. Để cho việc biểu xén của vợ chồng mình được thuận buồm xuôi gió, cầu mong cho ông giám đốc đánh ván nào thắng ván đó, thắng thật to, thật nhiều...

Vợ: Chúng mình cầu giờ phật phù hộ cho ông ta đi!

Chồng: Được! Cầu giờ khấn phật phù hộ cho ông giám đốc thắng thật nhiều tiền, tinh thần vui vẻ, muốn gì được nấy.

(Cả hai cùng khấn khuya lâm râm).

(Bên trong có tiếng đàn ông cười to).

Vợ: Anh nghe xem, tiếng ông giám đốc cười đấy.

Chồng: Nghe như tiếng cú kêu đêm.

Vợ: Ông ấy cười tức là ông ấy thắng rồi, chúng ta có hy vọng...

(Chồng sướng quá, cất tiếng hát vang “Bài ca hy vọng”.)

Vợ: (vội ngăn lại) Suyt... nghe xem, tiếng xoa mặt chược không còn nữa.

Chồng: Chơi xong rồi, chơi xong rồi!

(Hai vợ chồng định mang quà vào thi bên trong vang lên điệu nhạc nhảy).

Vợ - Chồng: (nhìn nhau) Nhảy đầm!

Vợ: (nhìn đồng hồ) 12 giờ 38 phút, thôi, để hôm khác đi.

Chồng: Kiên trì đến cùng, nhất định sẽ thắng lợi.

Vợ: Uống rượu, nhảy đầm, mạt chược...

Chồng: Một thời đại đây! Thời buổi bây giờ ấy à, có một số người uống hai ba chai rượu cũng không say, nhảy nhót thâu đêm suốt sáng cũng không mệt, xoa mạt chược cả ngày cũng không mệt, nhưng cứ dính đến công việc là lại thoái thác, dùn đẩy cho người khác giải quyết.

Vợ: Em lạnh quá!

(Chồng định cởi áo khoác cho vợ)

Vợ: Đừng, chúng mình ôm nhau đi, như thế sẽ ấm hơn!

(Hai người ngồi xuống ghế đá ôm nhau)

Chồng: Trăng lên rồi!

Vợ: Trăng sáng biết bao!

Chồng: Những ngôi sao đang nháy nháy!

Vợ: Chúng đang nháy mắt cười chúng ta!

(Bên trong tiếng nhạc đột nhiên dừng lại. Có tiếng người nói: "Nghe xem, ngoài cửa có người". Tiếng một người khác: "Nửa đêm nửa hôm, nhất định phải là kẻ trộm. Bắt trộm!")

Vợ -Chồng: (nhìn nhau) Bắt trộm? (Chợt bừng tỉnh) Chạy mau! (Chồng xách gói quà kéo tay vợ chạy vội).

Màn

Thần hồn nát thần tính

Lý Hướng Kiệt

Thời gian: Thời hiện tại.

Địa điểm: Một phòng bệnh ở Bệnh viện.

Nhân vật:

- Triệu - cán bộ bình thường ở một cơ quan.
- Trương - Y tá bệnh viện.
- Cục trưởng - Cấp trên cao nhất của Triệu.

Sân khấu có một tấm bình phong trắng tượng trưng cho phòng bệnh. Bên trong có giường, tủ bàn, ghế, bộ khay chén v.v...

Màn mở: Triệu mặc bộ quần áo bệnh nhân đang ngồi trên ghế dựa. Y tá Trương cầm thuốc uống và nước vào.

Y tá: Anh Triệu, đã đến giờ uống thuốc, mời anh uống.

Triệu: Tôi không uống!

Y tá: Ông kia, sáng nay lúc mới dậy còn tươi tinh thế, sao bây giờ mặt mũi lại tối sầm thế kia?

. **Triệu:** Bữa nay cô không cho tôi biết căn bệnh thực sự của tôi, tôi sẽ không uống thuốc nữa! (*Lên giường nằm, lấy chăn trùm kín đầu*).

Y tá: Hì hì! Anh Triệu ơi, người lớn trưởng thành kia mà còn hờn dỗi như trẻ con lên ba ấy! Thôi được, tôi sẽ cho anh biết! Anh bị bệnh...

Triệu: (nhóm dây) Bệnh gì?

Y tá: Đau ruột thừa!

Triệu: Cô nói dối!

Y tá: Ai nói dối anh làm gì! Anh phải tin vào kết quả xét nghiệm hiện đại chứ, rất chính xác đây!

. **Triệu:** Tất nhiên là tôi tin khoa học hiện đại rồi, nhưng tôi không tin...

Y tá: Em?

Triệu: Cô là y tá giỏi, là người tốt. Nhưng, có những người tốt vì lý do nào đó có khi cũng nói dối.

Y tá: Em chả có điều gì cần phải nói dối anh cả! Viêm ruột thừa là viêm ruột thừa! Bệnh này bây giờ chả có nghĩa lý gì, cắt bỏ đi là xong. Dễ ợt! Bác sĩ bảo ngày mai sẽ mổ cho anh.

Triệu: Mổ như thế có cần thông báo cho cơ quan và người nhà biết không?

Y tá: Không cần đâu.

Triệu: Thế tại sao bữa nay lanh đạo và anh chị em ở cơ quan lại tới tập đến thăm tôi thế?

Y tá: Anh lại còn phải hỏi em nữa? Quan tâm đến anh chứ sao!

Triệu: Thế sao năm ngoái, tôi bị sưng phổi, sốt cao đến 40 độ, nằm bệnh viện mê man mấy ngày, không ăn uống gì mà chẳng thấy ma nào vào thăm? Còn hôm nay thì sao lại lầm thế, cô không thấy có điều gì lạ à?

Y tá: Chuyện bình thường thôi mà! Nói thực với anh nhé, em rất khâm phục thủ trưởng và các anh chị ở cơ quan anh đấy. Thôi đừng nghĩ vớ vẩn nữa, uống thuốc đi!

Triệu: Thuốc cứ để đây đâ, lát nữa tôi uống.

Y tá: Không được, lần này mắt em không nhìn thấy anh uống, em sẽ không đi đâu.

Triệu: Được, được, tôi uống! (*Uống thuốc*).

Y tá: Thế mới đúng chứ, anh nằm xuống nghỉ đi, đừng có đi lại lung tung, em sang các phòng khác, lát nữa sẽ quay lại.

(Đắp chăn cho Triệu)

(*Y tá sắp quay đi thì Triệu nhởn ngay dậy. Y tá biết, dặng hắng ra hiệu, Triệu lại ngoan ngoãn nằm xuống chờ cho y tá ra khỏi phòng lại nhởn dậy*).

Triệu: Lạ thật, bữa nay đến cả y tá cũng đặc biệt nhiệt tình...

(*Cục trưởng xách một lát quà bánh vào*).

Cục trưởng: Cậu Triệu!

Triệu: Chào Cục trưởng!

Cục trưởng: Nằm yên, nằm yên, khỏi phải dậy.

Triệu: Thủ trưởng đến thăm tôi?

Cục trưởng: Chú sao! Gọi là có chút quà. (*Đưa túi quà cho Triệu*)

Triệu: Cám ơn thủ trưởng, không biết bệnh tôi là bệnh gì vậy?

Cục trưởng: Sao? Bác sĩ chưa nói cho cậu biết à?

Triệu: Thủ trưởng à, ngày thường tính tôi nhút nhát, nhưng xin thủ trưởng cứ nói thẳng cho tôi biết, liệu tôi có qua được cơn sóng gió này không ạ?

Cục trưởng: Thực ra, nói cho cậu biết cũng chẳng sao. Chỉ là, là cái ruột thừa thôi mà! Cắt đi là khỏi thôi mà! Đừng lo nghĩ vớ vẩn.

Triệu: Ruột thừa? Có cái ruột thừa mà thủ trưởng cũng phải vào Viện thăm tôi?

Cục trưởng: Trước đây mình ít quan tâm tới cậu; mình biết là cậu có một số ý kiến nhận xét về mình...

Triệu: Không, không... Tôi chẳng có ý kiến nhận xét gì. Thật đấy, tôi chả có ý kiến gì với lãnh đạo cả, xin thủ trưởng đừng hiểu lầm. Có điều là ngày mai tôi lên bàn mổ rồi, mà vợ con cũng chẳng có ai ở bên cạnh!

Cục trưởng: Tôi đã cho xe con đi đón cô ấy và cháu rồi. Chiều nay họ sẽ tới. Hừ! vợ chồng cậu mỗi người ở một nơi, vấn đề này mãi vẫn chưa giải quyết được, trong lòng mình rất ân hận.

Triệu: Thủ trưởng đừng bạn tâm đến chuyện ấy. Tôi cũng sắp... Hừ, nói chuyện ấy làm gì nhỉ!

Cục trưởng: Cậu báo sao? Ha ha! Cậu Triệu, sao cậu lại nghĩ tới cái chết? Hãy còn sớm chán!

Triệu: Thủ trưởng đừng dấu tội, tôi biết các thủ trưởng đều muốn an úi tôi, để tôi có thể ngậm cười noi chín suối!

Cục trưởng: Cậu Triệu! Cậu nói thế là tôi phê bình đấy nhé. Con người, ai mà chả có lúc ốm đau? Có ốm đau, bệnh tật thì phải chữa chạy. Cậu không nên có thái độ bí quan đối với bệnh tật của cậu, như vậy sẽ không có lợi cho việc hồi phục sức khỏe đâu.

Triệu: Tôi bí quan? Hì hì, tôi đang lạc quan đây, thủ trưởng cứ yên tâm!

Cục trưởng: Tốt, cậu cứ yên tâm chữa bệnh đi, chúc cậu sớm bình phục! Minh xin cáo từ!

Triệu: Thủ trưởng vê a!

Cục trưởng: Thôi, tạm biệt nhé! (Ra)

Triệu: (nói một mình) Tạm biệt? Cũng có thể là vĩnh biệt.

(Y tá vào).

Y tá: Anh Triệu, tôi dặn anh phải nằm nghỉ ngơi, sao anh lại ngồi dậy?

Triệu: Cô Trương à, Cục trưởng vừa đến thăm tôi. Vừa về.

Y tá: Thế à! Tốt quá, nào anh cắp nhiệt độ đi.

Triệu: Cô Trương này, cô nói thử xem vì sao hôm nay Cục trưởng lại đến thăm tôi?

Y tá: Hiện giờ Đảng chẳng đang kêu gọi cần phải tăng cường mối quan hệ gắn bó giữa Đảng và quần chúng hay sao?

Triệu: Tôi cứ thấy nó có cái gì không bình thường.

Y tá: Có gì không bình thường?

Triệu: Tôi là một cán bộ bình thường, lại là người ngoài Đảng, chả nhẽ căn bệnh của tôi lại đáng để cho nhiều người đến thăm như thế ư? Cô bảo thế không phải là không bình thường à?

Y tá: Có gì mà không bình thường? Con người với con người, cấp trên với cấp dưới, vốn phải là như thế mà! Bất kể ai khi có khó khăn, hoặc ốm đau, đều phải quan tâm, giúp đỡ lẫn nhau, không kể chức vụ cao

hay thấp, đó là chuyện bình thường. Thôi đừng nói nữa, đưa nhiệt kế cho em.

(Triệu đưa cặp sút, y tá xem xong rồi ghi chép).

Y tá: Nhiệt độ bình thường, ngày mai mổ sẽ không có vấn đề gì đâu.

Triệu: Cô Trương này, tôi không bị... bị cái bệnh ấy chứ?

Y tá: Bệnh gì?

Triệu: Ung thư!

Y tá: Làm gì có chuyện ấy. Xem anh tướng tượng ghê không kia? (Đỡ Triệu nằm xuống).

(Có tiếng chuông điện thoại. Y tá ra đằng sau bình phong nghe điện thoại).

Y tá: A-lô, vâng ạ. Tôi là y tá trực ban đây. Dạ! Đồng chí là Bộ trưởng ạ! Có việc gì ạ! Vâng, vâng, nhất định tôi sẽ nói ạ! (Đặt điện thoại xuống, đến bên Triệu) Anh Triệu này, đồng chí Bộ trưởng gọi điện thoại tới hỏi thăm anh.

Triệu: Bộ trưởng hỏi thăm tôi?

Y tá: Vâng, đồng chí ấy bảo lát nữa họp xong, đồng chí ấy sẽ đến thăm anh.

Triệu: Cái gì? Bộ trưởng đến thăm tôi? Thế là xong rồi, đúng là có vấn đề thật rồi.

Ý tá: Anh Triệu, anh làm sao thế?

Triệu: Bộ trưởng tuy là bạn học thời cấp 2, nhưng từ ngày lên làm Bộ trưởng, bọn tôi rất ít khi gặp nhau, thế mà hôm nay tự dung lại đến thăm tôi, thế là thế nào?

Ý tá: Bạn đồng học cũ bị bệnh đến thăm là chuyện tất nhiên thôi!

Triệu: Đúng, quan trọng là ở cái chữ “Bệnh” này đây. Hơn nữa bệnh này lại không phải là loại bệnh tầm thường, họ biết mình chẳng sống được bao lâu nữa nên mới ùn ùn kéo đến chia tay lần cuối với mình đây!

Ý tá: Chia tay cái gì, anh đừng nói lung tung nữa.

Triệu: Đúng thế, tôi nghĩ ra rồi, mấy năm trước có anh bạn làm việc mấy chục năm mà vẫn chưa được vào Đảng, sau khi bị bệnh qua đời mới được truy nhận đảng viên. Hôm nay, bí thư chi bộ khi vào thăm tôi cũng nhắc tới chuyện tôi xin vào Đảng, thế chẳng phải là để sau khi tôi chết sẽ “truy nhận” cho tôi hay sao?

Y tá: Anh Triệu ơi, đừng có nghĩ lung tung nữa, đừng là anh chỉ bị bệnh viêm ruột thừa thôi, trong bệnh án ghi rõ ràng rang ra.

Triệu: Bệnh án? Phải xem bệnh án, phải xem bệnh án! (*Chạy vào trong cầm hồ sơ bệnh án ra*).

Y tá: Anh Triệu, bệnh nhân không được tùy tiện xem bệnh án của mình.

Triệu: Tôi phải xem, tôi cứ phải xem.

Y tá: Không được, Bệnh viện đã quy định, em không thể vi phạm! Đưa cho em! (*Giẳng lấy hồ sơ bệnh án*).

Triệu: Cô thấy chưa, ngay cả bệnh án cũng không dám cho tôi xem, các anh các chị đều lừa dối tôi. (*Cười thất thường*).

Y tá: Thời được, để anh khỏi nghi ngờ, em đành chịu phê bình, phá lệ cho anh xem. (*Đưa bệnh án cho Triệu*).

Triệu: (*giở ra, đọc*) Viêm ruột thừa, không, đây cũng là già, là già! (*Vứt bệnh án xuống đất*).

Y tá: Anh Triệu...

Triệu: Tôi, tôi, tôi bị ung thư, (rồ lên) tôi bị bệnh ung thư rồi. (*Ngã vật xuống giường như điên như dại*).

Y tá: Anh Triệu, đừng làm thế mà!

Triệu: Đúng, tôi không nên bi quan, tôi cần phải lạc quan, phải lạc quan! (*Từ chỗ cười nhạt bỗng cười to, cười như điên dại, rồi ngừng cười đột ngột, mắt trợn trừng, ngất xỉu*).

Y tá: Anh Triệu! Anh Triệu! (*Đỡ Triệu nằm xuống, bắt mạch*) Nguy rồi, cấp cứu ngay, cấp cứu!

(*Y tá bật đèn cấp cứu, đèn đó nhấp nháy, tiếng chuông điện rú vang. Màn hạ nhanh trong tiếng chuông réo*).

Chó ơi là chó

Hùng Tôn Thực

Thời gian: Hiện tại

Nhân vật: Cục trưởng Trương, 50 tuổi

Lái xe Lưu, ngoài 30 tuổi

Vợ Trương

Vợ Lưu

Một khu nhà tập thể. Nửa bên trái sân khấu là căn hộ của lái xe Lưu, bên phải là căn hộ của Cục trưởng Trương.

Lái xe Lưu ra.

Lưu: Năm mới thật may mắn! Nhờ ơn Cục trưởng, mình được dọn đến đây ở cạnh nhà Thủ trưởng. Thủ trưởng có chuyện gì vui mình cũng vui theo, có chuyện gì buồn mình cũng buồn theo.

(Lấy chìa khóa mở cửa vào nhà. Vợ Lưu ra).

Vợ Lưu: Sao hôm nay về sớm thế?

Lưu: Linh Linh đâu?

Vợ Lưu: Con nó dắt con Hoan Hoan đi chơi rồi.

Lưu: Con chó nhà mình từ nay không được gọi là Hoan Hoan nữa.

Vợ Lưu: Sao vậy?

Lưu: Thủ trưởng bảo cháu nội thủ trưởng cũng tên là Hoan Hoan.

Vợ Lưu: Thật thế à? Nhưng chó nhà mình mua từ năm ngoái đã gọi là Hoan Hoan rồi kia mà.

Lưu: Cháu người ta lên sáu, khi mới sinh đã có tên là Hoan Hoan rồi, cô biết chưa?

Vợ Lưu: Rõ khéo trùng hợp!

Lưu: Khéo, khéo cái nỗi gì. Bà Cục trưởng còn bảo chó thì phải có tên chó, sao lại lấy tên người? Như thế là vi phạm nhân quyền.

Vợ Lưu: Cứ như bà ta nói thì ối người cũng có tên là Cầu, là Khuyển, là Cún... như thế có vi phạm cầu quyền không?

Lưu: Thôi, xin cô đừng có đeo co với tôi. Bà Cục trưởng đã điên lên rồi đấy!

Vợ Lưu: Điên thì làm gì? Mình có cố ý đâu.

Lưu: Muốn gì thì con chó nhà mình cũng không được gọi bằng tên cháu người ta.

Vợ Lưu: Thế thì đặt cho nó cái tên khác vậy.

Lưu: Đặt cái tên gì bây giờ? Hừ, Con Hoan Hoan tròn xoe, đầu như đầu hổ, cứ đặt tên nó là Hổ Hổ.

Vợ Lưu: Tên chó lại đặt là Hổ, như thế có vi phạm hổ quyền không đấy?

Lưu: Cô yên tâm. Hổ sắp tuyệt chủng rồi, còn hổ ở vườn thú bị nhốt trong chuồng, không sợ nó đến quấy nhiễu mình đâu.

Vợ Lưu: Nhưng có khói người cũng tên là Hổ đấy. Nhỡ mai kia có người con, cháu người ta cũng tên là Hổ, ông lại đổi tên à?

Lưu: Có thể thật. Thế đặt tên gì mới là tên của chó nhỉ?

Vợ Lưu: Ở nước ngoài người ta đâu có kiêng ky như ta.

Lưu: Ở, phải rồi, có lý. Ở nước ngoài người ta còn đặt tên chó giống như tên các ông lớn cũng chẳng sao, nào là tiểu thư Anna, nào là ngài Giàonson. Chó nhà mình là giống chó Tây, ta cứ đặt tên Tây cho nó là tiễn nhất.

Vợ Lưu: Tên Tây! Hay đáy, đặt tên nó là Pôn, một cái tên Pháp.

Lưu: Tên Pháp à? (*cười to*)

Vợ Lưu: Thôi đừng cười nữa. Hay ông tìm cái tên khác đi.

Lưu: Tùy bà.

Vợ Lưu: Thôi, cứ gọi nó là Cầu Cầu đi, chả vi phạm quyền của ai sất.

Lưu: Không được, Chó mà gọi là Cầu thì quá đơn giản.

Vợ Lưu: Quá đơn giản, thế thì gọi là gì? À, đúng rồi, gọi là Mai-con, một cái tên Mỹ.

Lưu: Đúng, Mai-con!

(Đèn bên trái tắt. Đèn bên phải sân khấu sáng lên)

(Cục trưởng đang ngồi đọc báo ở sa-lông. Vợ Cục trưởng ra.)

Vợ Cục trưởng: Thằng Hoan Hoan bị viêm phổi, bác sĩ bảo phải nằm Viện điều trị. Theo tôi, chỉ tại cái con chó nhà bên cạnh. Chó lại đặt đúng tên cháu mình nên nó mới bị ốm.

Cục trưởng Trương: Chỉ được cái mè tín.

Vợ Trương: Mê tín? Hừ, có kiêng có lành chứ!

Trương: Bà cứ đừng tin là yên chuyện.

Vợ Trương: Thằng cháu mình nó ốm rành rành ra đây mà ông lại bảo tôi không tin?

Trương: Thế người ta đặt tên con là Cún con thì sao?

Vợ Trương: Người lấy tên chó càng dễ nuôi. Còn chó lấy tên người thì người chỉ có mà bị thiệt.

Trương: Cậu Lưu cũng đã đổi tên cho con chó rồi kia mà.

(Bên ngoài có tiếng trẻ con: "Hoan Hoan, êu êu, mau lại đây nào").

Vợ Trương: Ông nghe thấy chưa? Cậu ấy đổi tên đấy hả?

Trương: Hừ!

Vợ Trương: Nhà cậu ấy gọi chó thì cháu mình lại chạy ra. Nhà mình gọi Hoan Hoan thì chó nhà cậu ấy lại chạy vào. Thế còn ra cái thế thống gì nữa chứ?

Trương: Thôi được, để tôi bảo cậu Lưu.

(Lưu ra. Bấm chuông.)

Vợ Trương: (mở cửa, thấy Lưu, cựt hùng) Hừ! (Vào)

Lưu: Mọi thù trường ra xe ạ.

Trương: (nhìn đồng hồ) Nào thì đi.

(Đèn bên phái sân khấu tắt. Đèn giữa sân khấu sáng lên. Trương và Lưu xuống cầu thang, lên xe, lái xe bằng các động tác ướt lè).

Trương: Cậu Lưu này, con chó nhà cậu đổi tên là gì thế?

Lưu: Tên là Mai-con.

Trương: Sao mình vẫn thấy Linh Linh gọi là Hoan Hoan.

Lưu: Dạ, vì gọi nó là Hoan Hoan quen rồi nên bây giờ cháu có gọi là Mai-con nó cũng không nghe.

Trương: Thôi, cậu đem cho quách đi là yên chuyện.

Lưu: Dạ... Nhưng cháu Linh Linh...

Trương: (vội hét) Cần thận!

Lưu: Á! (Vội phanh gấp)

(Đầu Cục trưởng đập vào thành xe.)

Lưu: Cục trưởng! Cục trưởng!

(Đèn tắt)

(Đèn bên trái sân khấu lại sáng. Vợ chồng Lưu ra).

Lưu: Phanh gấp làm Cục trưởng bị đụng đầu vào thành xe, phiền quá!

Vợ Lưu: Ông ấy không bị sứt đầu cũng chẳng sẩy da, việc gì mà anh cứ phải nhăn nhó mãi thế.

Lưu: Tôi lái xe an toàn tám năm nay, chưa lần nào gây tai nạn.

Vợ Lưu: Hôm nay, anh cũng có gây tai nạn đâu, không đâm vào người, cũng không đụng vào xe, chỉ do phanh gấp quá thôi.

Lưu: Cục trưởng cũng...

Vợ Lưu: Ông ấy không bị thương thế mà anh lại cứ lo hộ ông ta, còn vợ con mình thì chẳng thấy lo?

Lưu: Tôi mà lai không lo cho hai mẹ con cô? Cô bảo Linh Linh là con mèo, nó hay có cảm giác cô đơn nên tôi phải mua cho nó một con chó để nó có báu có bạn... Ô, phải rồi, Cục trưởng bảo ta nên cho con Mai-con đi.

Vợ Lưu: Không được, chó nhà mình, sao ông ta lại bắt mình phải cho đi. May triệu bạc chứ ít à?

Lưu: Có đến 10 triệu cũng không được có tên trùng với tên cháu người ta. Bà Cục trưởng vừa nhìn thấy anh mặt đã sa sầm xuống.

Vợ Lưu: Vớ vẩn, ai trêu ai chọc gì bà ta nào? Chó nhà mình đã đổi tên là Mai-con rồi kia mà?

Lưu: Mai-con, Mai-con, nhưng con chó nó có nhận cái tên ấy đâu.

Vợ Lưu: Thế thì trách ai, có trách thì trách con chó chứ...

Lưu: Giời ạ, có những chuyện nói với người họ cũng không hiểu, chứ nói gì tới chó.

Vợ Lưu: Nhưng chó nó lại hiểu tính người đây.

Lưu: Nó có hiểu tính người đến mấy cũng không thể hiểu được tính tật yếu, tính nghiêm trọng của việc đổi tên nó thành Mai-con.

Vợ Lưu: Phải, tôi hiểu, nếu không đổi tên là Mai-con thì sẽ ảnh hưởng đến quốc gia đại sự, ảnh hưởng đến việc đổi mới, mở cửa... chứ gì?

Lưu: Thôi bà đừng có châm chọc, mỉa mai tôi nữa. Tôi đang bức mình đây, đang muốn điên lên đây.

Vợ Lưu: Gớm nhỉ, muốn điên à, có giỏi thì điên với người ta áy.

Lưu: Thôi được, tôi sai, tôi sai! Tôi không điên nữa, tôi bình tĩnh, bình tĩnh rồi mà...

Vợ Lưu: Chỉ tại chuyện cái tên con chó chứ gì?

Lưu: Nhưng tên chó ảnh hưởng đến quan hệ hàng xóm láng giềng.Ảnh hưởng tới quan hệ cấp trên cấp dưới giữa Cục trưởng và tôi. Nếu không nhờ Cục trưởng thì vợ chồng mình làm gì được ở một căn hộ ba buồng như thế này, con Linh Linh làm sao mà được vào học ở trường trọng điểm...

Vợ Lưu: Thế theo anh thì phải làm thế nào?

Lưu: Đem con chó cho người khác.

Vợ Lưu: Tôi không nỡ...

Lưu: Tôi cũng không nỡ! Nhưng tôi cảm thấy trước nếu không cho rồi
sẽ xảy ra nhiều chuyện phiền phức.

Vợ Lưu: Ông dát như cáy áy! Đàn ông đàn ang gì mà lại hèn thế.

Lưu: Được, nếu bà muốn tôi là đàn ông thì xin bà hãy nghe lời tôi mà
cho nó đi. Tôi không thể vì một con chó mà ảnh hưởng đến công tác,
ảnh hưởng đến tiền đồ. Tôi van bà, tôi xin bà, một lần này thôi mà!

Vợ Lưu: (nói một mình) Anh áy van xin mình như thế thật khổ tâm!
Nhưng đem cho thì Linh Linh nó khóc hết nước mắt mất. Nếu cho thì
chỉ có cách là cho cậu em mình... (Với chồng) Được, tôi sẽ cho...

Lưu: Cho ai là tùy ý em.

Vợ Lưu: Cho cậu con Linh, như thế con Linh vẫn có thể đến chơi với
Mai-con hàng ngày.

Lưu: Hay, hay lăm. (Gọi) Hoan Hoan, Hoan Hoan. (Ôm chó) Đem cho
mày đi là yên chuyện!

(Đèn bên trái sân khấu tắt. Đèn bên phải sân khấu sáng lên. Cực trưởng ra).

Cục trưởng Trương: Đêm qua nằm mơ gặp một con chó. Chó biến thành mình, mình biến thành chó. Chó cắn vào đầu thằng cháu nội, nó van xin mình thảm thiết quá. Giật mình tỉnh dậy mà vẫn thấy lo.

(Vợ Trương ra).

Vợ Trương: Thật không thể nào chịu nổi cái con chó nhà bên. Cháu thì bị bệnh nằm bệnh viện, ông thi đụng đầu vào thành xe. Cái nhà ấy mà không dọn đi rồi còn khói tai họa.

Trương: (một mình) Cậu Lưu đã cho chó đi rồi nhưng bà ấy vẫn không chịu thôi. Tuy mình không tin nhưng chẳng gì cũng bị sưng cả đầu...

Vợ Trương: Dao trước tôi đã bảo đừng để cậu ấy dọn đến đây, nhưng ông không nghe. Cậu ấy có tư cách gì mà ở căn hộ rộng rãi như thế?

Trương: Cho cậu ta ở là để tiện công việc của tôi.

Vợ Trương: Bây giờ tha hồ mà tiện nhé. Hoan Hoan thì nằm viện, còn ông thì sưng u cả đầu.

Trương: Thời đi, thời đi. Bà để tôi yên tĩnh một chút được không nào. Cũng chỉ vì con chó thì người ta đã cho nó đi rồi còn gì.

(Có tiếng chó sủa, tiếng cào cửa).

Vợ Trương: Trời ơi, con chó tai quái ấy lại về rồi. Nó quen nhà cũ mà... Chỉ tại ông cả, tại ông cả...

Trương: Tại tôi? Nó tự tìm về bà trách nó chứ trách gì tôi.

Vợ Trương: Ông làm Cục trưởng như thế hả? Có con chó cũng không quản nổi.

Trương: Tôi làm Cục trưởng là để quản lý người chứ không quản lý chó.

Vợ Trương: Ông quản lý người thì cũng phải quản luôn cả chó nữa.

Trương: Được, để tôi đập chết nó đi.

Vợ Trương: Không được, như thế là ông nguyên rủa cháu mình à?

Trương: Giới ạ! Đổi tên không được, cho cũng không xong, đập chết cũng không ổn, bà bảo tôi phải làm gì...

Vợ Trương: Bảo hắn dọn đi chỗ khác.

Trương: Người ta mới dọn đến có hai tháng, chỉ vì con chó mà...

Vợ Trương: Ông là Cục trưởng, có việc nhỏ như thế cũng không giải quyết được à?

Trương: Cái mạng Cục trưởng của tôi là nằm trong tay lái xe, bà hiểu chưa? Với lại cậu ấy đã lái cho tôi bao nhiêu năm nay rồi...

Vợ Trương: Ông bị cậu ấy điều khiển hả?

Trương: Đâu có!

Vợ Trương: Thế thì tốt! Bảo cậu ta dọn nhà đi cùng với con chó. Từ nay về sau đừng mang oán mang thù.

Trương: Nhưng...

Vợ Trương: Ông không báo cậu ta dọn đi thì tôi với thằng cháu tôi sẽ dọn đi chỗ khác.

Trương: Bà... Thôi được, để tôi gọi cậu Lưu sang đây nói chuyện.

Vợ Trương (mở cửa) Cậu Lưu ơi, sang Thủ trưởng có việc.

(Lưu ra, vào nhà Trương. Vợ Lưu đứng ngoài cửa nghe ngóng)

Lưu: Thủ trưởng, đầu thủ trưởng đà...

Trương: Không sao, không bị thương gì cả...

Lưu: Báo cáo thủ trưởng, con chó... Nó tự động chạy về đấy ạ.

Trương: Tôi biết. Nó quen nhà rồi mà. Hả!

Lưu: Thủ trưởng cần đi xe ạ?

Trương: Không. Cậu Lưu này, mình có một anh bạn thân đang làm Giám đốc Sở Văn hóa. Chỗ anh ấy đang thiếu một lái xe, mình muốn điều cậu sang giúp anh ấy.

Lưu: Vì sao cơ ạ?

Trương: Chẳng vì cái gì cả. Điều động công tác bình thường thôi mà.

Vợ Lưu: Hừ, lai không vì cái gì cả... Được, mình... mình (vào)

Lưu: Thưa thủ trưởng, em có lỗi gì ạ?

Trương: Không, cậu cháu có lỗi gì cả.

Lưu: Em đã lái xe cho thủ trưởng tám năm liền, không hề xảy ra tai nạn gì cả.

Trương: Đúng, cậu là tay lái giỏi. Nếu không tôi đã chẳng giới thiệu cho ông bạn thân của tôi. Hà!

Lưu: Dạ, em hiểu rồi ạ...

Trương: Cậu hiểu cái gì? Ở bên ấy cũng có buồng cho cậu ở. Ngày mai cậu sẽ dọn sang bên đó nhé. Thế nào?

Luu: Vâng ạ.

(Bên ngoài có tiếng đánh chó, tiếng chó kêu rú lên. Vợ Luu đẩy cửa chạy vào nhà Trương)

Vợ Luu: Thưa thủ trưởng, em đã đập chết con chó rồi ạ.

Truong, vợ Truong, Luu: À!

Vợ Luu: Thưa... anh ấy có phải đổi sang cơ quan khác nữa không ạ?

Truong: Việc này...

Vợ Truong: Giời ơi, thế là cô nguyên rùa, cô hại cháu tôi rồi!

(Tất cả chết lặng như pho tượng gỗ.)

Màn

Bí tết của Cục trưởng

Quách Nguyệt Lương

Thời gian: Hiện tại

Địa điểm: Phòng làm việc của Cục trưởng

Nhân vật:

- Cục trưởng - Nam, khoảng 45 tuổi
- Phó phòng Trưởng - Nam, 35 tuổi
- Phó phòng Lý - Nữ, 38 tuổi.

Cục trưởng ra, phía sau quần đính một chiếc bí tết mỏng của phụ nữ, vừa đi vừa nói: "Quái thật, quái thật!". Cục trưởng loay hoay tìm kiếm một vật gì đó trong phòng. Phó trưởng phòng Trưởng lau mồ hôi trán, tay cầm một cây chổi có cán, vẻ như vừa tham gia lao động gì đó vào.

Trưởng: Cục trưởng, anh tìm cái gì thế à?

Cục trưởng: Ô, mình vừa mua cho bà xã một đôi bí tết, thoảng một cái chỉ còn lại có một chiếc.

Trương: Bí tết loại gì ạ?

Cục trưởng: (Lấy một chiếc bí tết trên bàn giờ lên) Bí tết mua ở cửa hàng hạ giá ấy mà!

(Trương cầm bí tết xem, rồi lập tức quỳ xuống bò tim bốn phía.)

Cục trưởng: Bò đi, bò đi, quần áo cậu bẩn hết rồi kìa!

Trương: (Phủi bụi trên bàn tay) Liệu sếp có đánh rơi ở dọc đường không ạ?

Cục trưởng: Ờ, cũng có thể,

Trương: Để em đi tìm cho.

Cục trưởng: Có mồi chiếc bí tết thôi, vẽ chuyện, mất thì giờ làm gì...
Có thể có ông tiên thot vào lấy đi rồi, ha ha...

Trương: (cười theo) Ha ha...

Cục trưởng: Cậu ngồi xuống nghỉ cái đã, từ nay, công việc vệ sinh ở phòng mình để mình làm lấy.

Trương: Nhân tiện em làm luôn một thề thôi mà.

Cục trưởng: Thôi, cứ để mình làm... Cậu Trương này, Trưởng phòng Vương chỗ các cậu chuyển sang công tác khác, công việc trong phòng,

cậu bàn bạc với cô Lý, phó phòng cùng giải quyết nhé. Còn ghế trưởng phòng sau này có thể chọn một trong hai cô cậu đấy.

Trương: Thưa anh, về việc này, đối với em thì, nếu được làm Trưởng phòng em sẽ ráng sức gánh gánh nặng nhất, còn nếu làm phó phòng, em sẽ hết sức giúp đỡ trưởng phòng. Lúc nào em cũng chuẩn bị sẵn sàng cả hai phương án ạ.

Cục trưởng: Ô, nên thế, nên như thế! Lên cùng được, xuống cùng chẳng sao! Ha ha...

Trương: (*làm ra vẻ bận rộn lắm*) Thủ trưởng không còn việc gì nữa, em xin phép về phòng ạ.

(*Phó phòng Trương ra, Cục trưởng ngồi xuống bàn vừa uống trà, vừa duyệt văn kiện. Phó phòng Lý vào.*)

Lý: (*Ngồi ngay xuống ghế*) Báo cáo thủ trưởng, có một tin vui ạ.

Cục trưởng: Tin vui gì thế?

Lý: Anh thích ăn mỳ ăn liền phải không ạ? Nhà máy ch่อง em có bán mỳ ăn liền, giá chỉ có tám trăm, mỗi gói rẻ hai trăm, chất lượng lại đảm bảo. Nếu anh cần, để em lấy luôn mấy thùng hộ anh.

Cục trưởng: Đúng là tin vui! Nhờ cô lấy hộ cho hai thùng nhé. Tôi gửi cô tiền.

Lý: (dừng bất đắc) Đέ em lấy về cho anh đã.

Cục trưởng: Minh có tiền đây! (*Lấy tiền, đếm, rồi đưa cho Lý*) Cô đếm lại đi.

Lý: Đếm làm gì ạ, thừa là của em, còn thiếu thì em bù! (*Chợt thấy chiếc bí tết trên bàn, cầm lên xem*) Bí tết này mua cho chị em có phải không ạ?

Cục trưởng: Ô!

Lý: À, hôm nay em cũng vừa mua một đôi in hệt. (*Vén quần lên cho Cục trưởng thấy*) Loại bí tết hạ giá đây, năm nghìn hai đôi, rẻ hơn trong Siêu thị những năm nghìn.

Cục trưởng: (hài hước) Minh đánh rơi đâu một chiếc, tính ra cũng bằng mua ở siêu thị.

Lý: (cười vui) Thế thì bà chị em sẽ làm phiền ông anh đây. Vừa mua đã đánh mất? Nhất định rơi đâu đây. Để em tìm giúp anh.

Cục trưởng: Thôi, thôi, mình đã tìm rồi, chả có hy vọng tìm thấy đâu. Chắc là rơi ở dọc đường.

Lý: Có phải anh mua ở cửa hàng bày bán đầu đường không?

Cục trưởng: Ô!

Lý: Em đi photô tài liệu, nhân tiện sẽ tìm hộ anh.

(Cục trưởng định ngăn lại, nhưng Phó phòng Lý đã xua tay rồi ra).

(Cục trưởng châm thuốc lá, hút rồi tiếp tục đọc công văn. Phó phòng Trương vội vào).

Trương: Thủ trưởng, chiếc bí tất thủ trưởng đánh rơi em tìm được rồi.
(Giơ bí tất cho thủ trưởng xem)

Cục trưởng: Cậu tìm thấy ở đâu thế?

Trương: Em làm vệ sinh hành lang, thấy nó rơi ở một góc nhà, chắc có ai đá hất vào đấy.

Cục trưởng: (hài hước) Xem ra hôm nay mình cũng không bị mất của đây, ha ha... (Cầm cả hai chiếc bí tất lên xem rồi cho vào cặp. Sau đó nhìn đồng hồ) Ô, hết giờ rồi, về thôi.

Trương: Để em làm vệ sinh xong hành lang sẽ về ngay ạ! (Quay ra)

(Cục trưởng nhìn theo gật gù, vẻ tán thưởng, rồi sắp xếp lại hồ sơ, xách cặp định về thì Phó phòng Lý vào).

Lý: (Rút trong túi ra một chiếc bí tết, cười xum xoe) Cục trưởng, chiếc bí tết thủ trưởng đánh rơi, em tìm được rồi.

Cục trưởng: (ngạc nhiên) Cái gì, cô cũng tìm được bí tết của tôi?

Lý: (giơ chiếc bí tết ra trước mặt Cục trưởng) Đây ạ.

Cục trưởng: (Cầm bí tết nhìn kỹ, nói một mình) In hệt!

Lý: Em ra phố đi in tài liệu, vừa đi vừa nhìn chung quanh, anh đoán xem, em thấy nó ở đâu nào?

Cục trưởng: Ở đâu cơ?

Lý: Ở ngay trên tường nhà xí nữ đầu đường.

Cục trưởng: Đen đùi thật!

Lý: Em đoán là nhất định có một kẻ nghịch ngợm nào đó nhặt được, cố ý treo lên tường nhà xí để làm trò đùa. Anh biết không, loại tất ni-lông này dễ dính lấm, có lần em đến nhà con em ăn cơm, ai ngờ bị dính một chiếc tất vào người, khi đến nhà con em, làm cả nhà cười vỡ bụng.
(Không nhặt được cười to, lấy khăn lau mồ hôi trán rồi quạt quạt)

Cục trưởng: (Nói một mình) Thật là chuyện kỳ quặc nhất trên đời, bí tết lại sinh con đè cái, một đôi biến thành ba chiếc... Ai thật ai giả đây,

phải làm cho rõ ra mới được. (*Hài hước*) Cô Lý này, báo cho cô một tin nhé!

Lý: Nhất định là vui phải không anh!

Cục trưởng: (*cười*) Tất nhiên rồi! Chiếc bí tất tôi đánh rơi, cậu Trương, phó phòng đã tìm thấy hộ tôi rồi. (*Lấy trong cặp ra đổi bí tất*) Cô xem, dù cả hai chiếc nhé.

Lý: (*Như sét đánh ngang tai*) Á!

Cục trưởng: (*Cười*) Vậy thì chiếc bí tất cô đưa cho tôi là ở đâu ra vậy!

Lý: (*Lúng bùng*) Dạ... dạ... là em vừa tháo ở chân em ra ạ!

(*Cố tình kéo một ống quần lên cho thấy một chân không bí tất, rồi vội vàng bỏ ống quần xuống*).

Cục trưởng: (*cười dở mếu dở*) Cô... cô thật buồn cười! Tôi có thiếu tiền đâu mà cô phải tháo bí tất ở chân đưa cho tôi?

Lý: (*cười ngượng nghịu*) Em cứ nghĩ là thủ trưởng rất bận, không nên để thủ trưởng phải bận tâm về đôi bí tất, em định mua một đôi khác, nhưng không có loại như thế này nên mới phải...

Cục trưởng: (cười) Cô ấy à... biết nói thế nào nhỉ! (*Ngồi xuống cạnh phó phòng Lý, nhẹ nhàng nói*) Lâu rồi ta không có dịp trò chuyện với nhau nhỉ... Cô biết tính tôi thích nói thẳng! Ở đây không có ai, tôi muốn hỏi cô một câu nhé: có phải gần đây cô cảm thấy trưởng phòng Vương được điều đi nơi khác, lãnh đạo Cục đang cân nhắc giữa cô và cậu Trương xem nên để bạt ai làm trưởng phòng, nên cô muốn lấy lòng lãnh đạo phải không?

Lý: (áp úng) Em... em cũng chưa nghĩ tới chuyện đó bao giờ ạ.

Cục trưởng: Có nghĩ tới chuyện đó cũng không sao. Tôi làm Cục trưởng cũng có lúc nghĩ mình phải làm Bộ trưởng mới được. Có điều là, nếu cô muốn vậy thì nên dồn sức lực vào công việc, làm việc cho thật tốt, có phải thế không?

Lý: Dạ, vâng ạ...

Cục trưởng: Tốt! Thôi, chuyện này hãy dừng lại ở đây. Còn chiếc bí tết này, cô cầm lấy. (*Đưa bí tết cho Lý*).

Lý: (*ngượng nghịu cầm*) Thủ trưởng, em mong được thủ trưởng luôn chỉ bảo để em làm tốt công tác của em ạ!

Cục trưởng: Nếu cô đã có ý ấy thì nhân đây tôi cũng góp với cô đôi điều để cô tham khảo (*Lý vội rút trong túi sổ tay ra để ghi chép*).

Cục trưởng: Tôi thấy cô và cậu Trương mỗi người đều có sở trường, sở đoản, nhưng về một số mặt nên học tập cậu ấy, như tính chịu khó cần cù, chịu đựng vất vả cực nhọc, nhất là thực sự cầu thị, không có lăng xăng...

(*Cục trưởng vừa nói vừa đi dì lại lại. Phó phòng Lý vẻ khó chịu ra mặt*).

Lý: (*Bỗng phát hiện phía sau quần Cục trưởng có chiếc bí tết*) Cục trưởng, ở đít quần thù trưởng có dính một chiếc bí tết a.

(*Cục trưởng xoay người hết bên trái đến bên phải, nhưng vẫn không thấy. Phó phòng Lý đến gỡ ra đưa cho Cục trưởng*).

Cục trưởng: (nói một mình) Sao lại có một chiếc nữa ở đây nhỉ? (Chợt hiểu ra) Té ra chiếc bí tết không hề mất...

(*Cục trưởng cầm chiếc bí tết hết sức lúng túng, miệng há ra không nói được câu nào. Phó phòng Lý giương to mắt ngạc nhiên nhìn Cục trưởng, không hiểu đã xảy ra chuyện gì?*)

Màn

Hai người điên

Trần Huệ Trung

Nhân vật: - Cô gái - Nữ y tá mới về Bệnh viện tâm thần.

- Chàng trai - Công nhân mỏ, hơi lớn tuổi.

Ở giữa sân khấu có một chiếc ghế đá dài, bên cạnh có tấm biển gỗ ghi: "Khu vực bệnh tâm thần".

Chàng trai xách một túi hoa quả vào, chân đi cà nhắc, vẻ hốt hoảng, trên áo có một miếng rách rất dài, khiến ta có cảm giác kỳ quặc.

Chàng trai: (Xoa bắp chân bị đau) Hừ, mình đi thăm người bệnh thế này thì có khi người khác lại phải đi thăm mình không biết chừng! Cái Bệnh viện quái quỷ này, chưa đến giờ vào thăm là nhất định không cho vào, dù có van xin mỏi cả miệng. Minh làm gì có thời giờ mà chờ với đợi? Một tiếng nữa là xe lửa chạy về mò khơi hành rồi. Sốt ruột quá, đành leo tường nhảy vào đây, ai ngờ lại bị ngã, chân bị thương, áo thì rách... Đen đùi thật! (Chân lại đau, rên rì) ái dà... (Chợt nghĩ ra điều gì,

nhìn bốn chung quanh, rên khẽ... Rồi khập khiễng đến ghế ngồi, cúi đầu xoa bóp chân)

(Cô gái khoác một chiếc áo bờ-lu trắng vào)

Cô gái: *(Tự nói một mình) Phải cười... dịu dàng này (cười không tự nhiên) Không được, không được! Phải thoái mái, thoái mái nữa, làm lại một lần nữa nào... (Nói với tấm biển gỗ) Sẽ ổn thôi, xin bạn yên tâm đi! (By tiếng cười của khán giả làm giật mình, với khán giả) Cười tôi đây à? (Cười ngượng) Tôi mới đến đây, bước vào cái khu vực này, trống ngực cứ đập thình thịch, người toát cả mồ hôi! Bác sĩ Viện trưởng bảo đối tượng bệnh nhân ở đây rất đặc biệt, nên việc trị liệu bằng tâm lý hết sức quan trọng. Có khi một nụ cười còn hơn cả thuốc. (Định mặc áo bờ-lu vào thì dừng lại, nhìn chiếc áo) Còn mười phút nữa mới đến giờ làm việc, tranh thủ thời gian, mình phải luyện tập thêm mới được. (Võ tròn chiếc áo bờ-lu trong tay rồi vung tay lên trời) Tôi không tin là mình không vượt qua được cửa ải này! (Với tấm biển gỗ) Cậu ở đây bao lâu rồi?*

Chàng trai: *(giật mình, nhảy dựng lên) Tôi... (nhìn chung quanh, cuối cùng chỉ nhìn thấy cái lưng cô gái)*

Cô gái: (tiếp tục nói chuyện với tấm biển gỗ) Cần phải có lòng tin... nhất định sẽ được!

Chàng trai: (trấn tĩnh, với khán giả) Bỏ mẹ rồi, ở đâu ra một bệnh nhân điên thế này?

Cô gái: (vẫn cười, vẻ như an ủi bệnh nhân, từ từ quay mặt lại) Anh sẽ khỏi thôi mà, anh ấy cũng sẽ...

Chàng trai và cô gái: (Bốn mắt đụng nhau, cùng kêu lên) À!

Cô gái: (nhìn chiếc áo rách và hai chân chàng trai duỗi thẳng vẻ kỳ quặc) Không ngờ ở đây lại có bệnh nhân... Đôi tượng chữa bệnh thì có gì mà phải sợ? Dũng cảm lên, tranh thủ cơ hội này, thực tập thử xem sao! (Đến gần quan sát)

Cô gái: (cố gắng nở một nụ cười tươi tắn, lấy tay ra hiệu muốn ngồi xuống ghế) Này, đừng sợ... (Đến gần) Chúng ta cùng ngồi nhé, được không?

Chàng trai: (giọng run run) Được... được... (Tự lên gần lên cốt) Mình có còn là cái thằng đàn ông không nhỉ? (Bỗng to tiếng) Mời ngồi!

Cô gái: (giật mình, run run) Mình cũng phát rét rồi đây! Thực ra tôi cũng thấy anh không có gì đáng sợ!

Chàng trai: Đúng! Cái... cái bệnh viện này thì có gì mà sợ. (*Càng run hơn*).

Cô gái: Sao không mặc quần áo của bệnh viện?

Chàng trai: (với khán giả) Thế là thế nào, đi thăm bệnh nhân mà cũng phải thay quần áo? (Với cô gái) Tôi đánh roi rồi.

Cô gái: Đánh roi? (*Trầm ngâm một lát*) Anh làm thế nào đến được đây?

Chàng trai: Tôi? Ồ, như thế này này... (*làm động tác leo tường*) cho nên mới... (*chỉ miếng áo rách*).

Cô gái: (*không hiểu, lắc đầu*) Anh có biết là Bệnh viện cấm không được tùy tiện...

Chàng trai: Biết, nhưng không thể không làm như thế được. Cửa đóng chặt, tôi không chờ được. (*Bỗng đứng phắt dây, héto*) Tôi phải về mò, phải về mò!

Cô gái: (*cũng níu chặt lấy anh ta, héto*) Không được, hiện giờ không thể bỏ đi được!

Chàng trai: (*danh ngồi xuống ghế*) Thôi được, tôi nghe lời cô...

Cô gái: (Bỏ tay ra, lấy khăn lau mồ hôi trên trán) Đối tượng này chưa khống chế được bệnh tình, nên tính tình rất không ổn định, mình phải xem nhiệt độ anh ta... (chẩn chừ rồi đưa tay lên trán chàng trai).

Chàng trai: (vội gạt tay cô gái, đứng dậy) Vớ vẩn!

Cô gái: (lớn tiếng) Anh là “đối tượng” của tôi! (Cười không tự nhiên).

Chàng trai: (với người xem) Giời ạ, vớ phải một người mắc bệnh tương tư rồ! (Không có cách thoát thân, đành phải ậm ừ cho xong chuyện) Được, được, “đối tượng” thì “đối tượng”. (Lại ngồi xuống) Cô đến đây từ bao giờ?

Cô gái: Tôi? Mới đến ba ngày nay.

Chàng trai: Họ đối xử với cô thế nào?

Cô gái: Ai kia?

Chàng trai: Các bác sĩ ở đây ấy.

Cô gái: Ờ, khách sáo lắm!

Chàng trai: Thế thì tốt, tốt lắm... thế... thế có thích ứng được không?

Cô gái: Cũng chưa thích ứng lắm, nên mới tìm anh...

Chàng trai: Tìm tôi? (lau mồ hôi, ngồi dịch ra xa)

Cô gái: Anh làm gì mà căng thẳng thế? Tôi có ăn thịt anh đâu?

Chàng trai: Ô, ờ, thế thì tốt, tốt lắm! (*Hít một hơi thật dài*) buông lỏng, buông lỏng...

Cô gái: Chúng ta nói chuyện thoải mái đi, được không?

Chàng trai: (với khán giả) Ha! Lại có vẻ “thành khẩn” nữa mới bỏ mẹ chứ. (*Ngừng một lát*) Được, đành liều mạng vậy, nói thì nói!

Cô gái: Anh nhất định là bị... kích thích mạnh lắm nhỉ. Có gì đau khổ trong lòng thì cứ bày tỏ, có thể... sẽ dễ chịu hơn.

Chàng trai: Bày tỏ với cô? (*Tâm sự xúc động, cười to*) Ha ha! (*Ngẩng lên nhìn trời*) Bao nhiêu lâu nay chỉ mong có được một cô gái ngồi bên cạnh,... hai đứa sẽ bày tỏ một cách thoải mái những hy vọng, niềm vui và nỗi buồn của mình cho nhau nghe... (*bỗng cáu kỉnh*) nhưng không hề có, không có gì hết! Hôm nay có thì lại là... như thế này đây, trong hoàn cảnh này đây! (*Nửa như cười nửa như không*) Đáng thương thật! Ha ha... (*Nói lung tung*) Dưới cái giếng, dưới cái giếng là cái gì? (*Đồn cô gái*) Cô nói đi!

Cô gái: (*hoảng sợ, lúng túng*) Ô... ô!

Chàng trai: Là “mồ hôi khét lẹt”, là “đen như cột nhà cháy”, khét lẹt, đen thui? Ha ha! Lửa rực cháy trong lò ư? Không có những người thợ đào than lấy đâu ra ánh sáng, lấy đâu ra nhiệt lượng? Nhưng... Lạnh quá... Bỏ đi cả rồi... Hai lần tìm hiểu... đều... hỏng cả, hỏng cả hai lần...

Cô gái: Loại người bị kích động vì thất tình như thế này chiếm tới 53 phần trăm số bệnh nhân ở đây! Thật đáng thương! (Với chàng trai) Con người ta không nên cứ chìm đắm mãi trong cơn đau khổ của mình...

Chàng trai: (cười) Xin cảm ơn, dù cô...

Cô gái: (thở dài nhẹ nhõm, với khán giả) Tình thân ổn định nhiều rồi. (Với chàng trai) Chuyện đã qua là chuyện đã qua, đừng luyến tiếc nữa! (Nghĩ một lát) Cứ như tôi đây này... cũng đã từng có... bạn trai, nhưng, khi tôi tốt nghiệp, mới nói là sẽ đến đây làm việc, anh ta đã...

Chàng trai: Làm sao?

Cô gái: (sâu sắc) Bệnh nhân tâm thần cũng là con người mà, cũng cần được thông cảm, cần được đồng tình! Hồi còn học tiểu học, tôi có một ông thầy mà tôi rất kính trọng cùng bị bệnh...

Chàng trai: (gật đầu) Ô! (Với khán giả) Không ngờ, tinh thần cô ta khi ổn định, ăn nói cũng có trình độ ra phết. Hì, hôm nay gặp một người bệnh tâm thần trí thức đây!

Cô gái: Anh nói cái gì vậy?

Chàng trai: Không, không, tôi nói là tôi gặp một... phần tử trí thức. Cô nói tiếp đi, tôi nghe đây.

Cô gái: (gật đầu) Nay, (với khán giả) không ngờ khi anh ta bình tĩnh, nói năng cũng dễ lọt tai đáo để. (Với chàng trai) Về sau, cũng chẳng có gì đáng nói cả, tôi vẫn cứ nhất định đến đây, anh ta bao... tôi điên rồi!

Chàng trai: Điên rồi? Sao lại nói thế được?

Cô gái: (cười đau khổ) Mâu thuẫn đã đến nước ấy, chia tay cũng là phải... Tôi thật ngốc, khi ra đi, trong lòng vẫn cứ nghĩ là anh ta sẽ đến tiên đưa, ai ngờ, anh ta nhờ một người bạn đưa thư đến nói là cắt đứt.

Chàng trai: Cắt đứt?

Cô gái: Cắt thì cắt, có sao đâu? Anh thấy đấy, tôi vẫn nghiến răng nghiến lợi đến đây!

Chàng trai: Đến đây? Đến Bệnh viện vào đúng cái lúc cô cần được an ủi. Mẹ kiếp, cắt đứt? Chuồn?

Cô gái: (*thấy đối phương vẻ căm kinh, bỗng bật cười*) Tình yêu thì phải là sự tình nguyện của cả đôi bên. Anh có chửi mắng họ đến đâu thì cũng chẳng kéo anh ta quay trở lại được. Dù có miên cưỡng quay trở lại cũng không có hạnh phúc.

Chàng trai: Đúng, đúng! Cô nghĩ được như thế thì tốt rồi, tốt rồi! Còn tôi, tôi đã thề với anh em thợ mỏ rồi, cưới vợ nhất định phải chọn người nào yêu quý cánh thợ mỏ chúng tôi. Không tìm được thì sống độc thân suốt đời. Mẹ tôi gần đây, chạy hết cửa sau đến cửa trước để xin chuyển công tác cho tôi. Bà bảo chỉ vì chuyện cưới vợ cho tôi nên mới phải làm như vậy. Tôi điên lên, bảo: "Có chết con cũng không bỏ nghề thợ mỏ". Nghe thấy vậy, bà bảo tôi điên rồi...

Cô gái: Điên rồi? Sao lại nói thế được, huống hồ anh có lúc rất tinh táo! Như những điều anh vừa nói ấy, tôi cũng rất tâm đắc.

Chàng trai: Thật không?

Cô gái: (*Rút trong túi áo kim và chỉ*) Áo anh rách rồi, để tôi vá cho!

Chàng trai: Sao, lúc nào cô cũng mang kim chỉ theo người?

Cô gái: (bình tĩnh) Chúng tôi ở đây, quần áo rách... là chuyện cơm bữa mà.

Chàng trai: Đúng, đúng! Suýt nữa tôi quên mất thân phận cô, các cô khổ thật đấy!

Cô gái: Các anh hiểu cho thì dù có khổ mấy cũng chịu được. Lại đây, mau!

Chàng trai: (Nhìn chằm chằm vào đầu mũi kim, lưỡng lự giây lát rồi xích lại gần. Với khán giả) Luyện tập, luyện tập!

Cô gái: (Với khán giả) Luyện tập, luyện tập! (Lấy hết can đảm ra, khâu một mũi).

(Hai người thấy bình yên, đều thở dài).

Cô gái: (thoan thoắt khâu, càng khâu càng phẫn khởi) Anh là người tốt bụng, điều quan trọng trước mắt là... phải yên tâm, tranh thủ ra khỏi đây sớm...

Chàng trai: Đúng, đúng, (chỉ vào chỗ áo rách) Tôi vào đây không được may mắn, cô rất nhiệt tình...

Cô gái: (Khâu xong, dứt chi) Lần đầu tiên tôi thấy các anh... (càng nghĩ càng buồn cười) lại có cái gì đó hết sức chân thành. (Đứng dậy) Cám ơn anh. (Cúi chào)

Chàng trai: (không có chuẩn bị, cung vội vàng đứng dậy) Tôi... (càng nghĩ càng thấy buồn cười) lần đầu tiên cũng phát hiện ra là nói chuyện với các cô, tôi cũng có được một sự tự tin ít thấy. (Cúi gập mình xuống hơn cả cô gái) Cám ơn cô!

Cô gái: Hay đấy!

Chàng trai: Hay đấy! (Cả hai cười vang).

Chàng trai: (bỗng hoa chấn múa tay, cất tiếng hát)

Hãy cười một lần, để quên tất cả!

Hãy yêu một lần... (hát sai điệu)

Cô gái: (Hát lại cho đúng) Hãy yêu một lần...

Chàng trai: (hát theo) Hãy yêu một lần... (Mắt nhìn cô gái, bỗng dừng tiếng hát, cười đau khổ) Không được, không được, cười một lần thì được; yêu một lần thì dứt khoát là không được rồi... Giữa chúng ta có một hố sâu ngăn cách, không thể vượt qua!

Cô gái: (Chán tinh) Tôi lại khác anh (Ngẩng cao đầu, phẫn khích cất tiếng hát vang)

Hãy yêu một lần, để quên tất cả

Hãy đưa tay anh, đừng do dự,

Hãy rộng mở tâm lòng, đừng bắn khoăn suy nghĩ... (nói một mình) Chỉ vì cái hố sâu ấy mà không dám yêu? Minh thì lại luôn luôn nhắc nhở mình là phải yêu, phải biết yêu! Nếu không có tình yêu nàng đỡ mình, mình sẽ... (đau khổ) ... không sao có thể sống nổi! (Thay đổi hẳn) Mẹ ơi, con sợ... con sợ lầm!

Chàng trai: (cũng hoảng) Cô đừng... đừng, đừng như thế, tôi... tôi cũng... sợ lầm!

Cô gái: (Chợt nhận ra tâm trạng mình) Ô, là tại tôi sai, anh ngồi xuống đi!

Chàng trai: Không, không, chuyện này không thể đùa được đâu. (Vừa nói vừa quan sát, rồi lui lại) Xin lỗi, tạm biệt! (Quay người định chạy)

Cô gái: (vội ngăn lại) Đừng chạy lung tung, để tôi đỡ anh.

Chàng trai: (mặt trắng bêch ra) Không, không, tôi xin cô, xin cô, tôi... (Giật mạnh khỏi tay cô gái, nhìn về phía cánh gà, hé tường lên) Bác sĩ ơi... cứu tôi với... bác sĩ ơi...

Cô gái: (vội mặc áo bơ-lu trắng vào) Có tôi đây!

Chàng trai: (nghe tiếng quay lại, mắt tròn trừng, ngây ra) Cô... cô không phải là người điên?

Cô gái: Anh... anh không phải là người điên?

(Cả hai đứng yên, bốn mắt nhìn nhau trong giây lát, rồi bỗng cùng phá lên cười to).

(Âm nhạc nổi lên. Màn)

Chịu khó chờ một chút

Nhiệm Trác Vỹ

Thời gian: Từ 1960 đến 1990

Nhân vật: Trưởng phòng Hoàng, 30 đến 60 tuổi, về sau lên đến chức Giám đốc, Cục trưởng.
- Bác Trương, công nhân, 40 đến 70 tuổi.

Sản khấu kê một chiếc bàn, một chiếc ghế, một máy điện thoại, một tờ lịch treo.

Lịch treo ghi con số 1960.

Tiếng chuông điện thoại reo, Trưởng phòng Hoàng đang xem báo.

Hoàng: (cầm ống nghe) A lô, tôi đây! Không sao, cứ gọi tôi là anh Hoàng thôi. Một anh trưởng phòng quèn thì có là cái thá gì. Ha ha! Có chuyện gì bác cứ nói. Ô, ô, bác xem đâu óc tôi nó lú lẫn thế, có chuyện ấy mà cũng không nhớ. Bác đừng bỏ điện thoại, để tôi lục tìm xem sao. (Bỏ ống nghe xuống, mở tung ngăn kéo, lẩm bẩm) Quái nhỉ, năm 1956 đã làm đơn đề nghị... Bác Trương, nhân viên coi kho nào nhỉ, sao

mình chả còn nhớ tí tẹo nào cả? (*Lại lục, phát hiện ra bản đề nghị*). A, đây rồi, tìm mãi mới thấy mày. (*Đọc tờ đơn rồi cầm điện thoại lên*) A lô, tôi gấp anh Vương nhé. Anh Vương này, đơn của bác Trương tôi thấy đề nghị của bác ấy hợp tình hợp lý. Anh mời bác lên gấp tôi ngay nhé... (*Bó điện thoại, tiếp tục xem báo*).

(*Bác Trương vào, bước nhẹ nhàng đến gần bàn*)

Bác Trương: Chào đồng chí Trường phòng, đồng chí đang bận ạ.

Hoàng: Bạn cái cóc khô gi! Đã làm Trường phòng thì không có việc cùng phải đến cơ quan ngồi. (*Ngẩng đầu lên, ngờ ngợ*) Bác là...

Bác Trương: Tôi tên là Trương. Tr...u...σ...ng chứ không phải Chương Ch... đâu. Tôi sợ anh hay quên nên phải nói cụ thể.

Hoàng: Tốt lắm! Bác Trương ạ, tôi vừa gọi điện thoại xong thì bác đã đến. Mời ngồi, mời... Đấy bác xem, cái phòng tôi nó nghèo nàn thế đấy, đến chiếc ghế thứ hai cũng không có.

Bác Trương: Không sao, không sao! Tôi đứng, đồng chí ngồi cũng được ạ! Như thế là đúng rồi.

Hoàng: Thôi bác chịu khó đứng nhé.

Bác Trương: Là thế này a, tôi vốn không muốn làm phiền tổ chức, nhưng nếu muốn thay đổi công tác thì nhất định là phải phiền tới đồng chí rồi. Tôi không phải là kẻ lười biếng, nhưng chỉ vì cái chân khốn nan khốn khổ này, bị thương trong chiến tranh, viên đạn vẫn còn nằm trong bắp chân. Cứ mỗi khi trái nắng giờ trời là cái chân chết tiệt này đau nhức không đi lại được. (*Chân run, cá người cũng run rẩy*).

Hoàng: Được, được. Tôi thấy rồi... (*Nói một mình*) Cái bệnh này quái ác thật.

Bác Trương: Tôi muốn xin với tổ chức cho tôi được đổi công tác. Tôi mới 40 tuổi, còn có thể làm việc một, hai chục năm nữa.

Hoàng: Tôi cứ tưởng việc gì to tát kia. Việc này dễ thôi, bác Trương a, để tôi nói với đồng chí Trưởng phòng hành chính một tiếng là xong thôi mà. Bác cứ chờ đấy rồi sẽ nhận được quyết định.

Bác Trương: Cám ơn đồng chí. Cám ơn tổ chức đã chiêu cố. Cám ơn đồng chí Trưởng phòng. (*Tập tinh dí ra*).

Hoàng: Một đơn vị lớn hàng nghìn người, chuyện vặt như thế này thì có cả núi! (*Cầm điện thoại*) A lô, cho tôi gặp anh Vương, trưởng phòng. Sao, không có nhà à? Được, để sau sẽ nói. Đúng! Sẽ nói sau nhé!

Trong tiếng nhạc êm dịu, tờ lịch 1970 buông xuống. Trưởng phòng Hoàng đã trở thành Giám đốc. Có tiếng chuông điện thoại.

Hoàng: (nghe điện thoại) A lô, tôi đây. Hì hì, một anh giám đốc quèn ấy mà, ha ha! Có chuyện gì cứ nói. Ô, ờ... Đấy cậu xem cái đầu óc tôi nó cứ lùi lùi thế đấy, có chuyện ấy mà cũng không nhớ. Cho mời bác Trương đến đây gặp tôi ngay. Được mà, được mà!

(Lúc này bác Trương đã chống gậy tập tễnh đến bên bàn)

Bác Trương: Chào đồng chí Giám đốc...

Hoàng: Bác Trương đấy hả? Mười năm nay không gặp bác, bác già đi nhiều rồi. Tím tôi có điều gì dạy bảo, bác cứ nói tự nhiên cho.

Bác Trương: Đầu dám, đồng chí bây giờ khác trước, nom đẹp hẳn ra. Xin đồng chí đừng cười, tôi đến đây vẫn vì cái chuyện cũ. Cái chân này so với 10 năm trước bây giờ lại còn tệ hại hơn nhiều... (nói xong cái chân run rẩy, toàn thân cũng run rẩy theo).

Hoàng: Được, được... Tôi thấy rồi, tôi thấy rồi... (Nói một mình) Mẹ kiếp, trông mà kinh!

Bác Trương: Mong đồng chí làm ơn chuyển công tác cho tôi, tôi cũng còn có thể phục vụ được dăm năm nữa chưa biết chừng...

Hoàng: Giời ạ, bác thấy cái tính hay quên của tôi bây thế đấy, sao lại có thể quên được chuyện này nhỉ. Mời bác ngồi, mời... Sì, cái văn phòng rách nát này mười năm nay vẫn chẳng thay đổi gì cả, vẫn chỉ có một chiếc ghế.

Bác Trương: Không sao, không sao, tôi đứng, đồng chí ngồi, như thế là đúng rồi!

Hoàng: Thôi, bác chịu khó đứng nhé.

Bác Trương: Là thế này ạ...

Hoàng: Bác không phải nói nữa, lại cái đơn đề nghị chuyển công tác 10 năm trước chứ gì? Tôi giải quyết, tôi sẽ giải quyết ngay. Tôi sẽ gọi điện thoại cho Phòng hành chính bảo họ làm thủ tục cho bác ngay.

Bác Trương: Dạ, cảm ơn, cảm ơn đồng chí giám đốc. Cảm ơn tổ chức đã chiêu cố... Cảm ơn đồng chí giám đốc... (*run rẩy chống gậy đi ra*).

Hoàng: Có cái chuyện vặt này mà sao mình cũng quên nhỉ? Cái tính hay quên chết tiệt này của mình bảy thiệt. (*Cầm điện thoại lên*) A lô, tìm cho tôi đồng chí Trưởng phòng hành chính. Đi vắng à? Tôi đây, giám đốc Hoàng đây. Thôi được, sẽ nói sau!

Trong tiếng nhạc dịu êm, tờ lịch năm 1980 đã thay thế cho tờ lịch cũ.

Cục trưởng Hoàng mặc áo phục, đeo kính râm, đang ngồi xem họa báo ở bàn.

Hoàng: (bỏ tờ họa báo xuống) Thật quá đáng, ăn mặc gì mà hở hang thế, chỉ mỗi mảnh váy tí tẹo che ngực. Hừ, nom mà ngứa mắt, nhưng không xem thì cũng không được, mà xem thì chướng mắt quá.

(Có tiếng chuông điện thoại).

Hoàng: (Nghe điện thoại) A lô, tôi đây. Hì hì, ừ cũng gọi là ngoi lên được cái chức Cục trưởng. Ha ha! Có việc gì cứ nói tự nhiên. Ô, cái lão quan liêu này sao lại có thể quên chuyện ấy được nhỉ. Hà? Cho mời bác Trương đến gấp tôi ngay, cứ thế nhé. (Bỏ điện thoại).

(Lúc này, bác Trương ngồi trên xe lăn đã đến trước bàn).

Bác Trương: Chào đồng chí Cục trưởng...

Hoàng: À, bác Trương! Lại mười năm nữa rồi, bác đã lên lão rồi nhỉ. Tim tôi có việc gì dạy bảo, xin cứ nói.

Bác Trương: Tôi đến...

Hoàng: À, tôi biết rồi, bác khôi phái nói nữa, tính tôi hay lú lẩn, đầu óc hay quên. Bây giờ Văn phòng này không còn nghèo nàn như trước nữa, đã có sa-lông đầy đủ, đàng hoàng, mời bác ngồi, mời...

Bác Trương: Cám ơn đồng chí Cục trưởng, tôi đã có chỗ ngồi ở đây rồi.

Hoàng: Ờ, ờ...

Bác Trương: Là thế này à...

Hoàng: Bác khỏi cần nói. Có phải là vẫn chuyện 10 năm... à, 20 năm trước, chuyên bác xin chuyển công tác phải không? Tôi giải quyết, tôi sẽ giải quyết ngay. Lần này khỏi phải nói với phòng hành chính nữa. Lần này tôi phá lệ, tự tay tôi giải quyết. Tôi sẽ ghi ngay vào đơn của bác và cho đóng dấu ngay.

Bác Trương: Không cần nữa, đồng chí giám đốc à, tôi đã làm xong thủ tục rồi.

Hoàng: Thế thì tốt, thế thì tốt! Làm rồi thì tốt!

Bác Trương: Tôi đến để chào từ biệt Thủ trưởng, tôi đã được nghỉ hưu.

Hoàng: Ờ, ờ...

Bác Trương: Thủ trưởng bận nhiều công việc, tôi không dám làm phiền. Tôi xin phép đi chào mấy anh em ở dưới kho. Còn cái đơn của tôi, nếu để đây có làm phiền thủ trưởng thì thủ trưởng cho xin lại. Còn nếu không, xin cứ để lại đây cũng được. Chỉ có thể thôi à!

Hoàng: Ờ, ờ, chuyện này sẽ nói sau nhé!

Bác Trương: Thôi, từ nay tôi không dám quấy nhiễu thủ trưởng nữa.

Hoàng: Ô, ờ...

(Bác Trương từ từ lăn xe đi ra.)

Hoàng: (cầm lá đơn lên nửa khóc, nửa cười.)

(Có tiếng nhạc dạo Disco vang lên.)

(Tấm lịch treo ghi năm 1990. Cục trưởng Hoàng vẫn ngồi trước bàn).

Hoàng: (thấy tấm lịch) Ô, đã năm 1990 rồi, ngày tháng qua nhanh thật! Đã đến lúc mình phải nhường cái ghế này cho người khác rồi đây. Thú thực là mình cũng chả thích nghỉ, nhưng thời buổi này cứ phải rút lui nhường cho người tài giỏi làm thòi. 30 năm nay từ một anh Trưởng phòng quèn, mình leo lên chức Giám đốc, rồi từ chức Giám đốc leo lên chức Cục trưởng. Thế mà, bây giờ, dùng một cái, lại trở thành phó thường dân, Hi hi, ha ha...

(Có tiếng chuông điện thoại).

Hoàng: (nghe điện thoại) A lô, tôi là Cục trưởng Hoàng đây. Cái gì kia? Anh nói to lên. À? Ô, ờ. Bác Trương chết rồi à? Sắp làm lễ truy điệu hả? Tôi đến, tôi đến ngay. (Đặt máy nghe xuống, bỗng nghẽn ra điếu gi, mở ngăn kéo, lấy tờ đơn của bác Trương, một tay cầm con dấu to tướng gio cao). Mẹ

kiếp, mặc mẹ nó, mình có còn là Cục trưởng nữa hay không, cũng cứ đóng dấu cái đá. (*Giói dấu định đóng*).

(*Một chiếc xe lăn lặng lẽ lăn đến trước mặt Hoàng*)

Hoàng: Ô, đây có phải là chiếc xe lăn của bác Trương không? Sao? Để cho mình ngồi à? Bác Trương, tôi có lỗi với bác. Thế mà bác còn mất công cho xe đến đón tôi làm gì? Chỉ tại cái tính hay quên của tôi thôi! Bác ở dưới suối vàng xin đừng trách tôi không chu đáo với bác. Việc của bác tôi đã giải quyết rồi, chỉ có điều thằng Hoàng này bị mắc bệnh rồi -một thứ bệnh di truyền! Hừ, mẹ kiếp! (*run lẩy bẩy ngồi lên chiếc xe lăn, trong lòng nửa khóc nửa cười*) Hi hi, ha ha...

(*Chiếc xe lăn từ từ lăn vào trong*).

Màn

MỤC LỤC

QUA SÔNG CỦA TÒ QUÝ TÂN	7
CHIẾC CẦU CỦA VƯƠNG THIỆN CHÍ	17
PHONG BÌ CỦA HỒNG KHÀ NHÂN	30
THẦN TƯƠNG CỦA KIM TÂN	43
PHÂN NHÀ CỦA VƯƠNG TỬ HOA	57
CHỈ TẠI CÁI TAI CỦA HÀNG ỦNG	67
KHÔN NGOAN CHĂNG LỐ THẬT THÀ	
CỦA HUẤA KẾ SIÊU VÀ TƯ BÌNH TRUNG	84
TRÂM ĐÔ CỦA AI? CỦA DƯƠNG LÂM TRẠCH	98
HÌNH VÀ BÓNG	
CÙP ĐIỀN	
CỦA LƯU LIÊN PHI	123

CÁI CHẾT CỦA SÉP VÀ LỢN CỦA LÝ ĐẠI KIÊM	134
NGƯỜI VÀ CHÓ	
CỦA PHƯƠNG TÀN VŨ VÀ TRƯƠNG THIỆU BÍCH	154
KHÚC GIAO HƯƠNG TÂM TÌNH	
CỦA TRƯƠNG HIỀU ANH VÀ DIỆP TIỀN MINH	164
QUÀ BIẾU CỦA HOÀNG QUANG XUÂN	173
THẦN HỐN NÁT THẦN TÍNH CỦA LÝ HƯƠNG KIỆT	183
CHÓ ƠI LÀ CHÓ CỦA HÙNG TÔN THỰC	194
BÍ TẤT CỦA CỤC TRƯỞNG CỦA QUÁCH NGUYỆT LUÔNG	209
HAI NGƯỜI ĐIỀN CỦA TRẦN HUỆ TRUNG	218
CHỊU KHÓ CHỜ MỘT CHÚT CỦA NHIỆM TRÁC VÝ	231

HÀI KỊCH NHIỀU TÁC GIẢ

ĐỜI CƯỜI

THU ANH biên dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Chịu trách nhiệm xuất bản: ĐINH QUANG NHÃ
Biên tập: HỒNG NHẬT
Sửa bản in: HỒNG KHƯƠNG
Bìa cửa: BẠCH HÀI

In 1000 cuốn khổ 14x14 tại Xưởng in BÁO VĂN NGHỆ
Giấy chấp nhận đăng ký xuất bản: 1.4/615-CXB
In xong nộp lưu chiểu 08/1999

SÁCH ĐÃ PHÁT HÀNH

- 100 truyện hay cực ngắn
- Sài Gòn - Chợ Lớn rong chơi
- Mùa gió chướng
- Chiếc lược ngà
- Gặp gỡ cuối năm

SÁCH SẮP PHÁT HÀNH

- 19 truyện hay cực ngắn Trung Quốc
- Sư già chùa thăm và đại tá về hưu
- Văn hóa đám giỗ
- Đinh Bộ Lĩnh
- Ngô Quyền
- Lê Quý Đôn

Giá: 20.000đ